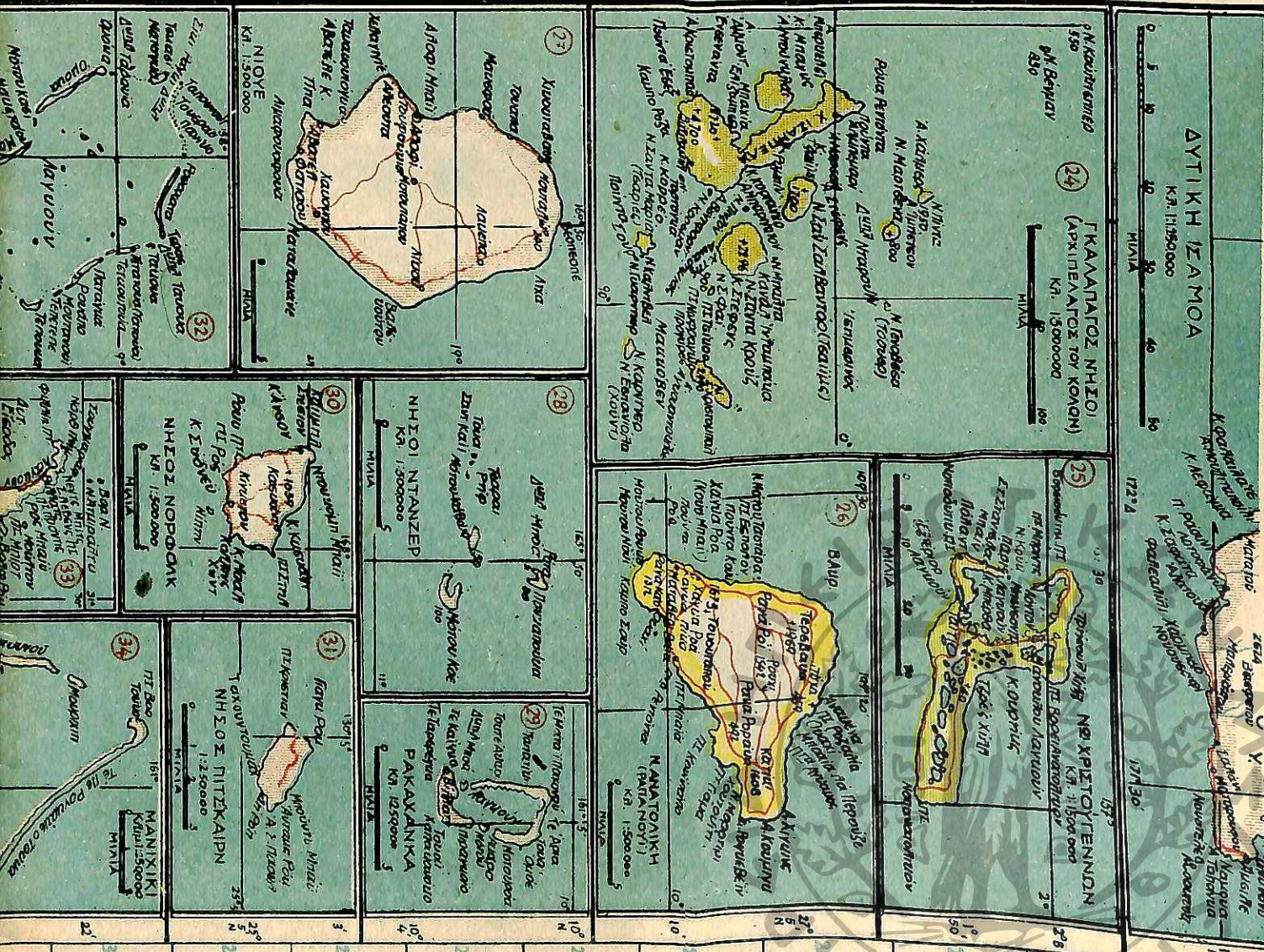
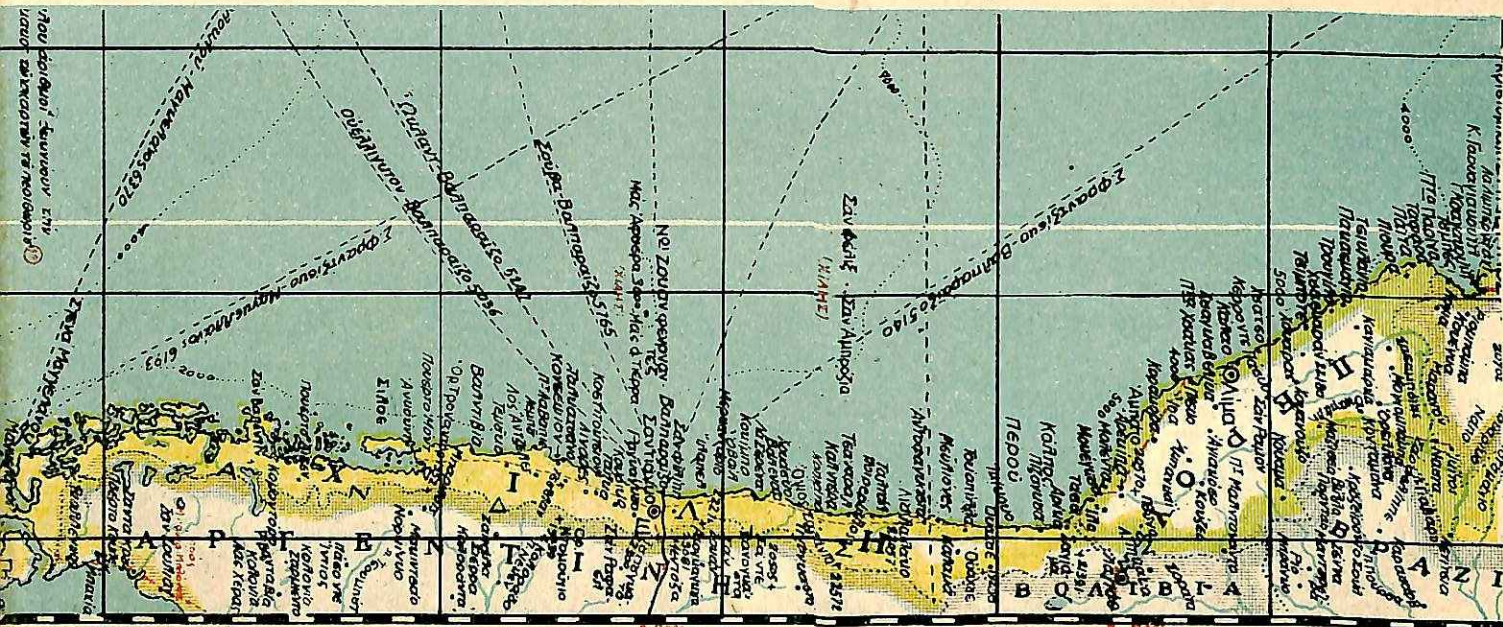

ΕΜΜΕΤΡΟ "ΡΕΠΟΡΤΑ Ζ."

Στόν Άλλο κόσμο

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μ' αὐτὴν τὴν ἀνυπόφορη τῇ ζήτησὶ τοῦ Αὐγούστου, ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν, ἀπλῶς καὶ χάριν γούστου, ἓνα ταξίδι ἀνοψυχῆς... φανταστικὸ νὰ κίνω καὶ «ρεπορτάζ» ἐπικαιρὸ, στοὺς οὐρανούς ἐπάνω. Νὰ πάω στὸν Παράδεισον, στὴν Κόλασιν νὰ τρέξω, νὰ μῶ μὲσα στὰ πρᾶγματα, στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω, ἀνταποκρίσεις ἐμμετρὲς στόν «Θησαυρὸ» νὰ στείλω καὶ, κάπως, τὴν μονότονη τὴν ὕλη νὰ ποικίλω. Παρὰ τὴς στενοχωρίας τὴς οἰκονομικῆς καὶ μ' ὅλες τὴς δυσχερείας τὴς συγκοινωνιακῆς, αἰσιῶν: τὰ κατὰφερα, χωρὶς αὐτὰ τὰ μέσα, νὰ φτάνω στὸν Παράδεισον σὲ λίγες μέρες μὲσα. Ὁ αἶψα: — Πῶς; Ἀπλοῦστατα. — Προχθὲς περὶ τὸ ἐσπέρας καβάλλωσα τὸν... Πήγασι κι' ἀνῆλθα στοὺς αἰθέρας. Εἰς τοῦ αἰθέρος πέ'αξ, καθὼς σὰς εἶπον ἡδὴ καὶ στὸν ἄνω κράτησε τρεῖς μέρες τὸ ταξίδι. Ἀλλὰ τὴς λεπτομερείας τὴς βῆξ κατὰ μέρος, γιὰ νὰ μὴ σὰς καταπονῶ με λόγια τοῦ... ἄ ε ρ ο ς!

ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ὁλονυχτὶς γυρίζοντας, ὡσὲν τὰ νυχτοπούλια, ἐξημέρωμα, στὴς τέσσαρες βρεθῆκαμ ἐστὴν... Πούλια. Στόν... «Ἠλιὸ φτάσαμε μετὰ, πρῶτ' ὅλ' ἐξή κι' ἐκεῖνος μὲ σὰ κατῆγε καὶ μούπεν ἐπὶ λ' εἶ: — Πιστεύω νὰ κατέβετε, συντόμως ἐστὴν Ἀθήνα, — Ἐλπίσω, τὸ ταχύτερον... Μπορεῖ καὶ σ' ἓνα μῆνα — Τὸν κύριο Ξενόπουλο, βεβαίως, θὰ τὸν δεῖτε. — Ναί, θὰ τὸν δῶ. Τί θέλατε; — Νὰ πᾶτε νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι ματαίως σφάζεται καὶ κόπτεται ματαίως, τὴν περασμένη ὁδὸν καὶ πάλιν ν' ἀναστήσῃ. Καὶ νὰ μὴ ρίχνῃ, «Πετρίδες στὸν Ἠλιό», τελευταίως γιὰτὶ ὁ «Ἠλιὸς δὲν τοῦ φταίει, ἀν' ἔχη ἐκεῖνος... ὁ ὅ σ ε ι!

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Πετώντας ἀκατάπαυστα, στὰ νέφη, στὸν ἄνω ἐμπήκα στὸν Παράδεισον, πρῶτ', τὴν ἄλλη μέρα. Πῶς μὴ καὶ στὸν Παράδεισον, καθόλου μὴ ρωτᾶτε καὶ λεπτομερείας πολλές, γι' αὐτὸ, μὴ μοῦ ζητᾶτε. Ἀρκεῖ μὲν ἄρα νὰ σὰς πῶ, μὲ δυο λόγια καὶ σέτα, ὅτι κι' ἐδῶ στὸν οὐρανὸν ὀρνιθίσουν τὰ... μ π ι λ ι ἔ τ τ α!

ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Τὴν... Εἶσα καλημέριστ', ἐστὴν πόρτα μόλις μὴ καὶ κι' ἐξημερημένην ἀρκετὰ κι' ἀδύνατη τὴν βρήκα. Πληροφορίες μερικὲς ἀμέσως τῆς ἐζητήσα καὶ κάπως ἀδιάκριτα, μαζὺ τῆς, συνεζήτησα: — Τί κάνει ὁ... κύριος Ἀδόμ; — Πολὺ καλῶς, μερσί. — Πῶς λείπει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ; — Τὸν ἔστειλα... καραϊ, σ' ἓνα γνωστὸ μανδρίνο, σ' ἓνα μανδρίνο φίλο μὴ ὡς τυχερὸν, ὁ φουκαρὸς καὶ βοή κανένα μὴ ἴλο! Μένω κατὰπληκτος... μαντὰ καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα βλέποντας μὲσα ἐστὴν Ἑδρὴ νὰ κατενιῇτε ἀκόμα. — Σὰς κάνει ἐντύπωσιν αὐτό; — Ν-ἰ! Μένω ἐννεός, γιὰτὶ νομίζω... ἔ ε ρ ο ς! ἔ ε ρ ο ς! — Πράγματι, ζήτησ' ὁ Θεός, —στὴν φούρκα τῇ μεγάλῃ— νὰ ἄς πετάξῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν κίπον τὸν βαρυσταίν, ἀλλὰ, τὰ κατὰφερα μὲ μείνουμε καὶ πάλι, διότι παρετάθηκα τὸ... ἐ ν ο ι κ ι ο σ τ ᾶ σ ι ο ν!

(Ἡ συνέχεια καὶ πάλι εἰς τὴν ἐκδόσιν τὴν ἄλλην)

ΠΕΡΙ ΠΑΓΟΥ

Οἱ συμπόλιται τῶριζαν, ἐσάτως, στὰ κανάτια: κανάτες Αἰγινίτικες καὶ σταυνὲς ἀγοράζουσι: κι' οἱ πλείστοι τὸν παγοπαλῶν, ποὺ κάνουνε γινάτια τὸν Ἀθηναῖο τὸν ἰστέ, δὲν τὸν ἐπηρεάζουσι. Τί νὰ τὸν κάνουν, πῆς τε μου, τὸν πάγον οἱ φτωχοὶ καὶ τί νὰ διατηροῦσιν αὐτὴν τὴν ἔσκη; Ἐξ ἄλλου, ἐστὴν Πρωτεύσουσιν οἱ πάγον εἶναι λίγος καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ὅταν ἀκούσ, σὲ πιά εἰ ἀνέως... ρ ἰ γ ο ς! Σπανίζει, λένε οἱ πωληταί, καὶ θὰ σπανίσῃ πῶς πολὺ, ἐν ὅσω σπύγη ἡ ἔσκη. Τοιςτεροῦτως, φίλοι μου, μοιραίως, ἐν Ἀθῆναις κι' ὁ πάγος... φ λ ε γ ο ν ζήτημα στὰ χρόνια μὲς κατέστη. Πᾶσι τὸ φανεροῦν, χάθηκε, χωρὶς ἀμφισβησίαν, γιὰτ' ἦσαν πάντα λαίμαργο, τοῦτέστιν ἀσπᾶγο καὶ ἡ τάξις τὸν μικροκατῶν, ἐστὴν τὴν ἀφίλια, εὐρῆκε τὴν περιστάσιν γιὰ νὰ τοῦ βάλῃ... π ᾶ γ ο ς! Ναὶ, πᾶσι τοῖς ἀγοράζουσιν, ποὺ ὠρῶν ἐκείνους, χιλιάδικα ἐστὴν μὴντα, αὐτοὶ, ποὺ ἡ πολυτέλεια (σφοδρῶς τοῦς συνεκίνησε) κι' εἶχαν μετὰ... φ ὅ ς ὡ ς! Ὑψυεῖα παίρνουν, σήμερὰ, οἱ κατῶχοι χρημάτων καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσουνε, πατοῦν ἐπὶ πτωμάτων. Αὐτοὶ ποὺ μένουνε... ψυχροί, μὲρς σ' ἄπορα παιδιὰ κι' ἔχουν καὶ θάχουν, πάντοτε, τὸν πάγον ἐστὴν... κ α ρ ὀ ἰ ᾶ! Ἀλλ' ἀπορᾶ κι' ἐξίσταμαι καὶ λέω καὶς μέρα: Τί θέλουν κι' ἀγοράζουσιν ἀδίκως παγωνιέρα; Γιά παγωνιέρα μὲ «κομφέρ», γιὰτὶ νὰ βολευθοῦν, ἀφροῦ, συντόμως ὅλοι τοῦς, σὲ... φ ρ ἔ σ κ ο θ ᾶ β ρ ε β ο ῦ ν ε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΥ

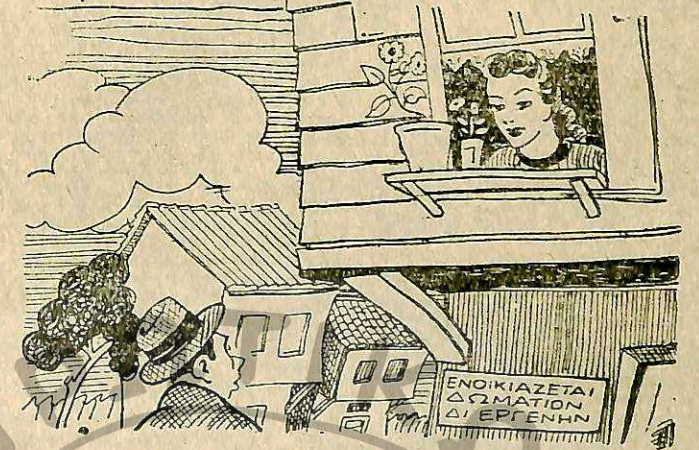
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἐνοικιάζεται ΔΩΜΑΤΙΟΝ

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Καθὼς κατέβαινα, ἐδῶ καὶ κάμποσες βδομάδες τὴν ὁδὸν Ἀλκαπείας, σφριζόντας ἓνα μελαγχολικὸ σκοπὸ σ' εὐθύμιο τόνο, εἶδα σ' ἓνα παράθυρο κάποιου διώροφου σπιτιοῦ μὴ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα καὶ, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο, μὴ καρτέλλα ποὺ ἔγραφε: «Ἐνοικιάζονται δωμάτια δι' ἐργενήδων». Αὐτὸ τὸ «ἐργενήδων» μ' ἔκανε νὰ γελάσω, ἀλλὰ τὸ χαριτωμένο ἐκείνο προσωπάκι μὲ τὰ γεμάτα ταχυπνία μάτια μοῦφερνε ἓνα κλονισμὸ στὴν καρδίαν.

— Εὐκαιρία, εἶπα μέσα μου. Σὲ μὴ στιγμὴν πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου χίλιες δυὸ τρυφερὲς περιπέτειες ἀνάμεσα σὲ νεαροὺς ἐνοικιαστὰς καὶ ὁμορφὲς κόρες σπιτονοικοκυράδων, ποὺ εἶχα διαβάσει, ἀκούσει ἢ φαντασθῇ. Καὶ πάντα

«Μ' ἓνα νοίκι, σπέρθηκα, θάχα σπῆσι κι' ἔρωτα...»

εἶχα μὴ ζωρὴν ἐπιθυμίαν νὰ δοκιμάσω ἓνα παρόμοιο τρυφερὸ εἶδωλο. Μ' ἓνα νοίκι ἔχει κανεὶς δυὸ ἀγαθὰ: Σπίτι κι' ἔρωτα. Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ εἶδα αὐτὸ τὸ προσωπάκι δὲν τὸ εἶχα καταφέρει. Οἱ σπιτονοικοκυρὲς μου δὲν εἶχαν κόρες. Κι' ὅσες εἶχαν ἦσαν καλότερα νὰ μὴ τίς εἶχαν. Ἐνῶ ἐδῶ τὰ προσωπάκια ἀλλάσαν. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφισβησία, ὅτι τὸ ὁμορφὸ ἐκείνο κορίτσι ποὺ εἶδα σὲ παράθυρο θὰ ἦταν ἡ κόρη τῆς σπιτονοικοκυράς. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἦταν δὲν ἐπείραζε. Μπορεῖ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάμμιαν νοικοκύρια. Κι' αὐτὸ βέβαιον δὲν θὰ μοῦ κακόεστε. Λοιπόν, ἐργενήδων ἦμουν, συμμέλομαι δὲν εἶχα μὲ τὴν σπιτονοικοκυρά μου, τὸ σπῆσι δωμάτια νοίκιασε, τὸ κορίτσι ὁμορφὸ ἦταν, χύπησε τὴν πόρτα. Μοῦ ἀνοίξε μὴ ἡλικιωμένη κυρία. Μοῦ ἔλεγε νὰ νοικιάσω ἓνα δωμάτιο, κυρία μου.

— Ὅριστε κυρία. Περᾶστε. Μὲ ὠδήγησε σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ἐπιπλωμένο βέβαιον. Τώρα πᾶς ἦταν ἐπιπλωμένο αὐτὸ εἶνε ἄλλη ἱστορία. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἄρχισε νὰ μοῦ ἐκθειάζῃ τὰ καλὰ τοῦ δωματίου. Σ' ἄλλη περίπτωσιν βέβαιον, δὲν θὰ τὸ νοικιάζω. Ἀλλὰ ἦταν ἐπὶ μέσῃ κι' αὐτὴ ἡ διαβολὴ μὲν κοπέλλα ποὺ ἀφῆσε τὸ παράθυρο κι' ἦρθε νὰ δεῖξῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γιὰ τὸ δωμάτιο. Τὴ στιγμὴν ποὺ ἦρθε ἡ κοπέλλα τοῦ παραθύρου, ἡ σπιτονοικοκυρὰ προσέστη μὴ δουλειὰ στὴν κουζίνα καὶ μὲς ἀφῆσε μόνους. Ἄλλο ποὺ δὲν ἦθελα.

— Σὰς ἀρέσει τὸ δωμάτιο; μὲ

ρώτησε ἡ κοπέλλα. — Πῶς σὰς λένε; ρώτησα ἐγώ. — Στάσα. Λοιπόν; Τί λέτε γιὰ τὸ δωμάτιο; — Μαζὶ σὰς εἶνε ἡ κυρία, δεσποινὶς Στάσα; — Ὁχι, θεία μου. Δὲν εἶνε ὥραϊο τὸ δωμάτιο; — Ὁθῆμα εἶνε! εἶπα. Καὶ τί νοῖκι ζητᾶτε γι' αὐτό;

Μοῦ εἶπε ἓνα νοίκι ποὺ δὲν θὰ τῷδινε κανεὶς οὔτε γιὰ διαμέρισμα πολυκατοικίας. Ἀλλὰ πᾶς μποροῦσε κανεὶς νὰ σκεφθῇ λίγα χυλίστικα παρὰπάνω, μπροστὰ στὴς γλυκεῖες ματιὰς καὶ στὸ χαμόγελο τῆς Στάσας; Αὐτὰ ἦσαν μὴ ὑπόχρεσις γιὰ μελλοντικὴς εὐτυχίας ποὺ βέβαιον ἐπείρε νὰ πληρωθῇ. Καὶ νὰ πληρωθῇ μάλιστα. Δὲν κῆθησα νὰ σκεφθῶ. Τὸ προσωπάκι τῆς Στάσας μ' ἔκανε νὰ ἐρῶ τὸ δωμάτιο φωτεινὸ, ὁλοκρῶ, ἡσυχὸ καὶ πολυτελές. Ὅταν μάλιστα ἡ Στάσα μὸς πρόσθεσε μὲ χαμόγελο γεμῆτο ἄλλη σημασία: «Θάχατε καὶ κάθε περιποίησιν ποὺ θέλετε» πῆρε τὴν ἀπόφασιν ἀμέσως. Ἐδῶσα μὴ καταβολὴ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ

λὺ πρῶτ' ἐνοικίασα τὰ πράγματά μου κι' ἐγκατεστάθηκα. — Τί ὥραϊον ποὺ θὰ περᾶσω! ἔλεγα μέσα μου. Θάρχειται τὸ πρῶτ' ἡ Στάσα νὰ μοῦ φέρῃ τὸν καφέ; ἂς τὸν ποῦμε ἔτσι — θὰ μὲ ρωτᾷ ἂν κοιμήθηκα ἡσυχᾶ, θὰ μοῦ ζητᾷ βιβλία νὰ διαβάσῃ, θὰ τὴν φωνάζω νὰ κάνουμε παρὰ καὶ τὰ παρακάτω θάρθουν μόνον τοῦς... Φανταζόμαστε λοιπόν τὴ συγκίνησιν μου, ὅταν τὸ πρῶτ' ἡσυχᾶς ἐφτάμισιν ἀκούσα χτυπήματα ἐπὶ τὴν πόρτα.

— Ἡ Στάσα; εἶπε! ψιθύρισα. Καὶ φώναξα: Ἐμπρός! Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ Στάσα. Ἦταν ἡ κυρία Εὐφράσθη, ἡ σπιτονοικοκυρὰ, ποὺ μοῦφερνε τὸν «καφέ». Μὲ ρώτησε ἂν ἔμεινα εὐχαριστήθηκα νὰ μὴ ρωτήσω: — Τί γίνεται ἡ δεσποινὶς Στάσα; — Καλὰ εἶνε καὶ σὰς στέλνει χαιρετήματα.

Ἦταν κι' αὐτὸ κατὰ. Ἦσως νὰ κοιμόταν ἀκόμα. Θὰ τὴν ἐβλεπα ὁ μὲς τὸ μεσημέρι. Ἀλλὰ οὔτε τὸ οὔτε τὴ δευτέρῃ μέρᾳ, οὔτε τὴν τρίτῃ. Αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ στενοχωρῶ καὶ ν' ἀνησυχῶ. Καὶ μ' ἐκρατήθηκα. Ρώτησα τὴν κυρία Εὐφράσθη: — Μὰ ἡ δεσποινὶς Στάσα δὲν μὲν ἐδῶ;

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ σπιτονοικοκυρὰ. Ποῦ καὶ ποῦ ἔρχεται κάμμιαν φορὰ καὶ μὲ βλέπει!

Νὰ πᾶρῃ ὁ διάβολος! Τὴν εἶ-

...

6^ο — Λανίκη! ψιθύρισε η Φλορίτα μισοκοιμισμένη. Δέν άνοιξε τό στόμα του ό Ρόντερικ.

Κάμποση ώρα, άνυπόπτη, έμεινε άκόμα άσάλευτη η Φλορίτα. Μά άξαφνα, σάν νά διασηάνθηκε κατά παράξενο, γύρισε άπότομα.

— Λανίκη! φώναξε άνήσυχια πάλι. Τότε, με μιά παράφορη κίνησι ό Ρόντερικ την έσοφισε στην άγκαλιά του.

Μιά κραυγή θανάσιμης άγωνίας έγήκη από τά χείλη της κοπέλλας. Μά ό Ρόντερικ είχε λάθει καλά τά μέτρα του. Κανέναν ύπνρπετή δεν έθρικόταν σέ μέρος άπ' όπου θά μπορούσε νά άκούσι τη φωνή. Κι' έτσι μάτια η Φλορίτα φάνταζε θοήθεια. Η φωνή της άντιλάλησε σπαρτακτική στους βουβούς τοίχους. Ώσοπου, παραλυμένη από τόν τρόμο, ένοιωσε τη δύναμι της νά λυγίζει.

Σημέριον πιά σ' έχόν όταν έφυγε ό Ρόντερικ από τό δωμάτιό της. Ση τη θέσι όπου πρίν λίγες ώρες κοιμόταν. Ένα παρβενικό λουλούδι, ένα κρίνο άνέγγιχτο, άφινε τώρα μιά καρδιά κομματοσιμένη, μιά κοπέλλα ταπεινώμένη, που πονούσε και δάγκωνε τά χέρια της από την άπελπισία.

Η άμοιβή της Λανίκης

— Τι θέλεις έσύ έδώ; ρώτησε ό Ρόντερικ τη Λανίκη, όταν την είδε νά τον κυτάζει με μάτια πελώρια, καθώς γύρισε από τό δωμάτιο της Φλορίτας.

— Μου είπατε νά σάς περιμένω έδώ, άποκρίθηκε η κοπέλλα, τρέμοντας σύγκορη.

— Τι θέλεις από μένα; έκανε ό Ρόντερικ βραχνά. Πήγαυνε. Είμαι κουρασμένος. Θέλω νά κοιμηθώ.

— Ώ. Ρόντερικ, έκανε κλαψιά-ρικά αυτή.

Μά εκείνος φώναξε έξαφνα, με τρελλό θυμό.

— Πήγαυνε! Άργότερα θα πώ νά σου δώσω άνάδονα χρυσάτα. Έτσι θα πληρωθής. Τι άλλο θέλεις; Καί νά μ' άφήσις ήσυχο. Σέ συναίνωμαι. Σέ συναίνωμαι που πρδωσας την κυρά σου. Σέ συναίνωμαι γιατί είσαι άσχημη.

Πήγαυνε. Δέν θέλω νά σέ βλέπω. Τά μάτια της Λανίκης κόνιταν νά βγύννε από τίς κόγχες τους.

— Αυτή είνε η άμοιβή μου, τραυλίσε.

— Σώπα! ξεφώνισε ό Ρόντερικ. Νά πάρης τά λεφτά, νά φύγης άπό έδώ, και από την αύλη και άπο την Κόδοβα. Πήγαυνε νά ζήσης όπου θέλεις. Καταλαβαίνεις ν' άντικρύσις στά μάτια τη Φλορίτα. Πήγαυνε.

Τά γόνάτα της λύναν καθώς λια βγήκε από τό δωμάτιο. Έπεσαν σ' ένα άπόμερο διαμέρισμα, σάδονα χορηάτα. Μετά τη συνάνθευσαν έως έξω από τά τεύχη της Κόδοβας. Καί από εκείνη τη στιγμή κανέναν δεν άκούσε πιά νά γίνεται λόγος γι' αυτήν.

Απόπειρα αυτοκτονίας

Η Φλορίτα ήταν πρωινή. Σηκωνόταν με την αύγή, σάν τά πουλιά. Έτσι έκείνο τό πρωί ή μη-

δείχναν πώς είχε γίνει πάλι.

— Η "Ελ - Σόλ έκρυψε τό πρόσωπό της στά χέρια της και ξεσπασε σέ άναφυλλήτα.

— Μη κάνετε έτσι, της είπε ό γέρο γιατρός. Ότι έγινε, έγινε. Μόνο νά σωθής η κόρη σας, αυτό νά παρακαλήτε τό Θεό.

Έβωσε κάποιο φάρμακο στή Φλορίτα. Μετά πολλή ώρα, άνοιξε επί τέλους η κοπέλλα τά μάτια.

Δυό ημέρες δεν έγνώριζε τά πρόσωπα γύρω της. Δυό ημέρες χοροπαλάμει.

Ώσοπου την τρίτη ημέρα τό πρωί, όταν είδε τη μητέρα της, ψιθύρισε με γλυκό χαμόγελο:

— Μητέρα!

— Σώθηκε! είπε ό γιατρός, κι' έφυγε από τό δωμάτιο.

Μητέρα, είπε η Φλορίτα χαμογελώντας. Τι έκαναν; Ήμουν πολύ άρρωστη, έ; Καί πολύν καιρό.

— Ναί, ήσουν πολύ άρρωστη, κόρη μου, άποκρίθηκε η "Ελ-Σόλ με κλάμματα.

— Μη κλάις τώρα, μητέρα. Είμαι καλά τώρα. Καταλαβαίνω πώς είμαι καλά. Άλλά δεν μπορείς νά φαντασής τί άπαισία όνειρα έβλεπα.

— Τί πόνό θα τό δώσω με τό πάθημά μου;

— Όσο υπάρχει ζωή, ύπάρχει κι' ελπίδα. Άν σκευθής, πρωτα-πρωτα, ποιος θά ύπέρσση νά τόν πείση ότι τά πράματα συνέβησαν όπως τά λές; Τά νεκρά στόματα δέ μιλούνε. Πρέπει νά ζήσης, γιά νά τόν άντιμετωπίσης, γιά νά τόν διηγής με θάρρος την άλήθεια, όπως μου την διηγήθηκες έμένα.

— Θα πεθάνω καλύτερα από τη ντροπή μου.

— Φλορίτα, είπε η "Ελ-Σόλ, σιγά. Τό πάθημά σου αυτό, μη νομίζεις πώς θά περάσι έτσι. Δεν έξέρεις τί συνέπειες μπορεί νά έχη. Μπορεί νά φέρη την καταστροφή του Ρόντερικ.

— Τι με μέλλει έμένα; Όταν έχω άγνό την ευτυχία μου, τί με νοιάζει άν αυτός θά είνε εύτυχης ή δυστυχής;

— Μη μιλάς σάν παιδί. Φλορίτα, πρέπει νά καταλάβης ότι έχεις ύποχρέωσι νά ζήσης και νά πής την άλήθεια στους δυό άνθρώπους που φέρουν την ευθύνη γιά την τιμή σου. Στόν πατέρα σου και στόν άγαπημένο σου.

— Η Φλορίτα σήκωσε τά μάτια της, πνιγμένα από δάκρυα, στή μητέρα της. Τά λόγια αυτά, όσα τά συλλογίζονταν της φαινόταν σωστά. Μόλις έφυγε από την κάμαρά της ό θάσιλας, τό μόνο πού σκέφθηκε ήταν τό πιδ φυσικό πράγμα της φάνηκε. Ούτε έβγαλε στό νού της πώς μπορούσε ν' άντικρύση πιά άνθρώπο ζωντανό μετά την ντροπή της. Ούτε κεί νη τη μητέρα της. Γι' αυτό άδειασε σ' ένα ποτήρι δολά-κλνρο πουκάλι από κάποιο γνα-τρικό, που ήξερε πώς είχε δηλη-τήριο. Καί προχώρησε στό θάνατο, με όλη της την παρβενική, άκαμ-πιτη γενναϊότητα. Τώρα, όμως, τό πειστικό ύφος της μητέρας της την έκόλωνε. Απ' όλα η σκέψι του "Εμπαρ. Άν είχε δικήν η μητέρα της; Άν δεν έπίστευε στην άδω-τήτα της ό άγαπημένος της; Ζων-τανή θά τόν έπειθε, τό ήξερε.

— Έκρυψε τό πρόσωπό της στά χέρια της και τά δάκρυα κύλησαν ποτάμι άνάμεσα από τά τριαντα-φυλλένια της δάκτυλα.

— Ώ, έκανε η μητέρα της. Ξαναρχίζεις πάλι.

Μητέρα, τραυλίσε η άμοιρη κοπέλλα. Τό καταλαβαίνω κι' ένό πώς ποέπει νά ζήσω. Άλλά δέ μπορώ νά μη κλάω. Ώ. μητέρα, πώς νά μου πάλεις πώς θα κοιτανόσασ έτσι μια μέρα. Πόσο εύ-ταυνοσά ήμουν πρίν λίγον καιρό, τυνημένη ήμουν πρδώνν. Άλλά, άνα-πώ. Καί τώρα πιά δεν είμαι άξία νά γίνω γυναίκα του "Εμπαρ. Γι' αυτό δέ μου μένει τίποτε άλλο πα-ρά νά σκοτωθώ.

— Στάσου, στάσου, την έκοψε η μητέρα της. Δεν σκετώνεται κανείς έτσι εύκολα. Δεν μπορείς νά

Εγώ σάς τάλεγα, βόγγηξε η Φλορίτα. Τώρα, τί θά γίνω; Εί-μαι κατεστραμμένη πιά γιά όλη μου τη ζωή. Άν δεν άγαπούσα τόν "Εμπαρ, θα πήγαυνα σέ κανένα μοναστήρι νά κλειστώ και νά κρύφω τη ντροπή μου. Άλλά, άνα-πώ. Καί τώρα πιά δεν είμαι άξία νά γίνω γυναίκα του "Εμπαρ. Γι' αυτό δέ μου μένει τίποτε άλλο πα-ρά νά σκοτωθώ.

— Καί παράξενο στάθηκε. Τό νυχτικό της άμοιρης κοπέ-λλας ήταν κουρελιασμένο. Όλα έ-

ξαναγεννηθής όταν σκευθής, έλέπει, αυτό είνε τό κακό. Ώστε συλλογίσου καλά πρίν χάσης τη ζωή σου. Έπειτα, έμένα, δέ με συλλογίζεσαι;

Ποτέ δεν είχε πιστέψει στή δύ-ναμι της άγάτης της μητέρας της η Φλορίτα. Σήκωσε λοιπόν και τώ-ρα τούς ώμους και άποκρίθηκε:

— Θα πονέσης, μητέρα, λιγάκι, αλλά θά παρηγορηθής. Ένώ ένό, άν ζήσω, θα βασανίζομαι μιά ό-λόκληρη ζωή.

— Καλά, έμένα δέ με συλλογι-ζέσαι. Άλλά τόν "Εμπαρ; Αυτός σ' άγαπάει. Τό σκέφθηκες τί πόνό θα τό δώσης με τό θάνατό σου;

— Τί πόνό θα τό δώσω με τό πάθημά μου;

— Όσο ύπάρχει ζωή, ύπάρχει κι' ελπίδα. Άν σκευθής, πρωτα-πρωτα, ποιος θά ύπέρσση νά τόν πείση ότι τά πράματα συνέβησαν όπως τά λές; Τά νεκρά στόματα δέ μιλούνε. Πρέπει νά ζήσης, γιά νά τόν άντιμετωπίσης, γιά νά τόν διηγής με θάρρος την άλήθεια, όπως μου την διηγήθηκες έμένα.

— Θα πεθάνω καλύτερα από τη ντροπή μου.

— Φλορίτα, είπε η "Ελ-Σόλ, σι-γά. Τό πάθημά σου αυτό, μη νο-μίζεις πώς θά περάσι έτσι. Δεν έξέρεις τί συνέπειες μπορεί νά έχη. Μπορεί νά φέρη την καταστροφή του Ρόντερικ.

— Τι με μέλλει έμένα; Όταν έχω άγνό την ευτυχία μου, τί με νοιάζει άν αυτός θά είνε εύτυχης ή δυστυχής;

— Μη μιλάς σάν παιδί. Φλορίτα, πρέπει νά καταλάβης ότι έχεις ύ-ποχρέωσι νά ζήσης και νά πής την άλήθεια στους δυό άνθρώπους που φέρουν την ευθύνη γιά την τιμή σου. Στόν πατέρα σου και στόν άγαπημένο σου.

— Η Φλορίτα σήκωσε τά μάτια της, πνιγμένα από δάκρυα, στή μητέρα της. Τά λόγια αυτά, όσα τά συλλογίζονταν της φαινόταν σωστά. Μόλις έφυγε από την κάμαρά της ό θάσιλας, τό μόνο πού σκέ-φθηκε ήταν τό πιδ φυσικό πράγμα της φάνηκε. Ούτε έβγαλε στό νού της πώς μπορούσε ν' άντικρύση πιά άν-θρώπο ζωντανό μετά την ντροπή της. Ούτε κεί νη τη μητέρα της. Γι' αυτό άδειασε σ' ένα ποτήρι δολά-κλνρο πουκάλι από κάποιο γνα-τρικό, που ήξερε πώς είχε δηλη-τήριο. Καί προχώρησε στό θάνατο, με όλη της την παρβενική, άκαμ-πιτη γενναϊότητα. Τώρα, όμως, τό πειστικό ύφος της μητέρας της την έκόλωνε. Απ' όλα η σκέψι του "Εμπαρ. Άν είχε δικήν η μητέρα της; Άν δεν έπίστευε στην άδω-τήτα της ό άγαπημένος της; Ζων-τανή θά τόν έπειθε, τό ήξερε.

— Έκρυψε τό πρόσωπό της στά χέρια της και τά δάκρυα κύλησαν ποτάμι άνάμεσα από τά τριαντα-φυλλένια της δάκτυλα.

— Ώ, έκανε η μητέρα της. Ξαναρχίζεις πάλι.

Μητέρα, τραυλίσε η άμοιρη κοπέλλα. Τό καταλαβαίνω κι' ένό πώς ποέπει νά ζήσω. Άλλά δέ μπορώ νά μη κλάω. Ώ. μητέρα, πώς νά μου πάλεις πώς θα κοιτανόσασ έτσι μια μέρα. Πόσο εύ-ταυνοσά ήμουν πρίν λίγον καιρό, τυνημένη ήμουν πρδώνν. Άλλά, άνα-πώ. Καί τώρα πιά δεν είμαι άξία νά γίνω γυναίκα του "Εμπαρ. Γι' αυτό δέ μου μένει τίποτε άλλο πα-ρά νά σκοτωθώ.

— Στάσου, στάσου, την έκοψε η μητέρα της. Δεν σκετώνεται κανείς έτσι εύκολα. Δεν μπορείς νά

Εγώ σάς τάλεγα, βόγγηξε η Φλορίτα. Τώρα, τί θά γίνω; Εί-μαι κατεστραμμένη πιά γιά όλη μου τη ζωή. Άν δεν άγαπούσα τόν "Εμπαρ, θα πήγαυνα σέ κανένα μοναστήρι νά κλειστώ και νά κρύφω τη ντροπή μου. Άλλά, άνα-πώ. Καί τώρα πιά δεν είμαι άξία νά γίνω γυναίκα του "Εμπαρ. Γι' αυτό δέ μου μένει τίποτε άλλο πα-ρά νά σκοτωθώ.

— Καί παράξενο στάθηκε. Τό νυχτικό της άμοιρης κοπέ-λλας ήταν κουρελιασμένο. Όλα έ-

ξαναγεννηθής όταν σκευθής, έλέπει, αυτό είνε τό κακό. Ώστε συλλογίσου καλά πρίν χάσης τη ζωή σου. Έπειτα, έμένα, δέ με συλλογίζεσαι;

Ποτέ δεν είχε πιστέψει στή δύ-ναμι της άγάτης της μητέρας της η Φλορίτα. Σήκωσε λοιπόν και τώ-ρα τούς ώμους και άποκρίθηκε:

— Θα πονέσης, μητέρα, λιγάκι, αλλά θά παρηγορηθής. Ένώ ένό, άν ζήσω, θα βασανίζομαι μιά ό-λόκληρη ζωή.

— Καλά, έμένα δέ με συλλογι-ζέσαι. Άλλά τόν "Εμπαρ; Αυτός σ' άγαπάει. Τό σκέφθηκες τί πόνό θα τό δώσης με τό θάνατό σου;

— Τί πόνό θα τό δώσω με τό πάθημά μου;

— Όσο ύπάρχει ζωή, ύπάρχει κι' ελπίδα. Άν σκευθής, πρωτα-πρωτα, ποιος θά ύπέρσση νά τόν πείση ότι τά πράματα συνέβησαν όπως τά λές; Τά νεκρά στόματα δέ μιλούνε. Πρέπει νά ζήσης, γιά νά τόν άντιμετωπίσης, γιά νά τόν διηγής με θάρρος την άλήθεια, όπως μου την διηγήθηκες έμένα.

— Θα πεθάνω καλύτερα από τη ντροπή μου.

— Φλορίτα, είπε η "Ελ-Σόλ, σι-γά. Τό πάθημά σου αυτό, μη νο-μίζεις πώς θά περάσι έτσι. Δεν έξέρεις τί συνέπειες μπορεί νά έχη. Μπορεί νά φέρη την καταστροφή του Ρόντερικ.

— Τι με μέλλει έμένα; Όταν έχω άγνό την ευτυχία μου, τί με νοιάζει άν αυτός θά είνε εύτυχης ή δυστυχής;

— Μη μιλάς σάν παιδί. Φλορίτα, πρέπει νά καταλάβης ότι έχεις ύ-ποχρέωσι νά ζήσης και νά πής την άλήθεια στους δυό άνθρώπους που φέρουν την ευθύνη γιά την τιμή σου. Στόν πατέρα σου και στόν άγαπημένο σου.

— Η Φλορίτα σήκωσε τά μάτια της, πνιγμένα από δάκρυα, στή μητέρα της. Τά λόγια αυτά, όσα τά συλλογίζονταν της φαινόταν σωστά. Μόλις έφυγε από την κάμαρά της ό θάσιλας, τό μόνο πού σκέ-φθηκε ήταν τό πιδ φυσικό πράγμα της φάνηκε. Ούτε έβγαλε στό νού της πώς μπορούσε ν' άντικρύση πιά άν-θρώπο ζωντανό μετά την ντροπή της. Ούτε κεί νη τη μητέρα της. Γι' αυτό άδειασε σ' ένα ποτήρι δολά-κλνρο πουκάλι από κάποιο γνα-τρικό, που ήξερε πώς είχε δηλη-τήριο. Καί προχώρησε στό θάνατο, με όλη της την παρβενική, άκαμ-πιτη γενναϊότητα. Τώρα, όμως, τό πειστικό ύφος της μητέρας της την έκόλωνε. Απ' όλα η σκέψι του "Εμπαρ. Άν είχε δικήν η μητέρα της; Άν δεν έπίστευε στην άδω-τήτα της ό άγαπημένος της; Ζων-τανή θά τόν έπειθε, τό ήξερε.

— Έκρυψε τό πρόσωπό της στά χέρια της και τά δάκρυα κύλησαν ποτάμι άνάμεσα από τά τριαντα-φυλλένια της δάκτυλα.

— Ώ, έκανε η μητέρα της. Ξαναρχίζεις πάλι.

Μητέρα, τραυλίσε η άμοιρη κοπέλλα. Τό καταλαβαίνω κι' ένό πώς ποέπει νά ζήσω. Άλλά δέ μπορώ νά μη κλάω. Ώ. μητέρα, πώς νά μου πάλεις πώς θα κοιτανόσασ έτσι μια μέρα. Πόσο εύ-ταυνοσά ήμουν πρίν λίγον καιρό, τυνημένη ήμουν πρδώνν. Άλλά, άνα-πώ. Καί τώρα πιά δεν είμαι άξία νά γίνω γυναίκα του "Εμπαρ. Γι' αυτό δέ μου μένει τίποτε άλλο πα-ρά νά σκοτωθώ.

— Στάσου, στάσου, την έκοψε η μητέρα της. Δεν σκετώνεται κανείς έτσι εύκολα. Δεν μπορείς νά

Εγώ σάς τάλεγα, βόγγηξε η Φλορίτα. Τώρα, τί θά γίνω; Εί-μαι κατεστραμμένη πιά γιά όλη μου τη ζωή. Άν δεν άγαπούσα τόν "Εμπαρ, θα πήγαυνα σέ κανένα μοναστήρι νά κλειστώ και νά κρύφω τη ντροπή μου. Άλλά, άνα-πώ. Καί τώρα πιά δεν είμαι άξία νά γίνω γυναίκα του "Εμπαρ. Γι' αυτό δέ μου μένει τίποτε άλλο πα-ρά νά σκοτωθώ.

— Καί παράξενο στάθηκε. Τό νυχτικό της άμοιρης κοπέ-λλας ήταν κουρελιασμένο. Όλα έ-

ξαναγεννηθής όταν σκευθής, έλέπει, αυτό είνε τό κακό. Ώστε συλλογίσου καλά πρίν χάσης τη ζωή σου. Έπειτα, έμένα, δέ με συλλογίζεσαι;

για τη Φλορίτα. Με κανένα τρόπο δεν άποφάσιζε νά έγη από τό δω-μάτιό της. Κι' ούτε και τη μητέρα της ήθελε ν' άποκαρυνθώ. Δεν εί-χε έμπιστοσύνη σέ καμιά ύπέρ-τρια. Τις θεωρούσε όλες ύπέρ-τη νύχτα η μητέρα της έχθρες.

μαζί της στο κρεβάτι της, κοιμώ-μενη της ήταν κομμένος από έφί-ταν, σάν νά σφάδαζε στην άγκαλιά του ύπουλου άντρα που την έγγε-λασε. Την ημέρα, μόλις άνοιγε τό στόμα της νά μιλήση με την μη-τέρα της. Άλλων άνθρώπο ούτε ήθελε ν' άντικρύση.

Στην αύλη, όλοι έσχολίζαν την έξαφάνισι της Φλορίτας. Κανέναν όμως δέ μπορούσε νά μαντέψη την αίτία. Η "Ελ-Σόλ, με ύφος λυπη-τή, έλεγε πώς η κόρη της άρρώ-στησε, και πώς ό γιατρός της ά-πηγόρευε νά βγη από την κάμαρά αυτή τά λόγια.

Μονάχα ό Ρόντερικ ήξερε καλά γιατί κλεινόταν η Φλορίτα. Κι' ό ντόν Ντιέγκο.

Τό πρω έθαίρε, έλεγε ό ντόν Ντιέγκο, γελώντας.

— Ρόντερικ σήκωνε τούς ώμους άδιάφορα.

— Θα της περάσι. Όλα περ-νούν σ' αυτό τό κόσμο.

Μέσα του, τόν έκαιγε ό πόθος νά την έναυθίση. Τόν έναυθίση στην άγκαλιά του. Η άντίστασις της φούντωνε τόν έρωτά του. Η άπόλαυσις που είχε κλέψει τό είχε γιγαντώσει τόν έρωτά του. Μά δεν έτόλμιόσε νά κάνει καμιά άλλη βίαιη πράξι. Όταν συλλογίζονταν πώς κάποτε θα έγύριζε ό "Ιουλι-ανός, ένοιωσε μιά θάραξ στυγιά.

Μά πάλι έσκόπευε τούς ώμους. Πέρασαν έτσι τρεις μήνες. Στό διάστημα αυτό, μιά μέρα μόνο ή-ταν κάπως φοτερή γιά την Φλορί-τα. Η ημέρα που κάποιος μυστι-κός άπεσταλλμένος τούς έφερε τό μήνυμα πώς ό πατέρας της ήταν καλά στό Μαρόκο, και πώς εκεί είχε συναντηθί με τόν "Εμπαρ. Γράμμα δεν έφέρνη, γιατί θά ήταν ριψοκίνδυνο.

Πάντως, ένα ήταν βέβαλο, πώς ό "Εμπαρ ζούσε. Κι' είχε συναν-τηθί και με τόν πατέρα της! Έ-κλαψε εκείνη την ημέρα η Φλορί-τα. Κι' ό πόθος της σάν νά γλυκά-νε με τη σκέψι πώς ό δυό άνθρω-ποι που την άγαπούσαν έζούσαν.

Έπέρασαν οι μακρές ημέρες του χωρισμού. Καί μιά μέρα ήλθε στην αύλη τό έπίσημο μήνυμα πώς η άποστολή του πρίγκιπα "Ιουλι-ανού είχε τελειώσει και πώς σέ λί-γες ημέρες θά θρικόταν πίσω στην Κόδοβα.

Η "Ελ-Σόλ έπετοίσε από τη χαρά της. Όταν έφυγε ό άντρας της ήταν χαρούμενη με τη σκέψι πώς επί τέλους θά είχε έλευθερία λίγον καιρό. Νέα ήταν άκόμα, κι' ό θάυμαστές δεν έλειπαν. Εί-χε καμιά νά έναυθίση μέσα στην έρωτική άτμοσφαιρά της πρωτής της νύχτας. Μά τό δυστύχημα της Φλορίτας της έκοψε τά σχέδια αυτά. Κι' έζησε κι' αυτή κοντά στην κόρη της ζωή άσκητική. Τώρα χαί-ρονταν που έπέστρεψε ό άντρας της, γιατί περιέμενε με άγανάπη νά ιδί τη γνύψωσι θά τούκανε τό τρομερό τό νεό.

Ό πρίγκιψ "Ιουλιανός παραξε-νεύτηκε όταν δεν είδε την κόρη του νά θρικόται άνάμεσα στους δι-κούς του που τόν έπείριμαν νά τόν καλωσορίσουν. Έρριξε στή γυναι-κά του μιά ματιά έρωτηματική, κι' αυτή φώναζε δυνατά:

— Η Φλορίτα είνε άρρωστη, εί-νε καιρό άρρωστη.

Τό πρόσωπο του πατέρα συνέ-φιασε. Μ' όλο του τόν έγωισμό, άγαπούσε τη μοναχική ζωή, και στό ταξίδι του είχε σκέψι πιδ γλυ-κειά παρά τη στιγμή που θά την έσοφίγνε στην άγκαλιά του.

Έχαίρετο έισοτικός τούς φι-λους του, και πήγε τρέχοντας από άσυμμονησία στο δωμάτιο της Φλορίτας. Η "Ελ-Σόλ έτρεχε πί-σω του. Θά έπρεπε ίσως νά τού πη-αυτή πρωτή τό δυσάρεστο, νά τόν προλάβη. Άλλά, στο τέλος προ-τίμησε νά τού πη η ίδια η Φλο-ρίτα.

Κι' έτσι ό "Ιουλιανός έμπηκε άρμητικά, στο δωμάτιο της Φλο-ρίτας. Η κοπέλλα μόλις άκούσε τά έθιματά του, σηκόθηκε. Ένοιω-σε έαφνικά όλα νά γυρίζουν γύρω

της. Τά γόνάτα της λύθηκαν. Μό-λις μόρεσε νά σταθί στα πόδια της, τρομακτικά χλωμή, σάν έτοι-μοθάνατη.

Ό "Ιουλιανός στάθηκε μπροστά της με τά χέρια άνοικτα. Γέρós, ήλιοκαμμένος, γελούσε δόλοκληρος, καθώς περιέμενε την κόρη του νά πέση στην άγκαλιά του. Μά η Φλο-ρίτα δεν έκανε έθιμα. Τότε την πα-ραστήρισε καλύτερα ό πατέρας της και τράμαξε. Έτρεξε κοντά της.

— Παιδί μου, είπε με λαχτάρα, τόσο άρρωστη είσαι λοιπόν; Τι έ-παθες;

— Έκανε νά τη σφίξη στην άγκα-λιά του, μά η Φλορίτα τραθήχηκε. Τόν έκύτταζε με μάτια παράξενα, σκετινά, πελώρια.

— Τι έχεις; έκανε ό πρίγκιψ τρομαγμένος. Τι έχει; ρώτησε τη γυναίκα του.

Τό αίμα άνέθηκε στο μάγουλα της "Ελ-Σόλ.

— Μεγάλη συμφορά! άποκρίθη-κε με έαφνικά κλάμματα. Θά σου πη η ίδια.

Η Φλορίτα σωριάστηκε κάτω, και κρύβοντας τό πρόσωπό της στα χέρια της, άρχισε νά κλάι με ά-ναφυλλήτα. Τώρα που είχε έλθει η στιγμή νά έναυθίση τη συμφο-ρά της, τώρα καταλάβαινε πόσο άδάσχατος ήταν ό πόθος της, η ντροπή της.

— Έσύ νά μου πής τί συμβαί-νει, τί έχει τό παιδί μας, είπε ό "Ιουλιανός στή γυναίκα του. Έλα, πές μου γρήγορα, δέ μπορώ νά τη βλέπω άλλο σ' αυτή την κατάντα-σι.

Με λόγια κομμένα με κλάμματα, διηγήθηκε η "Ελ-Σόλ όλη τη τρο-μερή ιστορία της Φλορίτας. Η κο-πέλλα όλη την ώρα έκλαιγε σπα-ρακτικά.

Άκουσε ό πρίγκιψ, ακίνητος σάν άγαλμα, χλωμός σάν πεθαμέ-νος. Δέ διέκοψε ούτε μιά φορά τη διήγησι της γυναίκας του. Δεν έ-ρώτησε τίποτα. Κι' όταν επί τέ-λους, η "Ελ-Σόλ είπε τελειώνον-τας:

— Ίσως θάπρεπε νά την άκού-σης και νά μη φύγης, αυτός πάλι δέ μίλησε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...τά θηλυκά βοτράγια δεν έχουν φωνή;
...τά άρπακτικά πουλιά δεν μπορούν νά κελαιδίσουν;
...οι Αυστραλοί άγαπούν έξαφνικά τό κρέας του καγκουρώ;
...οι άρχόντισσες του Σιάμ άφινουν τά νύχια τους τόσο μακρὰ,
ώστε νά τά προφυλάχνε με άσημένιες δαχτυλίδες γιά νά μη σπάσουν;
...ο άνθρωπος τό πρωί που σηκώνεται είνε ψηλότερος κατά ένα
δάχτυλο άπ' ό,τι θα είνε τό βράδυ που θα πέση νά κοιμηθί;
...ο έγκέφαλος του άνθρώπου άποτελεί τό 28ον του βάρους -όλο-
κλήρου του σώματος;
...κάθε μέρα πεθαίνουν σ' όλο τόν κόσμο 40.000 άνθρώποι;
...άν ή γή μοιραζόταν έξ ίσου σ' όλους τούς άνθρώπους, θά ά-
ναλογούσαν 21 στρέμματα περίπου στόν καθένα;
...τό άλφάβητο τών Κινέζων άποτελείται από 214 γράμματα;
...περισσότερο κρύο άπ' όλες τίς ώρες κάνει στίς πέντε τό πρωί;
...οι άνδρες έχουν βαρύτερη καρδιά άπ' τίς γυναίκες;
...τά κοράκια βγάζουν 27 κρωγμούς διαφορής είδών;
...τό πρωτό ταχυδρομείο της Γαλλίας συνεστήθη στή 1462, της
'Αγγλίας στή 1581 και της 'Αμερικής στή 1710;
...άπ' όλα τά άνθη εκείνο που διατηρείται περισσότερο, χωρίς νά
μαραθί, άφού κοπή τό κοτσάνι του, είνε τό χρυσάστιχο;
...ο ένθικος ύμνος τών Κινέζων είνε τόσο μεγάλος, ώστε γιά νά
ψαλή χρειάζεται μισή ώρα;
...σέ πολλά μέρη της Νορβηγίας άλλοτε άντί νομισμάτων μετε-
χειρίζοντο σιτάρι;
...στίς Φιλιππίνες μιλούν τριάντα γλώσσες;
...τό ψηλότερο βουνό της Εύρώπης είνε τό Λευκόν Όρος της 'Ελ-
βετίας;
...όσα πουλιά τρέφονται με κόκκους έχουν δυνατά ράμφος;
...τά άγριοπούλια ψάλλουν πενήντα ή εξήντα τό πολύ μέρες τόν
χρόνο;
...οι έλέφαντες, όταν ένοχλούνται από τίς μυίγες, κόβουν με την
προβολίδα τους κλαδιά από τά δένδρα και τίς τρώγουν;
...όλοι, άνεξαίρετως οι ποδηλατοδρομούντες πάζουν από καρδια-
κά νοσήματα;
...τό νερό όλων τών θαλασσών περιέχει δύο εκατομμύρια τόννους
καθάρ άσθμη;
...γιά νά χανευτή τό κρέας του Ινδιάνου χρειάζονται δυόμισι ώ-
ρες, γιά τά κοτόπουλα τέσσερες και γιά τά παπά τέσσερημιαι;
...τά νουβέκια έφευρέθησαν κατά τό τέλος του 15ου αιώνας από
τόν έκ Βιέννης Γάσπαρ Ζόλντερ;
...η άρχαιότερα σημάδια του κόσμου είνε της Δανίας, ή όποία χρο-
νολογείται από τό 1219;
...οι δημόσιοι ύπάλληλοι της Κορέας έχουν άπάνω στα καπέλλα
τους εικόνες διαφόρων ζώων και πουλιών;
...μόνον ή φάλαγγα και ό έλέφας έχουν μυαλό βαρύτερο από τόν
άνθρωπο;
...άνεκαλύφθησαν τελευταίως στήν έρημο της Σαχάρας και σέ
βάθος 300 ποδών υπόγειες λίμνες, μέσα στίς όποιες ζού άφθονα ψάρια;
...κάθε άνθρώπος ήλικίας 40 έτών έχει τό ένα τρίτο τών δον-
τιών του σπία;
...τά καλύτερα κινέζικα κομψοτεχνήματα κατασκευάζονται από
χαρτί που παράγεται από μπαμπού;
...τά πολυτιμώτερα γουναρικά είνε τών άλεπουδών της Σιβη-
ρίας, που κοστίζει τό καθένα, τό λιγώτερο, 600 λίρες;
...οι θρησκοί Ρώσσοι του παλρού καιρού δεν έτρωγαν ποτέ πε-
ριετρίερα;

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

45ον. — "Όταν ο σύζυγος δεν δέχεται άλλη γνώμη

Κύριε,
"Έχω ένα σύζυγο πολύ παράξενο. Θέλει να έχω πάντοτε δίκιο και σε όλα τα ζητήματα, ακόμα κι' όταν πρόκειται για την τουαλέτα μου και για τις φίλες μου. "Έχω όλη τη διάθεση να του αφήσω την πριγκιπισσάδα, η αρα μου κομμάτι, να γράφω, να κινώ, να βρίσκω υπέρβουλο το να θέλω να επιβάλω τη θέλησή του σε ζητήματα που ενδιαφέρουν μόνο τις γυναίκες. Φυσικά, επειδή δεν θέλω να προκαλώ διαρκείς φιλονεικίες, προσποιούμαι ότι υποχωρώ και ότι συμφωνώ με τη γνώμη του. Φαίνεται όμως ότι αυτό δεν του αρκεί, γιατί με κατηγορεί τότε ότι ψευδομαι, ότι είμαι υποκριτής, ότι γνωρίζω καλά τι σκέπτομαι στην πραγματικότητα κλπ. Διερρωτάμ τι πρέπει να κάνω για να τον ικανοποιώ; Σεις που είσθε άνδρες, θα μπορούσατε ασφαλώς να μου το πείτε.

Λουκία

Κυρία,
"Ο άνδρας σας δεν είναι τόσο παράξενος όσο νομίζετε, είναι μονάχα κάπως ελκυστικότερος από πολλούς άλλους του είδους του. Γνωρίζω πολλούς όμοιους του που το διαβάσμα της εφημερίδας το κέρδος κάπου-κάπου στο σαββατοκύριο τους έδωσαν απόλυτο κύρος για να κρινουν όλα τα ζητήματα και να επιβάλλουν τις γνώμες τους στη γυναίκα τους. Αυτό προέρχεται άλλως τε από μια αγαθή ιδιοσυγκρασία που θέλει την εύτυχη λύση όλων των ζητημάτων και επιδιώκει να δείξει το ενδιαφέρον του για την πνευματική ανάπτυξη της συζύγου του. "Ακολουθήσατε τον καλύτερο δρόμο και τον μόνον άλλως τε που είχατε να πάρετε: να συμφωνείτε με τη γνώμη του. Αυτό όμως το κάνετε κάπως επιδεικτικά ή και με την κρισιμότητα που μπορεί να διακρίνεται στο γράμμα σας. "Επρόκα-

λέσατε έτσι τις αντιδράσεις ενός γυναικόπου που δεν χρειάζεται πολλά για ν' αψυγισθεί. Γιατί έμεινε οι άνδρες δεχόμεθα να μας λένε ψευδαισθήσεις, αλλά δεν μπορούμε να δεχόμαστε ποτέ να μας ξεγελούν ή να μας θεωρούν κοροϊδούς. "Η ζηλοτυπία ώριμων συζύγων δεν έχει άλλη μορφή.

Δεν πρέπει όταν ο άνδρας σας σας αναπτύσσει τις θεμελιώδεις ιδέες του για όλα τα πράγματα να σηκώνετε τα χέρια ψηλά, να φωνάζετε με θαυμασμό και να λέτε: "Αμήν! Αυτά είναι μέσα κάπως χρονοειδή που θα μπορούσαν να χρησιμοποιούν στις στιγμές που θα δείχνει πολύ ζωηρό ένθουςιασμό για τις σκέψεις του, αλλά εάν οποιον δεν θα έπρεπε να κάνει καταχρήσεις. Κάνοντας κατάχρησι τον εαυτό του έξιπυλο και που θα θαυμάζε αποκλειστικώς και μόνο για τις τρέλλες του.

ΣΑΙΝ — ΠΡΕ

ελικρινεία των επιδοκιμασιών σας και χάσατε όλα τα πλεονεκτήματα που θα μπορούσατε ν' αποκτήσατε από μιάν επιδοκιμασίαν πιο μετρι-οπαθή.

Θα σας υποδείξω λοιπόν ένα τρόπο να κερδίσετε τον καιρό που χάσατε: Διαλέγετε τις γνώμες του συζύγου σας στις οποίες καταλα-βαίνετε ότι αυτός δεν αποδίδει και μεγάλη σημασία (αν υπάρχουν φυσικά!) και προσβάλλετε σ' αυτές μερικές συνετές παρατηρήσεις στο-λισμένες με «νομίσεις;» και «δεν σου φαίνεται;» κλπ. Αυτό θα τον συντηρήσει σιγά-σιγά να ιδώ να εα-ναγιεννείται σε σας ή προσωπικά-πο που τώρα σας έχει κατηγορεί ότι την κρύβετε. "Ως την ημέρα που ο υπομονητικός και επιτηδευός αυτός ελιγμός θα σας επιτρέψει να εκ-φράσετε μια προσωπική σας γνώμη για τις τουαλέτες, για τις φίλες σας και ακόμη και για ώριμμένα ζητήματα που θα αφορούν αυτόν τον ίδιο.

"Αλλοίμονον! κυρία μου, άστει-δομαι μ' ένα θέμα που είναι κάθε άλλο παρά άστειο. "Ενας καλός γάμος δεν αποτελείται από την πο-νηρή αυτή υποχώρησι απ' την ό-ποια δεν έχει να κερδίσει τίποτε το πνεύμα της συζύγου. Χωρίς αμφι-βολία μία γυναίκα, αληθινά έρω-ταμένη, είναι διατεθειμένη να πι-στεύει ότι ο άνδρας της δεν μπορεί παρά να σκέπτεται και να λέη μόν-ω ώραία πράγματα. Πρέπει όμως κι' εκείνος να μη της επιβάλλει τη χαριτωμένη αυτή αντίληψη και να μη την καταστήσει συνήθεια. Τίποτε άλλως τε δεν είναι θελκτικώτερο από το άνησισμα ενός ανθρώπου πλάσματος στο θερμό κλίμα του έ-ρωτος. Κι' αν επρόκειτο να παν-τρευθώ θα διάλεγα μία γυναίκα απλοϊκή, αδόκητη, που δεν θα λο-γολαλίσσε κανέναν από τους λό-γους που θα είχα να νομίζω τον εαυτό μου έξυπνο και που θα θαυ-μάζε αποκλειστικώς και μόνο για τις τρέλλες του.

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΟΤΙ...

...η άειμνηστος βασιλεύσα της Ρουμανίας Κάρμεν Σιλβρά έχει γράψει έργα σε τέσσερες γλώσσες;

...οι περισσότεροι τυφλοί βρί-σκονται στην "Ισπανία;

...το σύνολον των "Ιουδαίων ο-λου του κόσμου ανέρχεται σε 8.200.000;

...οι πρώτες πέννες από χαλύ-βα κόστιζαν δέκα δραχμές η μία;

...στις "Ινδίες υπάρχουν νοαί που διατηρούν ακόμη άσβεστη την ιερά πυρά τους;

...οι περισσότερες δοντογυ-φίδες εισάγονται από τη Γαλλία;

...το ψηλό καπέλλο πρωτοφο-ρέθηκε στο Παρίσι πριν πέντε αιώ-νων;

...αν ένας άνθρωπος έφτανε σε ηλικία εβδομήντα χρονών, χωρίς να κόψη ποτέ στη ζωή του τα νύ-χια, θα είχε νύχια 2 μέτρων και 62 εκατοστά;

...αν όλα τα αγγά των ψαριών έγονιμοποιούντο, δεν θα χωρούσε η θάλασσα τα ψάρια;

...στο Χιλντεγέμης της Γερμανί-ας υπάρχει μία τριανταφυλλιά η-λικίας 1000 ετών;

...στις "Ινδίες υπάρχουν κάτι κουρδούς που μιλούν με φωνή σχε-δόν όμοια με του ανθρώπου;

...το ανάστημα των Λαπώνων, κατά μέσον όρον, φθάνει σε ύψος πέντε ποδών;

...οι φουσαρμόνικες έφευρέθηκαν στα 1829;

...η Αυστραλία εις έκτασιν έι-νε 15 φορές μεγαλύτερη από την Γαλλία;

...το γκάκι χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στα 1803 σ' ένα θέατρο του Λονδίνου;

...το καθάτον ακίνητος κι' άφωνος δίπλα της, "Αστε τα είχε μάθει, λοιπόν, όλα κι' είχε τρέξει να την ιδώ στην τελευταία της στιγμή;

...στην όπλοτύπη εκείνη στιγμή του μικρού διαμτίου, άκούστηκε η φω-νή του νεαρού γιατρού να λέη σι-γά και τρυφερά:

— "Εγώ... Εγώ είμαι Κλάρα!... Μη φοβάσαι! Είμαι γνήσιη γρή-γορα καλά.

"Η Κλάρα θέλησε να δει κάτι, αλλά δεν το κατόρθωσε. "Ο Στέ-φανος πήγε κοντά της για να της δώσει μία κουταλιά από το φάρμα-κο που πνερε και πρόσδεε πώς κάτω από τα κλεισιμένα της θώρακα κυλούσαν άθρονα δάκρυα. "Η Κλάρα έκλεισε, ποιος ξέρει, από τύχη, από μετάνοια, για έναν έρω-τα πουχε προσφέρει με τόση πίστι κι' άφοσίωσι και που με τόση α-χαριστία την είχε έκμεταλλευθί ο άπιστος εκείνος Μιονέλλι.

"Όλες οι λίγες στιγμές που ο α-κολούθησιν κατόπι, ήταν οι ε-λευταίες στιγμές της ζωής της Κλάρας. Την ίδια στιγμή που ο Στέφανος της έδωσε το φάρμακο, το θάνατόν της πήρε το χρώμα του θανάτου και τα χέρια της άρ-χισαν να παγώνουν.

"Ο Στέφανος κατάσβε πώς η Κλάρα θά πέθαινε πολύ πιο γρή-γορα απ' ό'τι φανταζότανε.

Σκυμμένος πάνω από το ξανθό εκείνο κεφάλκι, δεν έκολλούσε τα μάτια του από τη συμπληθητική μορφή, από τα λεπτά εκείνα χαρα-κτηριστικά, που τόσο τον συγκινού-σαν.

"Έξαφνα από τα χείλη της έτοι-μοθάνατης έφυγε ένα όνομα: — Πιέτρο!...

"Ο Στέφανος ανατρίχισσε. "Ως-τε, λοιπόν, τον θυμόταν ακόμα; "Υστερα από μία τέτοια καταστρο-φή, θυμόταν ακόμα τον άνθρωπο που την είχε εγκαταλείψει, που την είχε αφήσει έρημη στον κόσμο, χωρίς καμιά τύχη;

Πιέτρο! Πιέτρο! Ξανάπε η έ-τοιμοθάνατη. Πειθαίνο!... Πειθαί-νο!... Πόσο είμαι δυστυχήνοια κι'... "Η φωνή της κόπηκε απότομα το άδύνατο ένας σπασμός κλόνισε το άδύνατο κορμί της. "Ο νεαρός γιατρός και νάσκουμε πάνω απ' το κρεβάτι και στήριξε το κεφάλι του στο στήθος της Κλάρας. "Αλλοίμονο! Τίποτε πια δεν άκούγονταν. "Η πνοή της είχε σβήσει κι' η καρδιά, εκείνη που τόσο είχε άλλοτε πονέσει, που τόσο είχε αγαπήσει, δεν χτυπούσε πια.

ΜΑΡΙΟ ΚΑΝΙΝΙ

Αί βρονταί της χήλειας της "Η-ρας συγκλονίζουν τον ουρανό, σ' έναν "Ολυμπον. Τό της κι' η παντοδυναμία του θυμού-τάτου θεού, του άδελφού και υπε-ριόχου της, είναι άναρχη και αβύ-λαβη τις έκδινητικές μηχανορρα-φίες της άτιμασμένης άδελφής. "Η Απτώ, η Θεμέλη, η "Ιδ και τόσες άλλες πληρώνουν σκληρά την ά-λόκληρη χάρες έξοντώνοντα στον βερηλαμένον βωμόν της συζυγικής πίστewς. "Η άμορφη κόρη του "Α-σώπου, άπ' τον όποιον έπήρε το όνομα το ποτάμι πούτρεχε στην Φιλίαν της "Αργολίδος, η Αίγινα, έμάγευσε με το έξαισιον κάλλος της τών άναρχών πατέρα τών άθανάτων, ό οποίος μεταμορφώθη-κεν εις άετον, την άρραψε από την άγκυρά της πατέρα της και την έπήνε να στήση την φωνήν της αγάπης του στο νησί Εύβην, που από τότε άνωμάσθηκεν Αίγι-να. "Απ' αυτόν τον έρωτα έγεννήθη ο Αίαιός και μία καταστροφή: "Ενέσκηψε τρομερή άρραστεία απ' τον θυμόν της "Ηρας, που μισούσε τόν τόπον, εκείνη έπήρε το όνομα της άρρασταίας της.

Κι' άω μέν το κακό φαινόταν άνθρώπινο και δεν ήταν γνωστή η κατάρρευση, αίτια της κατα-στροφής, έπολεμήθηκε με την τέ-χνην των γιατρών. "Αλλά η κατα-στροφή ήταν άδυστάχη άπ' την άνώφελη βοήθεια, κι' η άνθρωπίνη άναστασις άναρχη μπροστά στη θεομηνία. Στην αρχή ο εύρανης έβραυνε την γήν με πικνέ ακατάδι και γέμισε τις νύχτες με βέστες που προκαλούσαν την παρалуση και την καύσωση. Κι' όταν η Σε-λήνη ύπνελήθησε μ' ένωμένα τα κέρατα, τέσσερις φορές τόν κύκλον της, μαζί με τις θανατηφόρες πνεές έφύσηξε και θερμός ο νοτιάς.

"Η φθορά έφθασεν άς τις πηγές και τις λίμνες, κι' αναρίθμητα κλη-θη φιδιών περιπαλόντων σ' αλλη-λίερνητα χωράκια, κι' έμολύναν τα ποτάμια με όλητηρη. Πρώτα-πρώτα η δύναμις της εφονικής άρ-ρώστειας έγινε καταληπτός γνωστή απ' την φθοράν των σκυλλιών και των πουλιών και των προβάτων και των βοδιών και των θηρίων, άπορούσε δέ ο δυστυχής γεωργός, πούβλεπε τους άδυστάχους ταύρους να σωρίζονταν χάρω στη μέση της δουλειάς εφονικής. "Από τα κοπά-δια των προβάτων π' άρνηαν άρ-ραστημένο βέλασμα, πέφταν τα μαλλιά, και τα σώματα τους μαρμά-νονταν. Το ταχυπόδο έλλετο έλο-πο, το σφμισμένο στο στάδιο, ντρο-πιζέει τώρα την νίκη του και λι-πομονώνεται τις άρχαίες τιμές, στε-νάζει στη φάνη, έτοιμο να πεθάνη με άδοξο θάνατο. "Ο κάποιος άρρας τους θυμούς, και το έλάφι την γρη-γοράδα του, ό άρκευδης τις έφορ-μής του, στα κοπάδια όλα ήταν παραδωμένα στο μαρμαρόν και την άδυναμιά, στα όσσην και τους κόμπους κοιτώνταν άποδυναμμένα κορμιά που μολύναν τον άέρα με την δυσσομιάν τους. Και, πράγμα εκπληκτικόν, ούτε σκυλλιά, ούτε σαρκοφάγα πουλιά, ούτε λύκοι βέ-λανε να γυίζουν τα ποτάμια, πού, άποδυναμμένα έντελώς σκυρίζαν έπικινυδώς την μόλυνση.

"Επειτα η άρρώστεια μεταδόθηκε με βαρεία μορφή στους γεωργούς κι' έγκαταστάθηκε στα τέλη της πόλεως. Στην αρχή έσπαινονταν τα σπλάχνα των ανθρώπων, και της κρυμμένης φλόγας ένδειξις ή-ταν το κοκκίνισμα του προσώπου και η άναπνοή πούζγανε μαζί με φωτιά. "Η γλώσσα πούταν τρα-χειά, προσιόταν υπερβολικά και το στόμα άνοιγε στεγνωμένο άπ' τα ζεστά έσπαινήματα. Δέν έμπορού-σαν να ύπνεουν ούτε το κρεβά-τιον, ούτε το σπλάγμα; έξπαιλώ-νονταν χάρω, άλλά' ούτε το σώμα τους κρύωνε, άπεναντίας η γή ζε-σταίνονταν απ' αυτό.

Πατρώο δέν έπήγανιν πιά στους άρράστους, γιατί είχαν προσηληθί και αυτοί. "Όσο πιο κοντά ήτανε κανείς κι' όσο πιο πιστά υπέρι-τούσε τόν άρραστον, γρηγορότερα βριακόταν άνακατασμένη με τόν θάνατον. Κι' άφού κάθε έπίδοσα σω-τηρίας έχάθηκε κι' έβλεπαν ότι το τέλος της άρρώστειας ήταν ό τά-φος, παραδόντανε σ' όλα τα γού-στα τους και καθόλου δέν έφρον-τίζαν για κείνο που ήταν άφύ-λιμον. "Ομάδες μεγάλης άνθρωπιν

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

—ΜΥΡΜΗΔΟΝΕΣ—

σε κατάσταση πούδειχνεν ότι είχαν αφήσει κατά μέρος την ντροπή, πέφτανε στις πηγές, στα ποτάμια και τ' άνοιχτά πηγάδια για να έ-δουν την δίψαν τους; άλλά πριν σβυσθεί εκείνη με τη δροσιά, έσβυ-νάν η ζωή τους και πολλοί μνη-μολογώντας να σηκωθούν, ξεφυ-χούσαν μες' στα νερά, κι' άλλοι ένώ άκόμη άντλούσαν να πιούν. Και τόσο πολύ άηδίαζαν οι δυστυχισμέ-νοι το μισήτο κρεβάτι τους, ώστε πηδούσαν απ' αυτό, ή, αν εί-δύναμιν των τους έμποδίζαν να ση-κωθούν, κυλούσαν τα κορμιά τους χάρω. Κι' έσβυναν από τα σπλήνη τους που το νομίζαν φω-λιά του θανάτου του. "Έβλεπε κανείς άλλως τε τριγυρνώνε μισοπε-θαμένοι στους δρόμους, μόλις μπο-ρώντας να στέκονταν στα πόδια τους, άλλους να κοίτανται χάρω κλαίγοντας και να γυρίζουν έδώ προς τόν τάφον, δέν έκινδύνοντο με προσοχήν, γιατί οι πύλες της πόλεως δέν έκωρδύσαν τους γε-γοσμένους, άλλά η πιάνα άταρα τόν τόπον η παρέδινοντο σε δυνατή φωτιά χωρίς άγίασμα. Μοιρολογί-στρες δέν ύπνηχαν κι' οι ψυχές των μητέρων και των παιδιών, των νεών και των γερόντων, έπλανών-το λυπημένως έδώ κι' εκεί. "Ότε τόπος έμνε για τάφους, ούτε τα έζυλα φθάναν για τις φωτιές.

"Εκπληκτός ο βασιλιάς από την τόσην ταραχήν των αδελών συμ-φορών.

"Ως Ζεφ, — άνεβόρσεν — εάν δέν λένε ψέματα πώς έρωτεύθηκες κά-ποτε την κόρη του "Ασώπου, την Αίγινα, και εάν, μεγάλε πατέρα, δέν σε ντροπιάσει νάσαι πατέρας ποιος για νά βυστασών, δέν έπε-σαν άπ' άόρατο κι' άπροσέκρητο κτύπημα, ένώ ο ιερεύς προσευχό-νανε!

Φλορίτα

"Η πεντάμορφη πριγκίπισσα της Κόρ-δοβας, με τόν φλογερό της έρωτα...

Ζαλαμόρ

"Ο άνθρωπος με τις χίλιες μορφές, που τρομοκρατεί τους άπάχηδες των Παρισίων...

Είναι τα δυο νέα μυθιστορήματα του «Θησαυ-σαυρού» τα όποια συνιστώμεν σ' όλους τους άναγνώστας μας.

Συγχρόνως στο έρχόμενον φύλλον άρχίζει

"Η Μνησάρη

"Η κόρη των Θεσπιών που ένέπνευσε τόν Πραξιτέλη

"Ενα τρίτο δηλαδή άριστούργημα, άρχαϊκής ύποθέσεως.

"Ο Ζεφ έδωσε σημάδι μ' άστρα-πή, που την άκλούσθες ή βροντή. Δέχομαι μ' έννομησιν την άπάντησιν — προσευχήθηκε προ-ημένος, ο βασιλιάς — κι' άς είναι, ίκετεύω, αύτά, εύτυχισμένα σημά-δια, των αίσθημάτων σου! Και παίρνω τόν εώνεν σου ένέχυρον.

"Ήρχεν εκεί κοντά, με μεγάλα άρρωμένα κλαδιά, μία δρύς, άπ' όπου της άδούνης, άφιερωμένη στέν Δία. Είδεν εκεί ο βασιλιάς Αίαιός μεγάλην μυρμήγκια, σ' ένα πελυσισμένο τάγμα, να κρατούσε β' άρας μεγάλο με το μικρό στόμα τους, και να προχωρούσε διατη-ρώντας τόν δρόμο τους έπάνω στον ρυτιωμένο φλοιό της δρύος. Και βουμβούζαν; ο βασιλιάς, το άνα-ρίθμητο πλήθος τους:

— Τέσους πολλούς, άοιστε πατέ-ρα, είπε, δες μου πούτρε, και γέ-μισε τα άκεία μου τέλη.

Σείσθηκαν τότε τα κλαδιά χωρίς να φύγει βορρα, κι' η ύψηλή δρύς έβρόδισε μυστηριακά. "Ο Αίαι-ός έροβήθηκε και τα μέλη του φρίξαν από φόβον και σπικώθηκαν οι τριχες του.

"Όπως έδωσε φιλήματα στη γή και στο δένδρον. Δέν ύμολογούσε πώς είχαν έλπίδες, άλλά τις δια-τύπουσεν, έν τούτοις κι' είχε την ψυχή του πλημμυρισμένη μ' ευ-χές.

"Εφθασεν η νύκτα και το κορμί του, το κουρασμένο από τις φρον-τίδες το έπιασαν ύπνος. Τότε μπρο-στά στα μάτια του παρουσιάσθη η δρύς, κι' έπάνω στα κλαδιά της φανήκανε ζώα πολλά. "Η δρύς τραντάζεταν και διεσκόρπισε τα τάγματα των μυρμηγκιών που σέρ-νανε τα σπυριά το σιτάρι, έπάνω στη γή. "Αμέως τα μυρμήγκια άρχισαν να μεγαλύνουν και όλο-ένα να φαίνονταν περισσότερα.

Προεβίχαν όλοένα από την γήν και στέκονταν με όσην όρθη κι' άπεβόλυναν της ισχύος της και τον άριθμόν των παιδιών και το μακρό τους χρώμα, έπαιρναν άνθρω-πινή μορφή στο πρόσωπο και στα μέλη.

Εύπνησε κι' εις πώς έβλεπεν όνειρο, τα γενήματα όλησδήποτε πόδους και της παντασίας του, και στενάζονταν, παρενοητο προς τους Θεούς ότι δέν το έστλσαν καμιά βοήθεια στην άνήκουστη αυτή καταστροφήν.

Στ' άνέκτορα όμως γινόντανε τρομερές νογιμίες και το φά-νεν πώς άκούσε φωνές ανθρώπων άναμνηστές. Κι' ένώ έπιστεως πώς κι' αυτές ήταν όνειρο, έφθασε τρέ-χοντας ο γυιός του ο Τελαμών κι' άνοίγοντας τις πόρτες:

— Πατέρα — τού φώναζε — τρέξε να ιδής κάτι τι από έλπίδες και πίστιν πολύ πιο άνωτέρα.

Βγήκε. Κι' έτι άνθρωπος του φάνηκε πώς είσε στον ύπνον του, τέλειους άντίκρυσε να είναι παρα-τεταγμένοι στη σειρά και τους γνώ-ρισε.

Παισιάζαν και τόν άνηγορεύ-σαν βασιλιά κι' έκείνος, έντρο-μος σ' την χαρα και το θαύμα, έτέλειως έδην στον θεόν κι' έμει-λανε την πάλιν και τα έρημισμένα σωράκια των άρχαίων πολιτών όπου νύσταχτες κατοίκους, τους έπέσει, για να μην τους πάρη το πραγματικό όνομα της καταγωγής των, τους προσωνόμασε Μυρμηδό-νες.

Είχανε λίγα κορμιά και διατη-ρούσαν τους τρόπους που είχανε πριν. "Ολλυαρχικός και παιδαρχικός, έβυνον και εργατικοί, όμοιοι σ' τους κοπούς κι' άνεκτικοί σ' τους πόνοους, πέθαιναν να φά-χνονε και να φυλάνε έκείνη που βέβαιαν, γινήκαν οι έκλεκτοι πολ-ίται κι' άσυνκριτοι μαχητά, τα Μυρμήγκια έκείνα που η δύναμις της πίστewς τους μετέβαλλεν εις ανθρώπους...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

"Ο τόμος των διηγημάτων «Μεταξύ Ιστορίας και Θρύλου» πωλείται από όλα τα βιβλιοπωλεία και άποστέλλεται έλεύθερος ταχυδρομικών τελών εις τους έμβάζοντες εις τόν «Θησαυρόν» δραχ 500.—).

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μόλις έμαθε τη θλιβερή είδησι της άποπείρας της αύτοκτονίας της Κλάρας ο Στέφανος έτρεξε άμέ-σως στο κρεβάτι της νέας. Τό θέαμα που είδε τον έκαμε ν' ανα-τρίχισση. Δέν μπορούσε να πιστέ-ψη από τα μάτια του. "Ήταν, λοιπόν, η Κλάρα αυτή που έβλεπε μπρός του; Φτωχή κοπέλα, λίγους μήνες πριν την είχε δει τόσο εύχρηστη-μένη από τη ζωή της, τόσο εύθυ-μη, τόσο ζωηρή! Και τώρα; "Αλ-λοίμονο! "Όλα πιά φαίνονταν πώς δεν υπήρχε πιά καμιά έλπί-δα σωτηρίας. Στ' η κομψή καμα-ρούλα της, έπάνω σ' ένα μικρό κρεβάτι, η τρυφερή αυτή ύπαρξις, γεμάτη τραύματα, ένιωθε από στιγμή σε στιγμή, ότι έφθανε το τέλος των δεινοπαγημάτων της, ότι έρημη κι' εγκαταλειμμένη, χωρίς άγάπη, χωρίς καμιά περιηγορία, θάφινε σε λίγο την ψυχή της να φύγη στους ουρανούς.

"Όταν ο Στέφανος μπήκε μέσα στο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

σο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

σο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

σο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

σο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

σο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

σο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

σο δωμάτιο της, η Κλάρα είχε πιά μια φοβερή κρίσι, που την έπα-νε την περασμένη νύχτα, μετά την όπιομένη σε λήθαργο. "Ο Στέφανος, ρέει, συλλογίζονταν άφρονως όλα θελα στο μυαλό του και πάλι, ά-δράματος, το όποιο είχε γίνει πρό

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

17^ο «Θέμο, ίσως να μην έπρεπε να σου γράψω τίποτε άλλο από την αρχή ως το τέλος στο γράμμα μου, παρά μονάχα «Συχωράμε!»

Συχωρά με, πολυαναπημένον μου, για όλα. Και για το κακό που σου έκανα, όσο ζούσα, και για τη λύπη που σου δίνω με το θάνατό μου.

Πεθαίνω, γιατί πρέπει να πεθάνω. Δε μπορώ να ζήσω και να σε ξανακυντάξω στα μάτια. Δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Είπε η πιο δίκαια τιμωρία να πεθάνω. Κι' εσύ, Θέμο, όσο αυστηρά και να μ' έκρινες, δε μπορούσες να μου επιβάλλεις πιο σκληρή τιμωρία παρά το θάνατο. Τη δέχομαι, την δέχομαι χωρίς σπόνδυλο. Πριν με καταραστής, άφησε την αγάπη να μιλήσει στην καρδιά σου. «Ακουσε, άκουσε όλη μου τη θλιμμένη ιστορία»

Ακολουθούσε η ιστορία της αγάπης της, της τρέλλας της με τον Τέλη. Του τ'αγαπούσε, όπως θα τ'αγαπούσε μπουρστά, στο θάνατο, αν όλη της αγάπη ήταν κριτική. Δέν θέλησε να άπορφήνη την πράξη της. Και στο τέλος, έγραψε:

«Θέμο. Καταλαβαίνω πως είπες για σένα φωτιά κάθε μου γράμμα. Φωτιά που θα σου κάψει την καρδιά. Μά, πιστεύω... Στο λέω από τον τάφο. Σ' αγαπούσα πάντα. Τώρα σ' αγαπώ, σ' αγαπώ τρέλλα. Όταν θα θέλεις να με καταραστής, αυτό να συλλογίζεσαι.

«Το παιδάκι μου θα το φροντίξω σαν πάντα η Μάρθα. Μά, αν με συγχωρήσεις μέσα στην ψυχή σου, άγάπη το κι' εσύ, το όρανό μου. Άγάπη το λιγάκι, κι' εγώ απ' όπου και να έρσω, θα σ' αγαπώ, θα σ' αγαπώ...»

Το γράμμα αυτό, για τον άντρα της, τώκρυψε στον κόρφο της. «Επειτα, άφου σκούπισε τα μάτια της, φώναξε την υπηρέτρια:

— Κατίνα. Αυτά τα δυο γράμματα πρέπει να πάνε αύριο πρωί-πρωί, το ένα στην αδελφή μου, το άλλο στον κύριο αυτό που γράφω στο φάκελο. Στείλε τα δυο παιδιά της κυρά Βαγγελίας, της πλυστέρας μας. Νά, δώσε τους να πάνε, χωρίς άλλο, αύριο το πρωί.

— Έννοια σας, κυρία, άπο-κρίθηκε η υπηρέτρια, και πήρε τα γράμματα άνοποτη.

— Άκουσε, Κατίνα, έπες ακό-μω η Ρένα. Είμαι αδιάθετη, έγω τρομερό πονοκέφαλο. Ο κύριος έπες πως θ' άργήσω. Έγώ θα πέ-σω να κοιμηθώ. Πες του πως τον παρακαλώ να μη πιά στην κά-κοιμά μου.

— Καλά, κυρία. Και κάτι άλλο. Μη του ά-νομήρξης γι' αυτά τα δυο γράμ-ματά. Έχω το λόγο μου, θέλω να το κάνει κάποια έκπληξη.

— Πού καλά, κυρία. Τώρα άφρονέ με να κοιμηθώ. Πως της την πόρτα. Είμινε δ-Ρένα. Έρριψε γύρω της μια μα-τιά. Λίγο-λίγο ζωντάνεψε το μά-τά δάκρυα.

Το όμοφο σπινάκι της. Κάθε πράγμα διαλεγμένο με αγάπη! Κάθε αντικείμενο και μια μικρή ιστορία. Κι' όλα τόσο όμοια, τό-σο κομψά!

— Σάν κι' εσένα, της έλεγε ο Θέμος πάντα.

Γαλάζιες κουρτίνες στο παρά-θυρο, γαλάζιες κουβέρτες στο

κρεβάτι. Άνοιχτά καστανά τα έπιπλα. Όλα σαν να μοσχοβολούσαν διακριτικά. Φαινόταν μιάς ώμορφης νέας γυναίκας δωμάτιο.

«Άνοιξε άσυναίσθητα το ντου-λάπι της. Οι τουαλέτες της, γραμμή, κρεμασμένες, φαίνονταν να περιμένουν το νεανικό κορμί που θα τις φορούσε. Και έπιπλα σ' αυτές, τα ρούχα του Θέμου. Μύριζαν καντό. Η μυρουδιά α-υτή τη ζάλιζε. Έχωσε το πρόσω-πο της στις φορεσιές του άντρου της κι' άρχισε να κλαίει άεπι-σμένα.

«Έτσι τον άποχαιρετούσε τον άντρα της η μικρή μελλοθάνατη Ρένα. Δε μπορούσε να τον άπο-χαιρείσθαι άλλοιώς. Γι' αυτό είχε δώσει και τη διαταγή στην Κατίνα, όταν θα γυρίζε ο κύριος να μη την ξυπνήσει. Καταλάβαινε πως δέν είχε το θάρρος να του μιλήσει πιά. «Έπρεπε να πεθάνω. Τίποτε άλλο δέν είχε να κάνει τώρα πιά στη ζωή. Ούτε μια λέ-ξη δε μπορούσε να του πη. «Ο, τι και να τούλεγε θα ήταν φοβερό. Νά του μιλήσει για άόριστα πράγ-ματα; Κωμωδία τραγική. Νά του πη πως τον άγαπάει, να μεθύσει στην άγκαλιά του, όπου να ε-ξψυχήση;... Δε θα της το συγχα-ρούσε ποτέ. Θα το θεωρούσε ελ-ρωενία. Το καλύτερο ήταν να πεθάνω χωρίς να του μιλήσει άλ-λο. Μά δέν έπρεπε να πεθάνω έ-τσι νύχτα. Θ' άνασταίνω τον κόσμο. Άς ήταν διακριτική στο θάνατό της. Αύριο το πρωί, με την αύγη, ο ήλιος θα έφαινε πολύ άργά, εφού θα κοιμόταν άργά, το ήξερι. Χαίδεμε ένα-ένα τα έπιπλα, τα μικρά στολίσια της τουαλέτας της. «Επειτα πήγε σ' ένα ντουλάπι κι' έβγαλε το κι-νίνο. Ουμήθηκε τότε τα παιδιά-κι της χρόνια, που θέλησε να σκούπηξ με λίγα κουφάκια. Τώ-ρα ήξερε. Έτοιμασε τέσσερα δ-λοκλήρα σωληνάκια. Τάβαλε κον-τά της, στο μεζιλάρι της από κάτω. Προς την αύγη θα τάπινε, χωρίς να σηκωθεί από το κρε-βάτι.

«Επειτα υδόθηκε σιγά. Πέρασε το ώραίο τριανταφυλλί της νυ-χτικό. Αυτό άρεσε του Θέμου. «Η-θέλε να είνε ώμορφη στο θάνατο. Συγύρισε ώραία τα μαλλιά της, έβαψε τα χείλη της, σά να έπρο-κειτο να πάη σε διασκεδάσι. Κυτάχθηκε στον καθρέφτη. «Η-ταν τρομακτικά χλωμή, μα ω-μορφή.

«Έκανε να πέση στο κρεβάτι της. Άέσφρα σταμάτησε. Τα δά-κρυα ανέθηκαν στα μάτια της και γονάτισε στα πόδια του κρεβά-τιού.

Καιρό είχε να κάνει την προ-σευχή της. Τώρα ένωσε τα χέρια της και τα χείλη της, τρεμουλια-στά, ψιθύρισαν:

— Συχωρά με, Θεέ μου, συ-χωρά με!... «Άλλη προσευχή δε μπόρεσε να κάνει.

«Έπες στο κρεβάτι της και νοιώθοντας ξαφνικά ένα φόβο τρελλό, κουκουλώθηκε ως άπάνω με τη γαλάζια κουβέρτα της.

«Άκουσε μετά κάμψηση ώρα τον άντρα της να μπαίνει στο δω-μάτιο κι' έκλεισε τα μάτια της για να φαίνεται κοιμισμένη. Αυ-τός ήλθε κοντά της και την κύτ-ταζε. «Έτσι έκανε πάντα όταν τό-χαινε ν' άργήση να γυρίση. Την κύτταζε με αγάπη.

Δε σάλεψε η Ρένα. Φοβόταν μονάχα μη καταλάβη αυτός πως έτρεμε συγκορμή. Μά ο Θέμος δέν το παρατήρησε. Γέυθηκε κι' άντος διαστικά, κι' έπες στο κρεβάτι του. «Ήταν τσακισμένος στην κούρσι. Σε λίγο η άνάσα του, κανονική, βαρεία, της έδειξε

πως κοιμόταν βαθεία.

Η Ρένα πεθαίνει

Χαίδεμε πολλή ώρα τα κουφέ-τα το κινίνο στα χέρια της πριν τα καταπιή η Ρένα. Το ρολόι χτυ-πούσε τις ώρες άδυσώπητα. Μία, δύο, τρεις.

Όταν χτύπησε τέσσερες, η κο-πέλλα άναστήθηκε. Έδωσε στον έαυτό της χάρη άλλη μια ώρα... Στις πέντε όμως άνασηκώθηκε στο κρεβάτι της. Δέν έπρεπε να σηκωθεί έντελώς για να μη ξυ-πνήση το Θέμο. Στο σκοτάδι άρ-χιζε να καταπνίγη τα κουφέτα. «Ένα, δύο, τρία... σαράντα... Σα-ράντα ήταν άρκετά για να θανα-τώσουν και τον πιο γερό όργανο-μό.

Όταν κατάπιε και το τελευ-ταίο, έξαπλώθηκε στο κρεβάτι της πάλι, κι' έμεινε άκίνητη. Νό-μιζε πως ένοιωσε κιόλας το κρύο του θανάτου να της παγώνει το κορμί. Τα σωληνάκια τα είχε έ-ξαφανίσει από πριν. Δέν ήθελε να καταλάβουν άμέσως από τί θα πέθαινε. Είχε ακόμη άποφασίσει να μη μιλήσει όσο κι' αν την θα-σάνιζαν οι πόνοι. Νά μη μιλήσει όπου να πεθάνη.

Το πρωί σηκώθηκε άργά ο Θέ-μος. Παραένευτηκε που είδε τη Ρένα στο κρεβάτι, κουκουλωμέ-νη ως άπάνω. Πάντα ήταν πρω-νή αυτή.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΑΦΒΕΛ ΚΑΙ ΑΔΕΛΙΝΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο Τάφβελ και η πολυαναπημέ-νη του 'Αδελίνα παίζουν σ' ένα νησί χρυσά ζάρια.

Την πρώτη φορά πουρίριζαν τα ζάρια, κέρδιζε ο Τάφβελ.

— Άκούσε, περήφανη 'Αδελίνα, της έπες, αυτό που θα σου πώ. Πο-σον καιρό θα μείνης κόρη καρτε-ρώντας με να γυρίσω;

— Θάπρεπε να της συμ-βουλή των γονιών μου. Μά άς είνε. Θά σε περιμένω όχτώ χρόνια.

Ο Τάφβελ καθάλλικε το α-λόγο του κι' άποχαιρετά χίλιες φο-ρές την περήφανη 'Αδελίνα.

Τούδε ύποσχεθή πως θα τον πε-ρίμενε όχτώ χρόνια. Αυτή όμως δέν μπόρεσε να περιμένη ούτε δυο μήνες.

Ο Τάφβελ έφυγε με το καϊκι του κι' η 'Αδελίνα παντρεύθηκε έ-να έμπορο.

Άπάνω στα όχτώ χρόνια ο Τάφ-βελ ξεκινάει για την πατρίδα του και στα 9 φτάνει στον τόπο του.

Αράζει το καϊκι του στην άκρο-γιαλιά και θάλει ένα έμπορο που στέκεται κοντά στην άσπρη άμμο.

— Για πές μου, καλέ και πλούσι-ε έμπορε, τον ρωτάει, τι γίνεται η 'Αδελίνα, η άγαπημένη μου άρρα-βωνιστική;

— Σήμερα δέν έξέρω τί γίνεται. Έφες όμως κοιμήθηκε μέσα στην άγκαλιά της τη χιονάτη...

Ο Τάφβελ θνάζει τότε το φο-βερό σπαθί του και κόβει το κε-φάλι και τα χέρια του έμπορου!...

Επειτα τραβάει κατά το σπίτι της 'Αδελίνας και σε λίγο θρίσκε-ται μπροστά της.

— Για πές μου περήφανη 'Αδε-λίνα, της λέει, τι έχεις και τρέχει γάλα από τον κόρφο σου;

— Ο αδελφός μου θέλησε να με κακοκαρδίση και μούχισε άπάνω στον κόρφο μου άφρο μύρας, του άποκριθήκε.

— Αυτά τα πράγματα δέν μοιά-ζουν 'Αδελίνα. Η μύρα είνε ξα-νθεία και το γάλα έμνε άσπρο...

Κι' ο Τάφβελ θνάζει το φοβερό σπαθί του και μ' ένα γρήγορο τίγνημα σκότάνει την 'Αδελίνα τη περήφανη.

Επειτα καθάλλικε το κόκκι-νο αλ-γάτο του και τρέχει γρηγορό-τερα από πούλι.

Τρέχει γρηγορώτερα απ' τον ά-έρα...

ΜΑΘΕΤΕ

Ο πατέρας του 'Αθανασίου Διάκου ήταν ένας άπλος χωρικός από τη Μουσούνιτσα και λεγόταν Νίκος Γραμμάτικος.

Το πρώτο ελληνικό εκπαιδευ-τικό συνέδριο έγινε στην 'Αθήνα στις 31 Μαρτίου κι' έληξε στις 4 'Απριλίου 1904.

Η λέξις μουσώλειο προήλθε από τον αρχαίο βασιλέα της Κα-ρύας Μουσώλο, στον οποίον η συ-ζυγός του άνηγειρε μετά το θά-νατό του μεγαλοπρεπέστατο μνη-μείο.

Μια μικρή σχετικώς ποσότης νικωτίνης σκότανε άποιοδήποτε συλλί μέσα σε τρία λεπτά της ώρας.

Αν θέλετε να καθαρίσετε κη-λίδες από μελάνι, χρησιμοποίη-στε ζωμό λεμονιού με άλάτι.

Στην 'Ασία και στην 'Αφρι-κή, κατά τις στατιστικές, πολύ σπανίως έμφανίζονται κρούσματα σκαρλατίνας.

Κατά το έτος 1601 έκανε τόσο κρύο στα περίχωρα της Βι-έννης, ώστε πολλοί λύκοι μπήκαν στην πόλη και έπέτεθσαν κατά των κατοίκων.

Όσοι πάσχετε από ρευματι-σμούς να προτιμάτε για το φαί σας λαχανικά.

Μια δέσπρα του Λονδίνου χρησιμοποούν συνήθως γυναίκες ως υποθέσεις.

Ο στρατηγός Δημήτριος Καλ-λέργης, ο οποίος διετέλεσε προ-σευτής της 'Ελλάδος στο Παρί-σι, ήταν προσωπικός φίλος του αυτοκράτορος Νικολάου Γ'.

Κατά τον 17ον αιώνα η σα-μπάνια κατασκευαζόταν από μο-ναχούς.

Κάθε χρόνο έξαφανίζονται μυστηριωδώς στο Λονδίνο 1000 περίπου άνθρωποι, χωρίς να έα-ναβρίσκονται πιά.

Ένα καλό άραβικό άλογο μπορεί να βαδίξη με καλπισμό χωρίς να πιη καθόλου νερό το μέν καλοκαίρι 24 ώρες, τον δε χει-μώνα 48.

Ο Πάπας τις προσωπικές έ-πιστολές του τις γράφει με χρυ-σά πένα, ενώ όταν ύπογράφη ύ-πηρεσιακά έγγραφα μεταχειρίζε-ται ένα φτερό σπανίου πουλιού.

Ο έβδι παγώνει σε θερμο-κρασία 29 βαθμών και ο χαλκός λιώνει σε θερμοκρασία 900 βαθ-μών.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Οι άνδρες είναι η δύναμι. Η γυναίκα είναι η ομορφιά.

Όποιος έχει κατάρτα γυναί-κας είναι καταρμένος απ' το Θεό.

Τα δάκρυα των γυναικών τρα-βούν τους κεραυνούς τ' ουρανού έ-πάνω σ' αυτόν που τα προκαλέσε.

Όσοι θέλουν να ζήσουν πολ-λά χρόνια, πρέπει να δίνουν πλού-σια δώρα στις γυναίκες.

Ο άνδρας δέν τελειοποιείται παρά με τη γυναίκα.

Κάθε άνδρας που δέν παν-τρεύεται νέος, πρέπει να λογαριά-ζεται για τίποτους.

Όποιος περιφρονεί μια γυ-ναίκα, περιφρονεί την ίδια τη μητέ-ρα του.

Δυστυχία σ' έκείνον που γε-λά με τη θλιμή μιας γυναίκας, γι-ατί κι' ο Θεός με τη σειρά του θα γελάσει εις όφρος του.

Και οι διάφοροι λαοί

Οι Γάλλοι: «Ένας άνδρας από άγριο, αξίζει όσο μια γυναίκα από μάλαμα.

Οι Άγγλοι: «Αν ένας άν-δρας χάση την γυναίκα του κι' ένα σελλίνι, πρέπει να λυπηθί περι-σσότερο για το σελλίνι.

Οι Σκωτικοί: Το καλό είνε να χης φρόνιμη γυναίκα. Άλλα το κα-λύτερο είνε να μην έπης καθόλου.

Οι Πέρσαι: Τη γυναίκα και το μαχαίρι είνε καλά να τά θλέ-πη κανείς από μακριά.

Οι Ιταλοί: «Όποιος λέει γυ-ναίκα, ένοαί ξημία.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΙ Σ' ΑΙΩΝΙΟ ΧΩΡΙΣΜΟ

Όρκος άγάπης

Φοβούμαι, Ρένο... Έκείνος την έσφιξε τρυφερώτερα στην άγκα-λιά του.

Ρηνιώ, της ψιθύρισε τρυφε-ρά. Μην γίνεσαι παιδί... Τι είνε αυτό που μπορεί να σε φοβίξ με-σα στην τόσην ευτυχία μας...

Εκείνη δέν άπάντησε. Στα ώ-ραία μακριά ματόκλαδά της άγ-κιστρώθηκαν μερικές σταγόνες δακρύων.

Ρηνιώ μου, κλαίς; έξεπλά-γη έκείνος. Άλλά, Θεέ μου, τι είνε πάλι αυτό που σε βασανίζει; Δέν σ' άγαστώ τόσο, δέν μ' άγα-πάς, δέν έχουμε κάνει τόσα ώ-ραία άντερα που πολύ σύντομα θα πραγματοποιηθούν;...

Αυτό άκριβώς είνε που μ' ε-φοβίζει, τον διέκοψε.

Πού; δέν θα πραγματοποιη-θούν ίσως...

Μά, γιατί; Γιατί είνε τόσο μεγάλη η κοινωνική διαφορά που μας χωρί-ζει. Εσύ ένας νέος από πάλαι άριστοκρατική οικογένεια, με σο-βαρή θέσι, με εύρύ μέλλον... Έ-γώ μια φτωχούλα, χωρίς τίποτε άλλο από τον έαυτό μου...

Της έκλεισε το στόμα με τα φι-λιά.

Μη μου ξαναμιλήσης τέτοιες άνοησιες, την μάλαωσε. Σ' άγα-πώ, σ' έκτιμώ και θα σε κάμω γυναικούλα μου... Και κανένα έμπόδιο στον κόσμο αυτό δέν είνε ικανό να μας χωρίση.

Ρένο μου, τ' όρκίζεσαι;

Στην τιμή μου...

Ρένο, μια μένα δέν ύπαρ-χει άλλος άντρας από σένα... Αν ποτέ σε χάσω θα τρελλαθώ, θα πεθάνω...

Ούτε για μένα ύπάρχει άλ-λη γυναίκα... Μη μου ξαναπής, λοιπόν, πιά πως φοβάσαι...

Τέ κακό προείδησε

Χαρομένοι και οι δυο έφρόν-τιζαν για τις έτοιμασίες του μελλοντικού νυφικού τους. Με τα χρήμα-τα που της έδινε ο Ρένος, η Ρηνιώ έτοιμάζε τα προκία της. Μόνη άγόραζε τα ύφασματα, τα κεντή-ματα, τις κλωστές, και ύστερα από την δουλειά της — έργαζό-ταν σ' ένα γραφείο δακτυλογρά-φος για να συντηρή την γρηή μη-τέρα της και τα μικρά αδελφία της — έαγρυπνούσε ράβοντας, κεντώντας, πλέκοντας.

Από την άλλη, ο Ρένος κατέ-θετε κάθε μήνα στην Τράπεζα έ-να στρουγγυλόν ποσόν.

Μ' αυτά μ' αγράσσουμε τα έπιπλα και θα χτίσουμε και δυο καμαρούλες, της έλεγε.

Ήσαν εύτυχισμένοι κι' οι δυο που συνεννοούντο τόσο ώραία. Και το μόνο συννεφάκι στον ύψ-ρανό της εδωδιμανίας τους ήταν ο άδικαιολόγητος έκείνος φόβος της Ρηνιώς, που διαλυόταν τη μια μέρα για ν' άναφανή την έ-πομένη...

Και οι γονείς σου; τόλμη-σε να τον ρωτήση ένα βράδυ. Θα είνε πρόθυμοι να μας εόλογή-σουν;...

Είμαι αύτεξούσιος, καλή μου... Δέν σπάω τόσες φορές; Και κανονίζω τη ζωή μου όπως θέλω και μ' άρέσει!

Και τα λεφτά αυτά που κα-ταθέτεις κάθε φορά στην Τράπε-ζα, δέν σου τα δίνουν έκείνοι;...

Αγότη που είσαι... Είνε τα κέρδη της δουλειάς μου...

Τόσα πολλά;

Μά είνε ανάλογη και η θέ-σις μου...

Η φτωχούλα Ρηνιώ με τον

δσα άκουε. Στο τέλος, φώναξε: — Και γιατί δέν άποσύρει απ' την Τράπεζα δσα κατέθεσε;... — Δυστυχώς, το έκαμε πρό ή-μερών. Έπειδή όμως το ποσόν αυτό δέν έκάλυπτε την ζημία του, άναγκάστηκε να πείρη στο Χρη-ματιστήριο. Κι' εκεί τάχασε όλα... — Τάχασε όλα! Και τώρα; — Τον περιμένει η καταστρο-φή. Θά χάση την θέσι του, την ύπόληψή του και δέν θα γλυτώση και την φυλακή!...

Και η θυσία...

Στα μάγουλα της καυμένης της Ρηνιώς κυλούσαν πο-τάμι τώρα τα δάκρυα.

Και γιατί δέν τον βοηθάτε εσείς; τόλμησε να παρα-τηρήση.

Άλλοτε είχαμε χρήματα. Τώρα μόνο τ' όνομα μας έμεινε... Λοι-πόν, Ρηνιώ. Φαίνεται καλό κορί-τσι εσύ... Και θέλω να τον σώ-σης, να μας σώσης. Υπάρχει μια νέα κοπέλλα, πολύ πλούσια, που τον άγαπά από καιρό, και δέχε-ται να τον παντρευτή. Ο Ρένος θα σωθί μ' αυτό τον γάμο... Μά, ο Ρένος άγαπά εσάς και θα προ-τιμήση την καταστροφή από τον γάμο αυτό. Από σάς, λοιπόν, μό-νο έξαρτάται να τον σώσετε...

Από μένα;

Ναι. Αν τον άπαρνηθήτε... Αν του δείξετε ότι έχετε πατή-ρια να τον άγαπάτε, ότι τον μι-σείτε, τον περιφρονείτε.

Ω, Θεέ μου!...

Τότε μόνον θα δεχθί να παντρευτή την άλλη. Και θα τον σώσετε!

Η Ρηνιώ έπιασε το κεφάλι της μέσα στα χέρια της. Ήταν τρομερά όλα αυτά που άκουε. Τό-σο άναπάντεχα και τρομερά, που δέν άντεχε... Το μυαλό της σά-λευε... Η άπελπισία την συγκλό-νιζε δαί...

Και όμως! Πρέπει να σωθί! Ψιθύρισε η μητέρα του Ρένου. Και θα το κάμετε αν τον άγα-πάτε...

Δυνατοί λυγμοί την συνεπήραν. Και έξασπε σ' ένα σπαρακτικό, άπελπιστικό κλάμμα...

Έκλαψε άρκετά. Και όταν συ-νιληθε, μια άχτίδα άγίου φωτός έκαμπε στα μάτια της.

Θα τον σώσω! Ψιθύρισε. Γιατί δέν θ' άνθέξω να τον δω δυστυχισμένο, καταστραμμένο. Τον άγαπώ και θα κάμω ότι μου ό-παγορεύει η άγάπη μου γι' αυτό-ν. Άς σωθί μόνο. Τι θ' άπο-γίνω έγώ δέν έχει σημασία...

Άρκει να σωθί...

«Ρηνιώ, σ' αγαπούσα πάντα... Και θα σ' αγαπώ... Γιατί σ' έχω συγχωρήσει... Τα χρήματα που μάζεσα για το νυφικό μου τα έχω μεταδίδωσέ σ' όνομά σου. Είνε δικά σου όποτε τα χρειά-σθης...

«Θεύγω... και όπως σου όρκί-στηκα κάποτε, καμμίαν άλλη γυ-ναίκα δέν θ' άγαπήσω στην ζωή μου. Είμαι πολύ δυστυχισμένος... Σ' εχσκώ να εδωχήσης μ' όλη μου την καρδιά... Άντίο. Δέν σου κρατώ κακία... Είσαι ένα θύμα της άνάγκης, των περιστά-σεων... Ρένος».

Τα δάματα μίσε μητέρας

Ρηνιώ έπες λιπόθυμη μό-λις τελείωσε το διάθε-σμα. Ο πέπλος που σκέ-παζε τα μάτια της από-τομα έξαγίστηκε... Και είδε όλη την άλήθεια...

Η κακούργη η μητέρα! Ψι-θύρισε μόλις συνήλθε. Μ' έξεβία-σε να το γράψω έκείνο το γράμ-μα, για να με συχαθή ο Ρένος και να πάρη την άλλη... Σοφί-στηκε όλην έκείνην την ψευτικήν ι-στορία για να μας χωρίση για πάντα και να παντρευτή ο Ρένος την «πολύφρονη»... Μά, ο καλός μου ο Ρένος μόνο έμένα άγαπού-σε... Δέν άνθεξε στον πόνο... Κι' έφυγε μακριά για να ξεχάση...

Άγαστήμενε μου, καλέ μου Ρέ-νο... Πού είσαι, άρά γε, να τρέ-ξω να σε βρώ, να σου έξηγησω... Θεέ μου, τι τραγωδία... Νά τον άγαπώ τόσο, να μ' άγαπά και να είμαστε καταδικασμένοι σ' όλη μας ίσως τη ζωή σ' ένα αιώνιο χωρισμό... Καταραμένη μητέρα... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ένα θλιβερό γράμμα

Δέν δίτασε πολύ η Ρηνιώ. «Όταν άγαπά κανείς πρα-γματικά, χωρίς ύπολογί-σμούς και ύστεροβουλίες,

ξέρει να θυσιάζεται.

Πήρε μια κόλλα κι' ένα φά-κελλο κι' έγραψε ένα σπαρακτικό γράμμα στον άγαπημένο της. Που όρρηκε όλα έκείνα τα δυνατό έπιχειρήματα για να τον πείση ότι δέν μπορούσε πιά να ύπάρξη τίποτε μεταξύ τους; Μόνο η φλό-γα της λατρείας της για κείνον, που καταστρεφόταν, μπορούσε να της τα ύπαγορεύση.

Του ώμολόγησε ότι από καιρό άγαπούσε κάποιον άλλον, που την είχε διαφθείρει σε μία στιγμή ά-δυναμίας της, ότι αυτόν τον είχε «ερωτεύσει» για τα λεφτά του και την θέσι του και ότι τώρα που ο άλλος είχε κερδίσει άρκετά και ήταν σε θέση να την παντρευτή, ήταν ύποχρεωμένη να διακόψη μαζί του. Του ζήτησε συγγνώ-μην και πίστευε ότι θα την συγ-χωρούσε... Η φτώχεια την είχε όδηγήσει σ' ό,τι έκαμε.

Και άφου συμπλήρωσε και μ' άλλα αληθοφανή ψεύδη το γράμ-μα, το ταχυδρομήσε συστημένο...

Η άποκάλυψις

Πέρασαν μερικές ήμέρες φρι-κτής άνομηνίας... Καμμία άπάντησις του... Η Ρη-νιώ είχε περιβληθί τώρα τον φωτοστέφανο της μάρτυρος...

Στην μορφή της ήταν χυμένη μιά έκφρασις γλυκού καρτερικού πό-νου... Η θυσία της ήταν η τρα-νυότερη απόδειξις που μπορούσε να δώση στον Ρένο ότι τον άγα-πούσε...

Και αυτό της κατεπράυνε τον βαρύ πόνο του χωρισμού.

Πέρασαν ακόμη λίγες μέρες ά-ναμονής, όταν ένα πρωινό ο τα-χυδρομός της έφερε ένα γράμμα. Τ' άρπαξε με άγωνία. Ήταν από κείνον...

Και το διάβασε:

«Καλή μου Ρηνιώ,

«Όταν θα διαβάξης αυτές τις γραμ

Παιδί — μέ μέλλον

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πρόσωπα

Ο Πάτερρας: 50 ετών.
Η Μητέρα: 45 ετών.

Η ώρα τέσσερις μετά τα μεσάνυχτα στο δωμάτιο του πατέρα). Ο πατέρας (άναστηλώντας στο κρεβάτι του. Του φάνηκε πως κάποιος χτύπησε την πόρτα του). —Ποιος είναι;

Η μητέρα: (Με σιγανή φωνή πίσω απ' τη πόρτα). —Εγώ... εγώ είμαι...

Ο πατέρας: —Εσύ; Τέτοια ώρα; (Σηκώνεται κι' ανάβει το φως). Μήπως είσαι αδιάθετη;

Η μητέρα: (Μπαίνοντας με τα ντυτικά της). —Όχι... όχι! Με συγχωρείς που σε ξύπνησα. Φαντάσου όμως, είνε η ώρα τέσσερις και δεν έπετρέφε ακόμα.

Ο πατέρας: —Οχι δά!...

Η μητέρα: —Ερχομαι από το δωμάτιό μου. Το κρεβάτι του είνε άγνιχτο. Πάω να τρελαθώ απ' την ανησυχία μου!

Ο πατέρας: —Μην είσαι υπερβολική. Το βέβαιον είνε πως πρέπει να λήβουμε τα μέτρα μας γιατί είνε η τρίτη φορά που ξενυχτά αυτόν τον μήνα.

Η μητέρα: —Ποτέ δεν άρχισα τόσο πολύ. Άν ήξερε σε τι αγωνία με θάξει το παλαιοπαίδι... Τέτοια ώρα οι δρόμοι είνε παντοτε επικίνδυνοι...

Ο πατέρας: —Ανοησίες. Το ζήτημα είνε πολύ σοβαρότερο. Θα είνε με κάποια γυναίκα. Βγήκε με σμόκιν δεν είν' έτσι;

Η μητέρα: —Ναι!... Το διαβεβαιώ! Καταστρέφει την ύγεια του! Όσο συλλογίζομαι τι τραβήξαμε για να το μεγαλώσουμε...

Ο πατέρας: —Και όριστε το ευχαριστώ. Πού σοο είνε παει;

Η μητέρα: —Με φίλους!... Νομίζει ο άθλιος πως δεν τα ξέρω όλα.

Ο πατέρας: —Πώς; Ξέρεις κάτι και δεν μιλάς; Λέγε λοιπόν! Η μητέρα: —Ναι... δηλαδή... Την περασμένη εβδομάδα, θυμάσαι ένα θράδυ που έφυγε διαστικός;... Καθώς έτρεχε τούπεσε ένα γράμμα στο διάδρομο...

Ο πατέρας: —Κι' εσύ το πήρες και το διάβασες βέβαια. Πού είνε αυτό το γράμμα;

Η μητέρα: —Το διάβασα, λοιπόν, κι' έγινε άνω κάτω. Ίσως σκέφτηκα πως θα υπήρχαν κι' άλλα γράμματα. Δοκίμασα λοιπόν όλα τα κλειδιά και στο τέλος ένα απόγευμα που έλειπε καθάρως απ' το σπίτι, άνοιξα το συρτάρι του και να κάνω έρευνα...

Βρήκα δυο τρία ακόμα γράμματα που θα προέρχονταν από κάποιον καμιά παστρικά. Κάτι κορδελίτσες, κάτι ξερα λουλούδια, ένα μενταγιόν και μια ξανθή μπουκλα... Υπέφερε τόσο... τον άχρηστο!...

Ο πατέρας: —Ανοησίες... Βρήκες άλλο τίποτε;

Η μητέρα: —Θέλεις κι' άλλα; Αλλοίμονο, τί λυπηρό πράγμα! Τα γερατειά δεν έρχονται μόνα τους!

Ο πατέρας: —Οχι για όλοους. Μπορούσε πολύ καλά να είχαμε κι' εμείς ένα παιδί τακτικό στις σπουδές του. Να διασκεδάζει βέβαια δε λέω, αλλά σαν άνθρωπος. Το παλαιοπαίδι. Θα του κόψω εγώ τον άέρα. Δεν θα ξαναδω φράγκο αν δεν αλλάξει τακτική. Κι' εγώ που σκεπτόμουν να του πάρω ένα άλογο στα γενέθλια του. Δεν μου λές, τότε έγινε αυτή η ιστορία με τα γράμματα;

Η μητέρα: —Το Σάββατο.

Ο πατέρας: —Και σήμερα έχουμε Πέμπτη. Για ρίξε μια ματιά αν υπάρχει τίποτε νεώτερο.

(Η μητέρα θναίνει, ο πατέρας παίρνει το ρολόι του, κυττάζει την ώρα και το κουρντίζει με μηχανικές κινήσεις).

Ο πατέρας: (μονολογεί). —Πέντε η ώρα. Το παραβύλασε. (Χαμογελάοντας). Μοιχόισε το διαβολόπαίδι (στενάζει). Καθμένα νεύματα!...

(Η μητέρα επιστρέφει μ' ένα γράμμα στο χέρι. Πεταίει απ' τη χαρα της).

Η μητέρα: —Πού να στα λέω... Δεν μπορείς ούτε να φαντα-

σθής!... "Ερριξα μια ματιά έτσι στα πεταγτά. "Ελα... διάβασε τώρα κι' εσύ να ιδής...

Ο πατέρας: (θάζει τα γυαλιά του και διαβάζει). —Αυτό είνε άπιστευτο. Βρή τον άθλιο!... Πώς τα κατάφερε έτσι και δεν ήρπε ούτε μυρωδιά... Αυτή είνε μια απ' τις καλύτερες οικογένειες της 'Ιταλίας... 'Η μοναχοκόρη του περιφθονη Ντέ Μπιάνκο! Άπιστευτο! Μα είνε κι' αυτή άνταξία του! (διαβάζει): «Αγωνίστηκε πολύ, άγνοια μου, παρακάλεσα. Ικέτευσα, αλλά στο τέλος νίκησα. Κέρδισα τη μαμά με το μέρος μας. Αυτή ανέλαβε να πείσει τον μπαμπά. Όλα θα πάνε όπως ποθοούμε...» (Βγάζει τα γυαλιά του).

Ε, αυτό, λοιπόν, δεν το περιμένα! 'Η μητέρα: (ακονοποιημένη και περήφανη). —Είδες λοιπόν τι γυιό έχεις; Θα του πάρης τώρα το άλογο;

Ο πατέρας: —Άλλοι... Άλλοι, πρωί-πρωί θα του αγοράσω αυτοκίνητο, σιδηρόδρομο, άεροπλάνο. Μα σώπα όμως... 'Ακούω θήματα στη σκάλα!

Η μητέρα: —Σύσε το φως μ'ην ύποψιαστη.

Ο πατέρας: (σβύνει το φως). —Καλά τα κατάφερε ο μπαμπάς. Άκούς εκεί την μοναχοκόρη του Ντέ Μπιάνκο.

Η μητέρα: —Πρώτης γραμμής προίκα!

Ο πατέρας: —Οχι μόνο προίκα! Είνε και πρώτης τάξεως κόμματος!... "Ε, ο λόγος το φέρνει... Άμα θα θγαίνουν μαζί θάνε για φίλημα. Λεβέντης ο δικός μας, κούκλα η νύφη μας!...

Η μητέρα: —"Εφυγε ένα θάρος από πάνω μου. Πάω να πέσω κι' εγώ. Δόξα νύχνη ο Θεός!

Ο πατέρας: —Καλά και δε θέλεις να φιλήσης το γέρο σου;

Η μητέρα: —"Ετσι ποδνε σκοτάδι μπορούμε να φαντασθούμε κι' εμείς πως είμαστε εικοσιπέντε χρόνια πίσω (φιλώντας). Καληνύχτα, φίλε μου.

Ο πατέρας: —Καληνύχτα. (Με στωικότητα). Κάθε ηλικία έχει τις χαρές της. "Ετσι και μες αυτή τη στιγμή είμαστε δυο ευτυχισμένα γεροντάκια!

ΜΑΡΙΟ ΛΑ ΣΤΕΛΛΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ "ΘΗΣΑΥΡΟΥ"

♦♦ ΠΟΛΥ ΣΟΦΙΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ♦♦

Κονδυλοφόρος: 'Ο ταχυδρόμος της σκέψης. Στενό παπούτσι: Μέσον για να ξεχνάη κανείς τ' άλλα του βάσανα.

Πεταλούδα: "Ενα λουλούδι με φτερά χρωματιστά. Φαντασσία: Το ταχύτερο μέσον για να ταξιδεύη κανείς ασφαλώς.

Επιμονή: 'Η θέληση του άοήτου. Εύτυχία: Σταθμός μεταξύ διδ' άπογοητεύσεων. Γραματοκιβώτιο: Στόμχος που τα χωνεύει όλα. Χαρα: Χειμωνιάτικος ήλιος που ανατέλλει άργα και δύει άνωρίς. Φωνογράφος: Μοντέρνος παραγωγός.

Χορός: Μέσον ελευθέρου έρωγαλισμού, παρούσα θεατών. Συνειδησις: "Ενα πιστό σκυλί, που υπερασπίζεται τον κύριο του.

Εγώιστης: "Εκείνος που γράφει με μελάνι το κακό που του κάνουν και με μολύβι το καλό.

Αμφιβολία: Το τελευταίο άνθος του κήπου των προδομένων. Βελόνη: 'Η έκρη άισθησις πουλάει λόγια. Δικηγόρος: "Εμπορος που πωλάει ψεύδη για να δουλέψη.

Αιμός: 'Ο δαίμων που τον φιλολογεί για να δουλέψη. Γιατρός: Άνθρωπος που κη και πεθαίνει από τη δική του.

Υστερόγραφο: 'Η επιστολή μιας γυναίκας. Ήλίκια: Ένδυμα που μικροί το θέλουμε μεγάλο και μεγάλοι το θέλουμε μικρό.

Στόμα: 'Η θήκη του φυλίου, το πνεύμα του άνοητου. Σιόπη: 'Η δύναμις του σοφού, σκέψης. Μειδιάσμα: 'Η προδοσία της προσέυχης. Το τηλεφώνον από το παρνεύει όλα και δεν δίνει τίποτε. Χρόνος: 'Ο φιλάργυρος που παρνεύει όλα και δεν δίνει τίποτε. Καρδιά: Μεταλλένον χρυσού, το όποιον πρέπει να ξέρη κανείς πώς να εκμεταλλεύεται.

Κελλάρι: 'Η βιβλιοθήκη των λαϊμαργών. Γυνή: Μιά κούκλα ή όποια γίνεται, γδύνεται, φλυαρεί και γρα- τούνιζε.

Έρωας: 'Ο γεωργός που σπέρνει χαμόγελα και μειδιάματα και θερίζει δάκρυα. Συμφικός πέπλος: Το πρώτον νέφος του συζυγικού βίου. Συμφέρον: 'Ο δήμιος της φιλίας. Συμπάθεια: 'Ο άρραβών της φιλίας.

Αν θέλεις να γίνης άρεστός στους άλλους, άφηνέ τους να περιαιτολογούν.

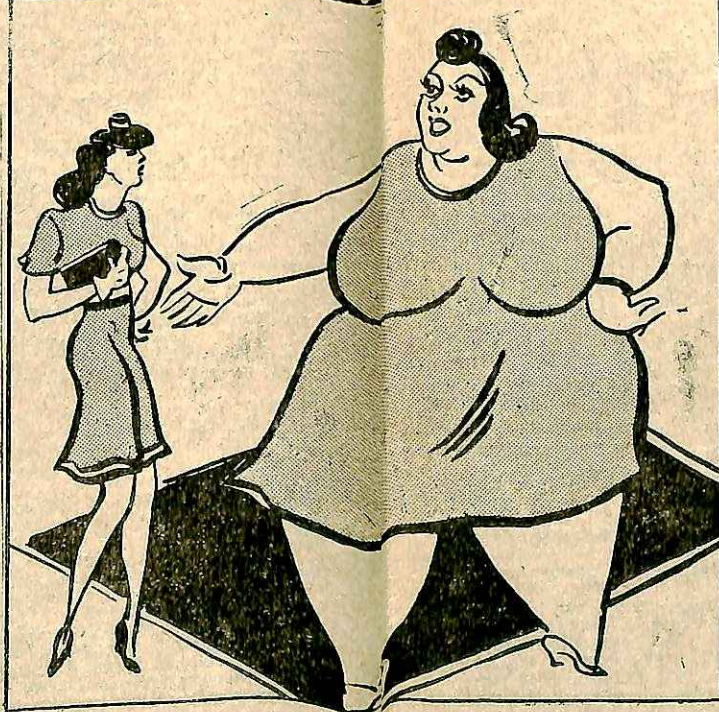
Η φύσις χαρίζει τη μεγαλοφύα, η συναναστροφή το πνεύμα. η μελέτη την καλαισθησία.

Όταν σ' αυτόν τον κόσμο, ο άνθρωπος πάψη να ελπίζη, όχι μόνο δεν αισθάνεται τη ζωή, αλλά και τη θεωρεί θάρος.

Μιά ψυχή διψασμένη πίνει μ' ευχαρίστησι και δηλητήριο. Παντού και πάντοτε οι καλές καρδιές είνε άδελφές.

Τα γερατειά άλλοτε έδειχναν άξιοπρέπεια, ενώ σήμερα κατηντήσαν θάρος.

Τα ξεκαρδιστικά της Χοντρής

Η ΧΟΝΤΡΗ (στη φίλη της): —"Αστα, άγαπητή μου, πάω να ραίσω! "Εχασα τών τελευταία καιρό 180 κιλά σπαγέτο!...

Το Μπουζι της 'Αφρικής είνε τόπος έρειπίων. Στην προκυμαία, όταν φθάνη κανείς συναντάει τα θαυμάσια χαλάσματα της αρχαίας Πύλης των Σαρακηνών. "Ενοίκιασα, λοιπόν, στην πόλη αυτή ένα κομψό δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο, όπου έπρόκειτο να μείνω άρκετό καιρό.

Μιά μέρα άφησα το ξενοδοχείο μου και κατέβηκα στην ακροθαλασσιά. Κανένας δεν ήταν εκεί. 'Η θάλασσα σαν άποκαμωμένη άρ- κομένη στα παιχνίδια των άκτινων του ήλιου. "Αεφανα, πίσω από ένα θάρος, άκουσα θόρυβο. Γύρισα κι' είδα ένα ύπερογο πλάσμα, μια μελαλή 'Αφροδίτη να παίρνη το λου- τρώ της.

Για μιά στιγμή με κύτταξε, άφ- ησε μιά κραυγή τρομού κι' έπεσε στη θάλασσα. Σκέφτηκα ότι δεν μπορούσε να μείνη εκεί επί πολύ και περίμενα να βγύ. "Επειτα από λίγο μου φώναξε:

—Πηγαίνετε από κεί, κύριε. Δεν είνε ευγενικό αυτό που κάνετε... Κι' έπειδή εγώ δεν κινήθηκα δι- όλου, έκλεινη θυμωμένη μου ξανα- φώναξε, μά εγώ ήμουν άμεταπει- στος. "Επί τέλους έξω φρενών μου στρίγνυλινε παραπονητικά:

—Πηγαίνετε, σας παρακαλώ, κύ- ριε, θά με κάνετε ν' άρπάξω κα- νένα κρύο. Δεν θά θγώ αν δεν φύ- γετε...

*** "Επειτα από όκτώ μέρες ήμα- σταν φίλοι, κι' έπειτα από άλλες όκτώ κάτι περισσότερο από φίλοι. Το όνομά της ήταν Μαρόκα. "Η- ταν κόρη ενός άποίκου 'Ισπανού και γυναικά ενός Γάλλου ύπαλλη- λου.

Συμφωνήσαμε ν' αλλάξή την ώ- ρα του μπάνιου της και ναρχεσαι στο ξενοδοχείο μου να με έλπει. "Ετσι οι έπισκέψεις της στο ξενο- δοχείο μου έγιναν με τον καιρό συ- χνότερες. "Ηταν θερμή, χλογυρή, λαχταριστή, παράφορη. Μιό υέρα ήρθε κοντά μου και μου ψιθύρισε με πάθος:

—Θέλω νάρθης στο σπίτι μου ε- να θράδι. Πετάχτηκα τρομαγμένος. —Το θέλω! Ξανάπε εκείνη, γε- λώντας γιατό φόβο μου.

—Είνε επικίνδυνο αυτό που ζη- τάς, της είπα.

—Κάθε άλλο, άπάντησε λίγο θυ- μομένη.

—Εγώ άρνήθηκα. Ντύθηκε τότε διαστικά κι' έφυγε, χωρίς να πη λέξι. "Εκαστα όκτώ μέρες να τη δώ. "Όταν την ενάτη μέρα συναν- τηθήκαμε, η πρώτη της λέξις ήταν: —Θάρρής στο σπίτι μου, ναί η όχι!

—Ναί, είπα, σφίγγοντάς την στην άγκαλιά μου.

Την ίδια νύχτα πήγα. "Ηταν χα- ρούμενη γι' αυτό και κάθε τόσο μουλεγε:

—Βλέπεις τι δειλός που είσαι! Νά, που ήρθες και δεν διατρέχεις κανένα κίνδυνο. Φοβιταίρη. "Ηού- χασε...

—Εγώ όμως δεν μπορούσα να ή- συχασα. Νόμιζα ότι καθόμουνά πά- να σε άναμένα κάρβουνα. "Αεφα- να άκούσαμε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα κι' άμέσως μιά φωνή: —"Ανοιξε Μαρόκα! "Εγώ είμαι! Τινάχθηκε άδρόθη.

—Κρύψου κάτω από κεί, μου είπε.

Ξαπλώθηκα με την κοιλιά και κρύφτηκα κάτω από το κρεβάτι. Τότε εκείνη πήγε στη κουζίνα. Την άκουσα να άνοίγη ένα συρτάρι, να τό ξανακλείνη κι' έπειτα να ξα- νάρχεται στο δωμάτιο. Κρατούσε κάτι στο χέρι της, μά δεν μπορού- σα να ξεχωρίσω τί. Τάφης σ' ε- να κάθισμα κι' έπειδή ο άντρας φώναζε, αυτή του άπαντούσε με γλυκερά φωνή:

—Δεν θρίσκω τα σπύρτα. Στά- σου λίγο. "Α, νάτα!

Σε λίγο μπήκε εκείνος. Δεν εί- δα τίποτε άλλο απ' αυτόν παρά κάτι τεραττικά πόδια. "Αν το σώμα του ήταν ανάλογο μ' αυτά, τότε άσφαλώς θα είχα να κάνω με γί- γαντα. Τον άκούσα που την φιλού- σε λέγοντας:

—Ξέχασα το πορτοφόλι μου, γι' αυτό ήρθα.

Κάτι του άπήτησε εκείνη, μά τό είπε θυμωμένη και τόσο γρήγο- ρα, ώστε δεν κατάλαβα τίποτε.

—Είσαι πολύ θυμωμένη σήμερα Μαρόκα, της είπε εκείνος. "Ας ε- νε όμως, καληνύχτα.

Βγήκα ήσυχα από το καταφύγιό μου κι' έκάθησα σε μιά καρέκλα. Μά έξαφνα είδα κάτι να γυαλίζει εκεί. "Εσκαψα κι' άντίκρισα ένα τοσεκούρι μικρό, άκονισμένο σαν ξυ- ράρι.

—"Αν ο άνδρας σου μ' έπαίρνε είδησι, της είπα, τρομαγμένος ά- κόμη.

—Μείνε ήσυχος, μου άποκρίθη- κε ψυχρά. Δεν διέτρεχες κανένα κίνδυνο.

—Καλά κι' αν έσκυβε να πάρη τίποτε; —Δεν θάσκυβε, πρόσθεσε σο- δαρά.

—Μά καλά, αν έπεφτε το καπέ- λο του;

Στάθηκε λίγο, με κύτταξε με την ίδια πάντα άγρία έκφρασι στα μάτια και μου είπε, ριχνώντας ένα έκφραστικό βλέμμα στο καλοτροχι- σμένο τοσεκούρι:

—"Ε, λοιπόν, αν έσκυβε... δεν... —Δεν... —Δεν θα σηκώνοταν πιά ζωντα- νός!

Πώς άγαπούσε Η ΜΑΡΟΚΑ

ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ

Το μόνο!...

Πριν πεθάνη ο άδελός δε Βα- γενών παρηγγέλει το φέρετρό του. "Εζητάς μάλιστα να τό ιδής, κατά τάς τελευταίας του στιγμές.

—Είνε το μόνο ρούχο που δεν θα βελήσκη ποτέ να μου κλέψης! είπε στον ύπνρητή του.

Ψαράς και Τολστόϊ

Ο μακαρίτης καθηγητής του Πανεπιστημίου μας Ψαράς έλεγε ειρωνευόμενος τρόπον τινά τον εαυτόν του ενώ έπνεε τα λούστια:

—Δύο μεγάλοι άνδρες κινδυ- νεύουν αυτήν την στιγμήν. 'Ο Τολ- στοί κι' εγώ!...

Πράγματι τάς ημέρας εκείνης έκινδύνευε και ο Α. Γολ τπό!

Το λεξικό της ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Δά φ ν η.—'Η καλή νοικοκυρά πρέπει να έχη πάντα στο ντουλάπι της κουζίνας της λίγα φύλλα δάφνης, γιατί, ως γνωστόν, χρειάζονται πολύ συχνά στην μαγειρική. Πολλές σάλτσες για να γίνουν νόστιμες θέλουν δάφνη. Το σιτάδαο π. χ.

Δά σ κ ο ς (καρρότο).—'Ο Δάσχος η κοινός δαυκι ή καρρότο, είνε ένα από τα θρεπτικότερα λαχανικά γιατί περιέχει άφθονες βιτα- μίνες καθώς και συστατικά ώφέλιμα για τα νοσήματα του δέρματος, την λιθίασι, την αρθρίτιδα κλπ.

Το καρρότο σπείρεται δυο φορές το χρόνο, νωρίς την άνοιξη και περι- τό τέλος του θέρους ή άρχας φθινοπώρου. Πολλοί το έδιναν την προ- πολεμική έποχή ως δυναμωτικήν τροφή στα έργαζόμενα ζώα. Το άρε- ψημα των σπόρων του καρρότου θεωρείται ως άριστον έμμηναγωγόν.

Δέ μ α (ταχυδρομικόν).—Για να παραληφθή από το ταχυδρο- μείο ένα δέμα προς άποστολήν, πρέπει να είνε συσκευασμένο καλώς με χοντρό και στερεό ύφασμα, ραμμένο απ' όλες τις πλευρές, οι δε ραφές να έχουν σφραγισθή με βουλοκέρι.

Τα ταχυδρομικά δέματα δεν επιτρέπεται να υπερβαίνουν ένα ώρι- σμένο βάρος και διαστάσεις. Τα ταχυδρομικά γραφεία δέχονται δέ- ματα άπλά, συστημένα δεδηλωμένης αξίας, επείγοντα και επί κατα- βολή της αξίας.

Δεν δ ρ ο μ ο λ ο χ α.—'Η ρίζα της δενδρομολόχας, άφου άφαι- ρεθή ο φλοιός, ξεραθή και κοπή σε μικρά κομμάτια, χρησιμοποιείται ως μαλακτικό για τον βήχα, οι δε καραμέλλες της έπίσης έκτελούν τον ίδιο προορισμό.

Δεν τ ρ ο λ ί β α ν ο.—Χρησιμοποιείται συνήθως στη μαγειρική για ν' άρωματίζη τα φαγητά. Οι νοικοκυρές μας με το νερό μέσα στο οποίο έχουν βράσει δενδρολίβανο, καθαρίζουν και πλένουν μαύρα ρούχα.

Δέ ρ μ α (ποιότητες και περιποιήσις). —Το δέρμα άπαιτεί μιά συ- νεχή και ιδιαιτέρα περιποίησι για να διατηρήται φρέσκο και ζωηρό και νεανικό. Οι περισσότερες όμως γυναίκες δεν γνωρίζουν τι είδους άνάλογη περιποιήσι.

Οι φιλόκαλες και κοκκέτες άναγνώστριές μας άς έχουν λοιπόν υπ' όψει των τα έξης:

Ξηρό δέρμα έχουν κυρίως οι ε α ν θ έ ς, των οποίων η λεπτή έ- ρμύδος και σε πρόωρες ρυτίδες.

Γι' αυτό οι έαυτές πρέπει να πλένουνται πάντοτε με κρύο νερό, όχι γρά που έχουν ως βάσει το οινόπνευμα. "Επίσης πρέπει να άποφεύγουν το ζεστό νερό και να μη βάζουν ποτέ πούδρα απ' ευθείας επάνω στο δέρμα των, γιατί αυξάνουν την ξηρότητά του και προκαλούν ρυτίδες.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Οι τελευταίους των λέξεις

Όταν ο Βολταίρος ψυχορραγού- σε, ρωτήθηκε από τον άθεό Γκιλ τι έαν πιστεύη στο Θεό.

—Στο όνομα του Θεού, άπάντη- σε ο μεγάλος άθειστής, άφησέ με να πεθάνω εν ειρήνη.

Ο Λέσκιγκ, όταν κατάλαβε να πλησιάζη το τέλος του, ζήτησε να του φέρουν ένα συμβολαιογράφο.

—Θέλω να διακηρύξω, εξήγησε, ότι δεν άνήκω σε καμιά από τις μεγάλες θρησκείες του κόσμου!

Ο Ρουσσώ όταν πεθάνει, λέγε- ται, ότι φώναζε:

—Θέ το κόσμο, πεθαίνω! Δυσ- στησιμένη γυναίκα μου, έλα ν' άγκαλιαστούμε!

Ο Πάπας Γρηγόριος Ζ', που πέ- θανε εξόριστος, λίγο πριν ξεψυχή- ση, σηκώθηκε στο κρεβάτι του και πρόφερε τις έξης λέξεις:

—Άγάπησα τη δικαιοσύνη και έ- μισησα την άδικία. Γι' αυτό πεθαί- νω στην εξορία.

Ο 'Ιγνατίος Λογιόλα, ο ίδρυ- της του περιφθιμου Τάγματος των 'Ιησουιτών, πέθανε λέγοντας:

—Επεβλήθην σ' όλα τα έθνη! "Η 'Ελισάβετ, η βασίλισσα της 'Αγγλίας, έλεπε πεθαίνοντας:

—Το βασίλειό μου, για μερικές στιγμές ζωής άκόμα!

Οι τελευταίες λέξεις της περ- φήμου ντέ Λαγκλό ησαν:

—Νεκρό είνε όσοι μένουν! "Ο όνομαστός άρχηγός των Γι- ρονδινών Λαζούρς είπε στον δικα- στή που του άπήγγελλε την είς θάνατον καταδίκην του:

—Πεθαίνω τη στιγμή που το λάος έχασε τα μυαλά του! "Εσθ θα πε- θάνης την ήμέρα που θα τα ξανα- έρθ!

Το τζιρίλι της ΚΑΡΑΙΑΣ

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΑ

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ: 'Ο έρωας μοιάζει με κυνηγετική έκδρομη στην όποιαν όμως αντί να πληγώνονται πουλιά, πληγώνονται οι ίδιοι οι κυνηγοί χωρίς να το καταλάβουν.

ΣΤΑΝΤΑΛ: Στην πάλη της ντροπής με τον έρωτα, νικητής βγαί- νει πάντοτε ο έρωας.

Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ: Χρησιμοποιείτε τον έρωτα όπως ένας λιτοδαι- τος άνθρωπος το κρασί, καταβάλλοντας μεγάλη προσοχή να μη γίνε- τε ποτέ μεθυστοι.

ΠΑΣΚΑΛ: 'Ο έρωας δεν έχει ηλικία. Είνε πάντα άρτιγέννητος. ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΞΣΑΝ: 'Ο έρωας κατά τις περιστάσεις, ποτε πά- σχει από μωριαία και ποτε από προεμβολία.

ΜΠΑΛΖΑΚ: 'Ο πλατωνικός έρωας και η νεότης μοιάζουν κατά το- το: ότι μαζί γεννώνται και μαζί πεθαίνουν.

ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ: Απ' όλα τα σοβάρά πράγματα, ο έρωας και ο γάμος είνε τα πιο άστεία.

ΕΤΙΕΝ ΡΕΥ: Το καλύτερο κρασί είνε το πιο παλιό. 'Ο κα- λύτερος έρωας είνε όμως ο πιο καινούργιος.

ΜΑΛΕΡΜΠ: Οι δυσκολίες και τα κακώματα και οι τσακινιές των έρωτευμένων είνε τα καλύτερα προσανάματα για τη φωτιά του έ- ρωτος.

ΟΒΙΔΙΟΣ: Στον έρωτα η τύχη παίζει μεγάλο ρόλο. Πρέπει πάν- τοτε να έχετε έτοιμο τ' άγκιστρο σας. "Εκεί που δεν το φαντάζεσθε έ- χετε την έλπίδα να πιάσετε το καλύτερο ψάρι.

ΤΡΙΑ ΛΑΤΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΚΑ

Τα μάτια σου τα όμορφα όταν θά με κυττάζουν Σε άλλο κόσμο ιδανικό θαρρώ πως μ' ανεβάζουν.

"Ησέλ, αγέρι νάμουνα, να μπώ στα σθικά σου να μάθω ποιά ν' ή άφορη που καίγει ή καρδιά σου. Τα μάτια σου είνε σαν έλπες, όποδνε στο κλωνάρι, Τα φρύδια σου είνε γυριστά σαν δυο περών φεγγάρι.

ΕΝΑ ΟΚΤΑΗΙΚΟ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

Τότε που σ' είδα νάρχεσαι με τ' άγια χελιδόνια, τότε που μόλις ένοιωσα για ποιά χαρά μιλούσας, μέσα στα φύλλα τα πουλιά, τα πνεύματα στα κλώνια κι' οι πεταλούδες που στο φως νιογέννητες έφυγονταν. Τό μονοπάτι διάβαινες κι' είχες μιά λάμψη τόση, μιά τέτοια άβινη όμορφοιά στο νοτισμένο χλωμα, που δίχως άλλο η "Ανοιξη θά σ' είχεν άνταμώνει και κάτω απ' τις άμυγδαλιές σ' εφύλησε στο στόμα.

16

Οργισμένος ο Μπλάσιους, απομακρύνθηκε χωρίς να επιμείνει. Ορκίστηκε όμως να εκδικηθή τον συνάδελφό του.

Σχέδια απελευθερώσεως

Μέσα στο δωμάτιό τους στη σοφίτα του πύργου, ο Τρικάμπολο και ο Ζακελίνω, καθισμένοι πλάι-πλάι σφιχτά για να ζεσταίνονται, μιλούσαν σιγανά.

«Όλα τα φώτα του πύργου ήταν σβυσμένα, όλοι κοιμόντουσαν. Έξω έπεφτε ένα πυκνό χιόνι και μέσα στο δωμάτιο, παρ' όλη την φωτιά που άναβε στο τζάκι, ήταν παγερό».

Συνομιλούσαν για τα γεγονότα της ημέρας και ο Ζακελίνω διηγείτο στο σύντομο του, ότι είχε «παρέψει» από την αθρόοστομη Καρόλα.

«Όταν του ανέφερε ότι η Ζίτα είχε μαστιγωθεί, ο άγαθος γίγαςς κατελήφθη από μια τρομερή αγανάκτηση».

—Τους άθλιους! βρυχήθηκε. «Ετσι μορφεται να πάω να την σπράγγαλω αυτή την άπαισία Καρόλα».

«Ο Ζακελίνω με κόπο τον καθησύχασε».

—Κάμε όποια, Τρικάμπολο, τοπίε. Θάρρη ή ημέρα που θα τιμωρηθώ και η Καρόλα και η κυρία της. «Εκείνο που επιθυμεί τώρα είναι να σώσουμε την Ζίτα. Και για να το επιτύχουμε αυτό, έχουμε την ανάγκη της Καρόλας. Γι' αυτό, είμαι υποχρεωμένος να εξασφαλίσω να της φερώμαι ευγενικά και να της είμαι αγνώστως».

—Πότε θα γυρίση από το 'Ανζού η Ζίτα;

—Σε μερικές μέρες, χωρίς άλλο...

—Και θα επιστρέψω μαζί και ο 'Αμωρ;

—Ετσι πιστεύω. Θα επιστρέψω και αυτός και η γυναίκα του και ο έλεεινός εκείνος ντ' Εσπρέ, με τον οποίο έχουμε άκομη να κανονίσουμε κάποιον έκκρημη λογαριασμό».

—Έχω την γνώμη ότι θα ήταν προτιμότερο να εξοφληθώ μια και καλή με τους τέσσερις. «Αν τους στήναμε μιά πανίδα και τους μαζεύουμε σ' ένα δωμάτιο τον ντ' Αμωρ, τότε την γυναίκα του, τον ντ' Εσπρέ και την Καρόλα, θα τους «κανονίζω» εγώ χωρίς πολλές φασαρίες».

—Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό. Νομίζεις όμως ότι αυτό θα μάς ανοίγει τις πόρτες του πύργου;

—Τότε τι θαπρεπε να κάνουμε; Δεν το ξέρω αυτό άκομη...

Φαντάζομαι όμως ότι κάπου θα υπάρχει μέσα στον πύργο αυτό μια μυστική πόρτα που να οδηγεί στην Ρουάν τους αξιωματικούς άρχοντίτσας. «Αν υπάρχει πράγματι αυτή η μυστική πόρτα, η Καρόλα θα την ξέρη. Θα της άποπάσω αυτό το μυστικό».

—Ναι, ναι... Και μια φορά και θα ξέρουμε την μυστική άποθηρίσιωμεν, θα μπορούσαμε να άκαθάρσιωμεν και τους τέσσερις και να δραπετεύουμε».

—Όχι, όχι. Θα φύγω με πράρκρουμε σε άσφαλες μέρες και να τιμωρώμε με κάποιον μόνον άσεται, τα άθλια αυτά άποκειμενυαίκες. Γιατί, αν μισό μιά άμωρ, μισό χιλιές την διαβολικήν καμαριέρα και την άπουλη άμωρ είχε ένας τύπος έρωτύλος μας Ζίτα, της άποίας την μικρή άμωρφία τον έχει άαμώσσει. Αυτός είναι ο μοναδικός άκοπος του...

»Ενθ οι δύο αυτές γυναίκες,

που μαστίγωσαν την μικρή, την γλυκεία μας Ζίτα, δεν άκονοποίησαν παρ' τα ποταπά, τα χυδαία άισθήματα της μαύρης ψυχής των...

—Α! Πότε θάρρη ή εδλογημένη αυτή στιγμή της έκδικήσεως... Θα στραγγαλίσω με τα ίδια μας τα χέρια τα τέρατα αυτά που τόληψαν να σπώσουν το χέρι στην μικρή άδελφούλα μας την Ζίτα».

—Κάμε λίγη όποια, σου έπα, Τρικάμπολο. «Η ώρα αυτή θάρρη πολύ σύντομα... Είναι καίρος τώρα όμως να κοιμηθώ, γιατί αύριο το πρωί πρέπει να σηκωθώ πολύ πρωί για να πάω να βοηθήσω τον δον 'Ακωθό στην λειτουργία».

—Στην λειτουργία;

—Α, λησιμόνιος να σου πω ότι ο άρχαιοκόνος του πύργου έκτελει και χρέη έφημερίου. Είναι παλμός καλόγηρος και τώρα άντικαθίστ' τον λέρτα του παρεκκλησιού, που πέθανε πριν λίγον καιρό. Με θέλει, λοιπόν, να τον βοηθήσω στην λειτουργία. Είναι ένας λαμπρός άνθρωπος αυτός ο δον 'Ακωθός. Και με συμπαθεί έξαιρετικά. Κατήντησε να μη μ' άφνιει ούτε μια στιγμή μόνο... Και τώρα, καληνύχτα, Τρικάμπολο».

IV

Οι δολοπλοίες της Καρόλας

«Από τα χαράμματα ο Ζακελίνω πήγε να βρή τον δον 'Ακωθό».

—Καλώς ήρθες, παιδί μου, τον υποδέχθηκε αυτός με το έγκάρδιο ύφος του. «Έχτύπησα την καρμπάνα μιά ώρα ναρίτερα, γιατί δεν είχα ύπνο...»

—Α, είνε, όσοι πιστοι είνε εύσεθείς θα θυσιάσουν λίγην ώρα από τον ύπνο τους για ναρθούν... Ξέρεις να διαβάξης τις προσευχές, τα τροπάρια;

—Ε, κάτι καταφέρνω.

—Θα σε βοηθήσω κι' εγώ. «Έμπρός όμως! Ας πηγαίνουμε!»

Στην εκκλησία οι πιστοι ήσαν όλοι - όλοι μιά γηνάια ύπνρέρτρια κι' ένας γεροζητίας, που άποζούσε από την φιλανθρωπία των χριστιανών».

«Η λειτουργία άρχισε και ο Ζακελίνω, άκούωνάτης τις όδηγίες του παλαιού καλόγηρου, τα κατάφερε μια χαρά».

Ξαφνικά, άφθηκε μια μικρή κρυσφή καθώς το έλεμα του έστράφηκε προς την πόρτα.

—Μπα! Η Καρόλα! τ'ραύλισε. Τι ζητά τέτοιαν ώρα εδώ; Δεν πιστεύω ναγινε έτσι ξαφνικά τόσο φιλόδοξη...

«Η Καρόλα δεν συνήθιζε, πράγματι, να πηγαίνει κάθε μέρα στον όρθρο. Δεν την έδλεπαν στην εκκλησία, παρ'ά μόνον τις Κυριακές και τις έορτές, όποτε άκολουθούσε την κυρία της».

«Ο 'Οβίντ εξέπλάνη θλέπόντας την μια τέτοιαν ώρα. Μά είχε θρεθί εκεί κατά τύχη».

«Η άλήθεια ήταν ότι η Καρόλα δεν μπορούσε να γνωρίξη ότι ο δον 'Ακωθός θα έπαρινε εκείνο το ποσό μεζέ του τον 'Οβίντ».

Μη βρίσκοντας τον, λοιπόν, πούθεν μέσα στον πύργο, πήγε να ψάξη και στην εκκλησία...

Και η προσάσθησι της ότι θα τον εύρισκε ίσως εκεί βγήκε άληθινή».

Απελπίστηκε όμως βρίσκοντας τον να ύπνρτ' τον δον 'Ακωθό έδρυσε γονατισμένος σε κάποιον άπομερη γωνία του παρεκκλησιού, να προσεύχεται και ότι θα άντηλάσσει μαζί του μερικά λόγια, να του φύριζε ένα ραντεβού».

Περιμένα, λοιπόν, όπομονητικά, να τελεώση ο όρθρος, ενώ άατέτραγε με το βλέμμα τον 'Οβίντ».

Τέλος η όρθρική άκολουθία τελεώσε».

«Η Καρόλα σπώθηκε και έσπασε στην έδρα του πορταφάτου, άπο το όπιο άφθηκε άπό την άποσπείρα που έπαιρνε την έδια στιγμή φάνηκε ο δον 'Ακωθός στο προαύτιο του ναού».

—Α, έδώ είσαι Καρόλα! έ-ξεπλάγη. Τώρα μόλις έστειλα τον 'Οβίντ να σε έδποσήση ότι σήμερα δεν θα έξομολόγησω κανένα, γιατί έχω πολλή δουλειά στον πύργο. Θα τον έδεις, φαντάζομαι. Τώρα μόλις βγήκε από την πόρτα του λέρτο. Με συγχωρήτε, όμως, είμαι έπιστικός...

Την άπεχαίρησε κι' έφυγε τρέχοντας. Η Καρόλα έμεινε με το στόμα άνοιχτό».

—Τον ήλιθιο! τ'ραύλισε. Στέλνει τον 'Οβίντ στην εκκλησία όταν τον άναζητ' στο σπίτι και τον δάχνει από δώ στον έρχομαι να τον έρω. Πού να βρίσκεται όμως; Βιάστηκε να έπιστρέψη στον πύργο. «Εκεί άναζητήσε παντού τον 'Οβίντ, έως μιάτη όμως...»

«Έστειλε να τον ζητήση στο έ-κεί. Πράγματι, ο 'Οβίντ, άφού πέρασε από το έστιατόριο και πήρε το πράργμα του, βγήκε έξω άπ' τον πύργο χωρίς να τον άντιληφθή κανείς...»

«Η Καρόλα έτριξε τα δόντια. Άυτός ο έλεεινός δον 'Ακωθός όρκήθηκε να με θάλη σε μπλάδες... μονολόγησε. Είναι καιρός όμως να του άποτραβήξω τον 'Οβίντ από τα χέρια του. Άρκε-τά τον άπασχολεί από το πρωί ως το βράδυ... Κατήντησε να μην μπορεί να τον έρω μόνον ούτε μια στιγμή...»

Τα μάτια της άστραψαν ξαφνικά. Μια ιδέα της φώτισε το μυαλό. Χωρίς χρονοτριβή έτρεξε να βρή τον μαίτρ Μπλάσιους, τον διευθυντή του προσωπικού, για να τον καταστήξη ένημερο του σχεδίου που συνέλαβε άπότομα».

«Ο Μπλάσιους, άν και έδειχνε πολύ όλιγη συμπαθεία στην Καρόλα, την δέχθηκε εύγενικά. Δεν μπορούσε άλλωστε να κάμη και διαφορετικά; ήταν η εύνοιαμένη της πυργοδέσποινας».

—Κυρία Καρόλα, της έλεπε. Είμαι εύτυχης που σάς έλέπω... Σε τί θα μπορούσα να σάς φανώ χρήσιμος;

«Η Καρόλα δεν ήταν από τις γυναίκες που χρονοτριβούν σε άνόφηκες συζητήσεις. Γι' αυτό μπη-θε άμέσως στο θέμα».

—Μαίτρ Μπλάσιους, του έλεπε. Άκούσατε, άναμφιβόλως, να γίνεταί λόγος μέσα στον πύργο για κάποιον νεαρό άνάπνρο, που προσέλαβε στην ύπνρσειά του ο δον 'Ακωθός».

—Ναι, άκούσα να μιλούν για κάποιον 'Οβίντ, που σκόρπα το γέλιο και την εύθυμία στους άνθρώπους μας με τις έξυπνες ταχυάκτυλουργίες του και τα πετυχημένα άστέια του. Δεν κατάρθωσα όμως ως τώρα να τον γνωρίσω προσώπια. Θάλεγε κανείς ότι ο δον 'Ακωθός κρύβει γι'όλοτα αυτούς τον προστατεύ-μενον του άπ' όλο τον άλοκό κό-σμο... Θα τον στείλω όμως από κεί ποόρθε όταν έπιστρέψουν τ' άφεντικά μας».

—Αυτό δεν θα το κάμειτε; Είπε Ζωρηά η Καρόλα».

—Γιατί;

—Γιατί ο άνθρωπος αυτός μάς είναι άπαραίτητος για να επιτύ-χουμε πολλά πράγματα από την άρχοντίσση μας».

Μά... πώς μπορεί να γίνη αυτό; ρώτησε έκπληκτος ο Μπλάσιους. Καθήστε όμως, κυρία Καρόλα!

«Η Καρόλα δέχθηκε το καθή-κον του της προσέφεραν. Ο Μπλάσιους ήρθε και κάθισε κοντά της».

—Μαίτρ Μπλάσιους, τοπίε η καμαριέρα της πυργοδέσποινας. Ο νεαρός αυτός καμπαράκος, ό-πως παραδένονται όλοι, είναι δαι-μόνιος σ' όλα. Έχει ένα σπνθη-ροβόλο πνέσμα και μιά εύφύια μοναδική. Τού πάει πολύ, μου πολύ ναχί έναν τέτοιον ύπνρτ'.

Σκέφθηκα, λοιπόν, ότι έσεις, που είοθε μετά τον διοικητή του πύ-ργου το άμέσως ίσχυρότερο πρό-σωπο έδώ μέσα, θα μπορούσατε να κάμειτε μιά εύχάριστη έκπλη-ξη στην άρχοντίσση μας, που θα-ταν συγχρόνως και μια εύπρόδε-

κτη καλκήσση».

—Άλλοι;

—Ο καμαριέρας ντ' Αμωρ;

Είνε πιά ένας κόμης. Άντικει στην τάξη των ύπνρφίων του θρόνου. Δεν θα μπορούσε, λοιπόν, να του γινόνταν έκ μέρους σας καλλίτερη άναγνώριση της θέσεως του ά-π' της άπό του να του προσφέρεται ως δώρο μόλις έπέστρεφε έναν αγελαοποιό».

Είνε άλλωστε κα-θιερωμένη συνήθεια όλες οι πρι-γκηπικές αούλες να έχουν τον γε-λωτοπόιο τους...

«Ο μαίτρ Μπλάσιους δέχθηκε κατενθουσιασμένος την πρότασί της. «Έτριψε τα χέρια του με ί-κανοποίησι».

—Η ιδέα σας είναι περίφημη, κυρία Καρόλα. Επίθυμω, πράγ-ματι, πολύ, όταν έπιστρέψουν ά-πό το ταξίδι τους οι άρχοντες μας, να έρθουν στον πύργο έναν γελωτοπόιο, ντυμένον με φαντα-σχετά φορέματα, που να κάμην όλον τον κόσμο να γελά και να διασκεδάξη».

—Και ο δον 'Ακωθός;

—Ας πάη στο καλό! όργι-σθηκε ο διευθυντής του προσωπι-κού. Ποιός διοικεί, τέλος πάντων, έδώ μέσα, εγώ ή αυτός ο «φα-βλάτσας»; Ποιός προσέλαβε τον 'Οβίντ και ποιός είχε το δικαίω-μα να τον δεχθή μέσα στον πύ-ργο; Εγώ! Επί τέλους, αυτός ο 'Οβίντ δεν είναι ύπνρτελης κανενός και είναι έλευθερος να διαλέξη τον κυρίο του... Στείλτε μου γρήγο-ρα έδώ τον 'Οβίντ, Καρόλα».

—Δυστυχώς, βγήκε έξω... Τον πήρε μαζί του ο δον 'Ακωθός».

—Α! Πάει πολύ αυτό! φώ-ναξε ο Μπλάσιους. Το κάμει πώ-τηδες... Για να μ' έξεγείρη...

—Αλλά, δεν θα μ' όννη, όχι!

—Τί θα κάμειτε, δηλαδή;

—Θα στείλω μερικούς στρα-τιώτες να τους έρθουν».

—Και άν ο δον 'Ακωθός... Τί; Δεν μπορεί να κάμη τί-ποτε. Θα παραλάβω ο ίδιος τον 'Οβίντ, θα τον άποσπώ έν ά-νάγκη από τα χέρια του δον 'Α-κωθού και θα τον πάω στον καλ-λίτερο ράφτη του Ρουάν, να τον ντύση με τα πιο φαντασχετά φο-ρέματα που έχει».

«Η Καρόλα σηκώθηκε κατεν-θουσιασμένη άπ' τη θέσι της, ά-ποχαίρησε τον Μπλάσιους και βγήκε από το δωμάτιο με μάτια που άστραψαν από χαρά».

«Ένας άνδρας που ένδιαφέρεται για τον 'Οβίντ».

«Ο 'Οβίντ θα έλευθερωνόταν. Θάταν όλη την ημέρα έλευθερος μέσα στον πύργο. Και η Καρόλα θα μπορούσε να τον βλέπη τόσο συχνά όσο θάθελε».

Ο Μπλάσιους ήταν πράγματι άνθρωπος των άποφάσεων».

«Ενα τέταρτο μετά την συνά-ηψη του με την Καρόλα, τριγυ-ρούσε έξω από τον πύργο συνο-δευόμενος από τέσσερες στρατιώ-τες».

«Όπως ήταν φυσικό, δεν δυ-σκολώθηκε πολύ ν' άνακαλύψη τον δον 'Ακωθό, μαζί με τον πι-στό του ύπνρτ'».

Χωρίς πολλές περιastroφές ο Μπλάσιους έθιξε το θέμα που τον ένδιέφερε:

—Δόν 'Ακωθε, τοπίε με ά-ποφασιστικό ύφος. Σας γνωρίζω ότι ο νέος αυτός ύπνρτ'ης, που προσάδατε στην ύπνρσειά σας, όφειλει να ύπνρτ'η ή τους κυ-ρίους μας ή κανένα άλλον έδώ μέσα».

—Γιατί; έξεπλάγη ο άγοθος οίκονόμος».

—Διότι, άπλούστατα, είναι έ-νας ξένος, δεν είναι άποτελής-της κομητείας του 'Ανζού και εί-νε έλευθερος να διαδέρξη όπως θέ-λη τον έαυτό του».

—Αυτό δεν μπορεί να γίνη... Μπορεί! Και θα γίνη άμέ-σως!

Και προστακτικά φώναξε στον 'Οβίντ:

«Έμπρός, νεαρέ μου! Άνέ-βα στο άλογο που κρατά ο ίππο-κόμος μου και άκόλυθές με στο Ρουάν. Άν άρνηθώ να με ύπακούσης, θα σε παραδώσω σε μαστίγώσουν μέχρις αμάσας και θα σε δώσω από τον πύργο».

«Ο 'Οβίντ έόπεσε ν' άνέβη στο άλογο που του υπέδειξαν».

—Πώς θα μπορούσα ν' μην

σας ύπακούσω, μαίτρ, είπε με θάρρος. Μεταξύ ενός μαστιγώμα-τος και της εύχαριστήσεως να σας άκολουθήσω έφνιπος, δεν χω-ρεί κανείς δισταγμός».

«Ο Μπλάσιους χαμογέλασε εύ-χαριστημένος».

—Βλέπω ότι συννενοώμεθα περίφημα, είπε, ώρα! Άκούο-υθησε μάς».

Και άποκαίρησαν τον δον 'Ακωθό, που είχε μείνει άναυ-δος, ο μαίτρ Μπλάσιους πήδηξε στο άλογο του και ώρμησε καλ-πάοντας προς τα έμπρός».

Οι άλλοι ίππεις τον άκούο-υθησαν».

—Το έξερεις, νεαρέ μου καμ-πούρη, ότι έχεις τύχη;

—Αναμφιβόλως, άφού από την ύπνρση του άρχαιοκόνου μου μεταπρώ στην ύπνρσειά του δι-ευθυντού του προσωπικού. Αυτό είναι μια προαγωγή για μένα, και όποιοσδήποτε ήταν στην θέσι μου δεν μπορούσε παρ'ά να είναι κα-τενθουσιασμένος. Αυτό είναι μια έξαιρετη «διόκρισις» για μένα...

—Όστε προτιμάς την νέα σου αυτή θέση από την παλιά... Μά την άλήθεια, άν δεν μού έβινε την ιδέα αυτή ή κυρία Καρόλα δεν θα σκεφτόμουν να σου κάνω αυτή τη διάκρισι και να σε άπο-σπώ από τον δον 'Ακωθό για να σε προσφέρω στον άρχοντά μου...

—Πώς; Στον άρχοντά σας;...

—Ναι... Γιατί άν τον θά ύπν-ρετής στο έλξη. Θα γίνης ο γε-λωτοποιός του. Σ' άρέσει αυτή ή ύπνρσειά;

—Ω, ναι! Άν είμαι έλευθε-ρος να μιλόω...

—Ω, ό! Είσαι άπαιτητικός, βλέπω».

—Άκούστε, μαίτρ Μπλάσι-ους... Ξέρετε τί είναι ένας τρελ-λός; Ένας άνθρωπος που δεν έ-χει λογική... Ένας άνθρωπος ό-μωι που στερείται λογικής έ-κεί που κατέχει στο κεφάλι και μιλά χωρίς ύπολογισμό. Έάν, λοιπόν, άρχίζω να μετρώ τα λό-για μου και να ύπολογίζω τί θα πώ, τότε δεν θάμαι πιά ένας τρελλός κι' έπομένως κι' ένας γε-λωτοποιός».

—Δεν έχεις άδικο σ' ό,τι λές. Άλλά ο άρχοντας μας είναι πολύ αστήρητος και δεν άνέχεται εύκο-λα τις έλευθεροστομίες».

—Μπα! Άπό ένα τρελλό θα τά δεχθή όλα...

—Έσύ δεν είσαι τρελλός ό-μως...

—Είμαι ένας γελωτοποιός. Και κάνω το ίδιο... Οι άνοησίες μου θα κάμουν τον κόσμο να γε-λά και τα πεπράγμάτα μου θα έβάζαν σε σκέψεις...

—Πρόσεχε όμως μην παραφε-θής, γιατί σε περιμένει το μαστί-γιο».

—Ένα μαστίγωμα δεν είναι ποτέ τόσο ίσχυρο όσο ένας λόγος που λέγεται... Θα με σεβασθούν λοιπόν!

«Ο Μπλάσιους έκύταξε με θαν-μασμό τον νεαρό αυτόν καμπαούρη με την άκαταμάρχη λογική».

—Πρέπει να φύγωμε για το Ρουάν, τοπίε. Έπείγεται να σου φτιάξω ένα καλό κοστούμι για να είσαι παρουσιαστικός».

—Φεύγωμε άμέσως! φώναξε ο 'Οβίντ. Θέλω να μού πάρετα το πιο φαντασχετό κοστούμι που θα έρωθμει. Και ή στολή μου ναχί και κουδουνάκια για να κάμη θο-ρυβο παντού ή εμφάνισις μου... Στο Ρουάν, έπηγαν κατ' εύ-θειαν στον ύπαματοπάλη του πύργου. Έκεί ο 'Οβίντ έδιάλεξε τα πιο φαντασχετά και πολυποίκι-λα ύφασματα».

Με κανέναν τρόπο ο 'Οβίντ δεν θέλησε να του πάρουν τα μέτρα... Θάπρεπε να γυαλί ώρισμένα ρού-χα του... Ο λόγος ήταν εύνόη-τος. Και όταν ο μαίτρ Μπλάσι-ους τοπίε ειρωνικά:

—Μά το έξερεις ότι είσαι πα-ράξενος, 'Οβίντ;

—Είμαι ή δεν είμαι ο τρελ-λός; του πυργοδέσποτου; του ά-πνήτησε. Άφιστέ με, λοιπόν, να κάμω ό,τι μου άρέσει».

Ο Μπλάσιους άνασκήκωσε τους ώμους».

—Ποιός θα σου ράψη όμως το κοστούμι;

—Η Καρόλα... ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια».

Το στοίχημα

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

«Ο Πιέρ και ο Λουί ήταν δυο νέοι που δεν άφιναν να περάση έ-βδομάδα χωρίς να συναντηθούν, για να πάνε μαζί στο θέατρο ή στον κινηματογράφο. Στις άμοι-βαίες έκμυστηρεύσεις τους, εύρι-σκαν άνακούφιση και ένίσχυσι. Τι-ποτε δεν τους είχε άπομακρύνει ποτέ. Όυτε καν το χαμόγελο ενός όμορφου κοριτσιού είχε σκιάσει τη φιλία τους. Μιά μέρα όμως...

Είχαν γνωρίσει μιά μοντέρνα δεσποινίδα. Στον Πιέρ δεν άρεσε καθόλου. Την εύρισκε κομψή, συμ-παθητική, άλλα άπομνηνική και ά-νόητη, άνικαη να κουβεντιάση για τίποτε άλλο από τις έπιστοιτικές δυσκολίες και την έλλειψη των χο-ρών και των διασκεδάσεων. Παρε-λείπαμε να πούμε ότι ο Πιέρ ήταν λίγο ποιητής, και πολύ άπαιτητι-κός στο ζήτημα των γυναικών προσόντων. Όνειρευόταν ένα κο-ρίτσι με μεγάλα γλυκά μάτια, με χαϊδευτική φωνή, που να ήξερε να μιλή για φιλολογία».

Ο Λουί αντίθετως ήταν ένα κα-λό παιδί, με κάπως άδύνατο χαρ-ακτήρα, που άδιαφορούσε για τη ζω γραφή, τη σοβαρή μουσική, και την ποίηση. Τού άρκούσε ένα κορί-τσι καλής οικογενείας, που θα τον συμπαρούσε, θα έπαίρνε μαζί του ένα παγαβίο σε κάποιο κέντρο της μέδας και θα έκανε με τη συντρο-φία του μια έκδρομη με ποδήλατο».

Με άλλα λόγια, οι δύο φίλοι εί-χαν χαρακτήρες και γούστα έντε-λώς διαφορετικά. Αυτή όμως άκρι-βώς ή αντίθεσι τους έναυε, αντί να τους χωρίξη, γιατί ο ένας συμ-πλήρωνε τον άλλον».

«Ετσι έγινε και όταν γνώρισαν την 'Ελεν. Η κρίσι του Λουί ή-ταν πολύ εύνοική γι' αυτήν, για το χαριτωμένο προσωπάκι της, για το φωτεινό χαμόγελό της, για τον ά-ποφασιστικό τόνο της όμιλίας της. Άκούοντας όμως τον Πιέρ να έκ-φράζεται περιφρονητικά, δεν τόλ-μησε να του φέρη αντίρρησι ούτε να φανερώση τα αισθήματά του».

Κάθε φορά που οι δύο φίλοι έα-νάρβλπαν την 'Ελεν, ο Πιέρ ένοι-ώθε περισσότερο άντιπάθεια γι' αυτήν, ενώ ο Λουί αισθανόταν να μεγαλώνη η ταρχή του. «Ο πρώ-τος έκορόιδευε την νέα, με έκορά-σεις φανωμενικά εύγενικές, άλλα σκληρές κατά βάθος. Ο Λουί θά ήθελε να την προστατεύη από την ειρωνεία αυτήν, άλλα δεν τόλμο-υσε, γιατί θα ήταν σάν να της φα-νέρωνε τα αισθήματά του και θα προκαλούσε τις ειρωνείες του φί-λου του».

Μιά μέρα όμως που ήσαν μόνον, με τον Πιέρ, δεν μπόρεσε πιά να άνθέξη:

—Ίσως δεν είναι όπωσις την νο-μίζεις! είπε λίγο διστακτικά. Έ-γώ την βρίσκω πολύ καλό κορί-τσι και άρετά έξυμνω...

—Όχι, άπάντησε ο Πιέρ με πεποίθησι, είναι μια χήνα! Κι'ό-πως τάδε το περπάτημά της, άκούσε τάδε την όμιλίαν της... Με λίγα κομ-πλιμέντα, μπορεί να πετύχης ό,τι θέλεις άπ' αυτήν».

«Ο Λουί κοκκίνισε, έξεγέρθηκε. Και αυτή ή άμεση αντίδρασι τον έπίσπεσε ότι άγαπούσε την 'Ελεν».

—Πιστεύω 'ε, γελιάσει αυτή τη φορά, είπε άποφασιστικά. Είμαι βέβαιος ό: ή 'Ελεν δεν θα άφήση ούτε να την φιλήξη κανείς άν δεν πεισθί ότι ήν άγαπ' άλθ'όνα!

—Κι' εγώ έώ λέω ότι, άν το θέλωσω, σ' μισή ώρα θα της έχω πάσει άσάφητος φωτιά! δήλωσε ο Πιέρ γελώντας».

—Δεν το πιστεύω, έπίμενε

"Ενα κορίτσι ΛΗΣΤΗΣ

ΠΩΣ ΠΙΑΝΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

Αφού διάσπασε αρκετά, η Λουίζα πήρε την απόφασή της: Περιμένα τον Ανδρέα Τζέτι εμπρός στην εξώπορτα του γραφείου του, την ώρα που έφτανε μαζί με τους άλλους υπαλλήλους, τον πλησίασε και τον άρπασε στα χαστούκια.

Δημιουργήθηκε, φυσικά, ένα σκάνδαλο... Όταν η Λουίζα απομακρύνθηκε επί τέλους, με ύψος αγανακτισμένου, ο Ανδρέας δεν μπόρεσε να εξηγήσει στους συναδέλφους του την αιτία των απρόοπτων εκείνου χαστουκιού.

Θα είχε καμιά τρελλή! είπε, κόκκινος από θυμό... και απ' τους μπάντες.

Κι έτρεξε να προφθάσει τη νέα, που βάδιζε διαστικά.

Και γάλαδες άρραβωνιασμένων! είπε γελώντας κάποιος απ' τους περιέργους. Την εγκατέλειψε φαίνεται κι αυτή του διώρθωσε τα μούτρα...

Ο Ανδρέας πρόφτασε την άγνωστη και την έπιασε απ' το μπράτσο. Εκείνη τον ξεπρώξε μακριά. Μπαρβάν να μάθω επί τέλους, πού είστε και γιατί μου επιτεθήκατε; φώναξε ο νέος.

Η Λουίζα σταμάτησε, γλωμή, τρέμοντας. Ήταν ένα όμορφο κορίτσι, 18 χρονών, με ύψος ζωηρό και τσαχπίνικο. Τα χείλη της είχαν μια έκφραση περιφρονητική.

Θα καταλάβατε, πρόσφερε, όταν σάς πω ότι είμαι αδελφή της Έλθρας! Αφού η αδελφή μου δεν είχε το θάρρος να σας διωρώσει, το έκανα εγώ. Έτσι θα μάθετε να μη ξαναφερθήτε σαν παλιάνθρωπος!

Δεν καταλαβαίνω τίποτε, διαμαρτυρήθηκε ο Ανδρέας. Δεν ξέρω καμιά Έλθρα.

Αν, έτσι; Πρώτα εξασπάτε μια δυστυχισμένη νέα, της υπόσχασε αλώνιον έρωτα... κι έπειτα ούτε την ξέρετε καμιά; Ντροπή σας, κύριε!

Μά, δεσποινίς, σάς παρακαλώ να πιστεύετε...

Η καταστάσις δεν άργησε να διαφωτισθί. Η Λουίζα είχε κάμει λάθος. Ο Ανδρέας Τζέτι δεν ήταν ο άπιστος άρραβωνιαστής της αδελφής της.

Τώρα η νέα δεν εύρισκε λέξεις για να δικαιολογηθί. Ήταν στενοχωρημένη, απαρνηγόρητη.

Ο Ανδρέας προσπαθούσε ιπποτικά να μετριάζει την ήλιμψή της, λέγοντας της ότι, χωρίς το δυσάρεστο εκείνο περιστατικό, είχε την εύτυχια να γνωρίσει μια τόσο χαριτωμένη κοπέλα.

Σας συγχωρώ και κ' άλλες δεσποινίς, την βεβαίωσε. Αν ωστόσο θέλετε να ησυχάσει έντελως η συνείδησή σας, δώσατέ μου μια τιμωρία, μια ποινή προστίμου και φυλακίσω! Έτσι δεν γίνεται στα δικαστήρια; Η απόφασή μου θα είναι τέτοια, ώστε δεν θα υποβάλλετε έφεση!

Ας την ακούσουμε, είπε η νέα χαμογελώντας.

Καταδικάστε με μου πληρώσατε για πρόσημο ένα πεντάλεπτο γραμματόσημο και να μείνεται φυλάκιση μου αὐριο όλη την ημέρα, που είνε εύτυχως Κυριακή.

Οφείλω να δηλώσω ότι είπα σε έπιεική δικαστήρι! Πέστε μου πού και πότε θα συναντηθώ ακόμα.

Εχω να σας ζητήσω ακόμα κάτι, δεσποινίς. Να παρατηρήσετε την έκδική σας... από την προγραμματική να χαστούκιζετε τον δελφί σας.

Σας το υπόσχομαι! μουμούμυρμούσε η Λουίζα κοκκινίζοντας.

Όταν συναντήθηκαν την άλλη μέρα, ο Ανδρέας έμαθε ότι είχε ξανα συναντήσει την Λουίζα σε μια γιορτή κάποιου φιλικού σπιτιού. Του το θυμισε εκείνη.

Δεν με προσέδεσε σεις τότε... του είπε. Τι στιγμή που ήλθα να σας συγχωρά, είχατε γύρω σας τόσες δεσποινίδες και κυρίες ώμορφες και κομψές, πού σας απέθεω.

ναν για την ύπεροχη άπαγγελία ενός παιχματος του Ντ' Ανούν-τσιο!... Σας πλησίασα και σας είπα: «Μπράβο! Είσαστε άσφατος. Με συγκινήσατε, με μεθύσατε!...» Με εύχριστήσατε τότε, ίσως χωρίς να με κυττάξετε καν, με ένα στερεότυπο χαμόγελο, ένα χείρο σφιγμένο και μερικές τυπικές λέξεις.

Μα τότε, λοιπόν, με γνωρίζατε! παρετήρησε ο Ανδρέας. Πώς το θράδυ με περάσατε για άλλον; Η αδελφή μου, υποδεικνύοντάς μου τον άνθρωπο πού την είχε κάμει τόσο να υποφέρη, μου είπε: «Εκείνος ο ξανθός νέος, που γνωρίζαμε στο σπίτι των Κάρλι... ο συμπαθητικός, με τη γλυκεία φωνή...» Δεν ξέρω γιατί το μυαλό μου πήγε αμέσως σε σας!

Εύχαριστώ! Είσαθε πολύ εύγενής...

Ελπίζω όμως να μη μου κρατάτε κακία!... Άλλως τε, δεν επιμνησθήκα; Άλλήθεια, να το πρόστιμο! Εκόλλησα όμως το γραμματόσημο σ' ένα φάκελλο, που περιέχει ένα γράμμα για σας. Σας παρακαλώ να το φυλάξετε και να το διαβάσετε στο τέλος αυτής της ημέρας, όταν θα μείνεται μόνος.

Ο Ανδρέας έπληρε το γράμμα, το κύτταξε με περιέργεια και θέλησε να το άνοιξη αμέσως.

Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε η νέα. Είνε άσκοπο τώρα... Πρέπει πρώτα να περάσωμε αυτή την ημέρα μαζί. Μόνον κατόπιν μπορεί να έχουν κάποιο ένδιαφέρον αυτό που σας έγραψα, κατόπιν, όταν θα

έχη τελειώσει η ποινή μου και δεν θα είμαι πιά φυλακισμένη σας.

Πολύ καλά... Πάμε λοιπόν πρώτα στο «Πάρκο των διασκεδάσεων». Άς αρχίσωμε απ' εκεί το πρόγραμμά μας.

Ο Ανδρέας έπιασε την νέα απ' το μπράτσο. Εκείνη τον άκολουθησε μ' ένα φωτεινό χαμόγελο. Ο ποιος τούς έβλεπε έτσι, θα τούς περνούσε για δυο εύτυχισμένους άρραβωνιασμένους.

Πέρασαν μια μέρα θαυμασία. Η Λουίζα μίλησε για το χαρακτήρα της, για τη ζωή της, για τα όνειρά της. Ο Ανδρέας για τις ελπίδες του, για τις φιλοδοξίες και τους πόθους του: «Ήθελε να φθάση πολύ ψηλά, για να κάνει εύτυχη σμένη τη γυναίκα που θα γινόταν σύνορός του. Σκόπευε να πανδρευθή γρήγορα, να δημιουργήση μία οικογένεια. Νεώτατος ακόμη, είχε γίνει κιόλας προσωπαρχής στη Τραπεζα, όπου τον εκτιμούσαν έξαιρετικά. Το στάδιο του ήταν λαμπρό.

Γιατί μου τὰ λέτε όλ' αυτά; ρώτησε η Λουίζα. Γιατί μου κάνετε τόσες έκμυστρεύσεις, μου μιλάτε για τα σχέδιά σας; Δεν γνωρίζομαστε παρά από χθές...

Γιατί μ' αρέσετε Λουίζα. Σας συμπαθώσα αμέσως, παρ' όλο τον περιεργό τρόπο της γνωριμίας μας. Κατάλαβα ότι έχετε μια ψυχή άνη, ότι είσαθε άνικανη να πηδή ψεύματα. Η απόφασή σας να τιμωρήσετε τον καταστροφέα της αδελφής σας, μουδίζει τον ύπερη-

Μεταξύ ψευτών

Στο γραφείο μας εφοδεύουμε τουλάχιστον 10.000 δραχμές το χρόνο για γραφική ύλη.

Αυτό δεν είναι τίποτε. Έμεις στο γραφείο μας έχουμε μια οικονομία 20.000 δραχμών σε μελάνι μόνο, γιατί καταργήσαμε τις υπογεγραμμένες.

Η καθυστέρησης

Ο ταξιδιώτης. Τι κατάρσας φιλέ μου. Μία ώρα καθυστέρηση έχει το τραίνο. Δεν μπορεί να καταλάβω τι θέλετε και τοιχοκολλάτε τα δρομολόγια σας.

Ο σιδηροδρομικός. Μα αν δεν υπήρχαν τα δρομολόγια πώς θα ξέρατε ότι το τραίνο έχει καθυστέρηση;

Στο δικαστήριο

Πρόεδρος: Κατηγορούμενε είσαι έγγαμος;

Κατηγορούμενος: Όχι, κύριε Πρόεδρε.

Πρόεδρος: Αυτό είναι εύτυχια για τη γυναίκα σου!

φανο χαρακτήρα σας, πού δεν άνέχεται την άπλη. Σας έκτιμώ, σας θαυμάζω!

Ω, τι μελοδραματικά λόγια! Μην είσατε τόσο υπερβολικός... Δεν θα ήθελα να δοκιμάσετε άργότερα καμιά άπονητήσιν για μένα.

Η μετριοφροσύνη σας είναι μία ακόμη άρεσή σας. Είμαι ένθουσιασμένος μαζί σας!

Γιατί δουλεύει η γόνιμη φαντασία σας και σάς σπρώχνει πέρα απ' τα όρια της πραγματικότητας! Με ξέρετε από λίγες ώρες μόνο, και...

Μα νομίζετε ότι τὰ μάτια σας δεν μου φανέρωσαν τίποτε; Η ελκρινής και θαθεία τιμιά σας μου είπε για σας περισσότερα πράγματα απ' τη λεπτομερέστερη έογραφία σας! Διαβάω κάθε σκέψη σας στο άθωο και φωτεινό χαμόγελο σας.

Πόσα πράγματα είπα ο Ανδρέας στη Λουίζα όλη την ημέρα... Όταν την άφησε, στο κατάφυτο του σπιτιού της, τα ξανάφερε στο νου του ένα-ένα μ' εύχρηστη. Είχαν χωριστή, με την υπόσχεση να ξαναϊδωθούν την άλλη μέρα.

Ναι, αὐριο... αὐριο η ποτέ! είχε μουρμουρίσει η Λουίζα.

Τι έννοιασε άρα γε; Ο Ανδρέας δεν είχε δώσει σημασία στα λόγια της σ' αυτή τη στιγμή εκείνη. Τώρα όμως τα ξαναθυμότανε και ρωτούσε τον εαυτό του τι μυστήριο έκρυβαν...

Ίσως η έξήγησις βρισκόταν στο γράμμα πού του είχε δώσει η Λουίζα. Το είχε ξεγιάσει τη τσέπη του. Τώρα πού το θυμήθηκε, το έβγαλε διαστικά, το άνοιξε και διάβασε:

«Αγαπητέ φίλε. Ότι και αν συμβεί αὐριο μεταξύ μας, πρέπει να σας έξομολογήθω την αλήθεια: Δεν έχω άδελφή! Δεν ξέρω τι θα σκεφθήτε τώρα για μένα, μάθετε όμως ότι φέρθηκα όπως φέρθηκα, σάς χαστούκισα δηλαδή, απ' τον πόθο να σας γνωρίσω, να με προσέξετε, να έντυπωσω καλά στη σέψη σας...γιατί σάς αγαπάω! Σας αγαπάω αμέσως, άφ' ότου σας άκουσα να άπαγγέλλεστε ένέικο το ποίημά, απ' την ημέρα πού ήλθα να σάς έκφράσω όλο τον θαυμασμό μου, και σεις δεν μου δώσατε προσοχή».

Ο Ανδρέας έμεινε σαστισμένος. Ξαναδιάβασε το γράμμα, λέγοντας με το νου του:

«Τι αστακινός τύπος! Κρίμα στο άθωο και καλό χαμόγελο, την άθεα και ελκρινή ματιά!... Μα αυτή είναι ένα κορίτσι-λήστης!... Πρέπει να την άποφύγω. Δεν θα την ξαναϊδω πιά... Μακριά, μακριά!»

Κι όμως, την άλλη μέρα, έπληγε στο ραντεβό. Η Λουίζα, το κορίτσι-λήστης, πού είχε κλέψει την καρδιά. Και δεν μπόρεσε πιά ο καυμένος να την ξαναπαρή πίσω!

Σ. ΣΕΡΡΑ

Μαρκησία ντέ Σεβινιέ,

Το ιστορικό μις περιπετειώδους έρωτικής πολιορκίας πού καταλήγει στην πιο ταπεινή συκοφαντία

Δεν πρόκειται ποτέ να πάρω στα σοβαρά τα λόγια σας, αγαπητέ μου έξάδελφε. Σας θεωρώ τόσο επίπολο στον ά αισθημάτα σας πού άμφιβόλλω άν αυτή τη στιγμή πού μου έκφράζετε τον έρωτά σας, νοιώθετε το παραμικρό για μένα.

Μαρκησία μου! Το έρω πάς η καρδιά σας είναι άρρωστη από τον έρωτα... Μα έρω πάς άν συμβαίνει αυτό, όφειλεται στο ότι φοβάσθε μη χάσετε την καλή φήμη της άρετής σας πού λάμπει μέσα στην διαφθορά της εποχής μας...

Λησμονείτε, αγαπητέ μου Μπυσσύ, ότι είμαι παντρεμένη;

Ω, ναί με ένα άνδρα πού πολύ συχνά έχω ντε είσαθε σύζυγός του...

Λατρεύω τον μαρκήσιο ντέ Σεβινιέ και δεν σας επιτρέπω, έξάδελφέ μου, να μιλάτε έτσι γι' αυτόν...

Δεν μιλώ εγώ, αλλά τα γεγονότα.

Τα άγνωστα... Και εγώ πού σας λατρεύω;... Κάμετε μία μεγάλη ελακεία, άπλουστατά... Και όσο είναι καίρος, φροντίσατε να την έπανορθώσατε...

Όμολογία συζύγου

Λυσσώντας από το κακό του ο Μπυσσύ-Ραμπιέν, έφυγε και το θράδυ έκλεινο από το σπίτι της έξάδελφής του, καταγανακτισμένος.

Η μαρκησία ντέ Σεβινιέ, ήταν άρρωστη, αυτό την άναπαύσε με πάθος. Και έν γνώριζε πού καλώς, ό,τι ο άντρας της δεν της ήλπιζε τόσο πιστός όσο θα το επέδασκε η φημισμένη άρετή της έξάδελφής της.

Και όμως-θα θρώ τον τρόπο να μ' αγαπήσει! τσαλίσσε ο Μπυσσύ-Ραμπιέν.

Ήταν γνωστός για την κακεντρέχεια του ο μοναδικός αυτός αλκικός-ιστοριογράφος, πού συνένετρωσε όλα τα σκάνδαλα της Αύλης του Λουδοβίκου 14ου στην περίφημη «Ερωτική ιστορία των Γαλατών».

Και ο μόνος άνθρωπος πού τόλμησε να βίβη την άρετή και την καλή φήμη της έξάδελφής του μαρκησίας ντέ Σεβινιέ. Ίσως-άσφαλως μάλλον-γιατί την άναπαύσε.

Όστόσο, μέσα στην έρωτική αύλη άπέλπισια του, μία μοναδική ευκαιρία να «έκδιώσει» την σκληρόκαρδη έξάδελφή του, πού παρούσαστοσε σε λίγες μέρες.

Μία μέρα συνάντησε στην αλή τον κομψό άνδρα της ώραιότερης έ-χτης πέρασα την μου, το δέλεω ρωτική νύχτα της ζωής σας, πού πέ-ο μαρκησίας. Όστόσο δεν την πό-ρασα με την έξάδελφή σας αλλά...

Αλλά...

Με την Νινόν ντε Λανκλό... Α! Πρέπει να όμολογήσω, ότι είναι ένα θεάπτεστο πλάσμα αυτή η γυναίκα...

Τόσο το χειρότερο για σας, το όπτε ο Μπυσσύ. Γιατί η έξάδελφή μου είναι χλιες φορές ώραιότερη από την Λανκλό. Κι είμαι βέβαιος πάς άν η έξάδελφή μου δεν ήταν καυμένη σας θα κυττάζε να την κάμετε πάση θυσία έρωμένη σας...

Πολύ πιθανόν!

Ερωτική πολιορκία

Η ευκαιρία ήταν μοναδική για τον ραδιούργον Μπυσσύ. Χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε στο σπίτι της αγαπημένης του.

Δεν σάς τάλεγα εγώ! την κατεκεραύνωσε. Ο μαρκήσιος σάς άπατά... Και μόνον ένας άνθρωπος σάς αγαπά ελκρινά στον κόσμο αυτό. Εγώ!

Και της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια, ό,τι του όμολογήσε ο σύζυγός της.

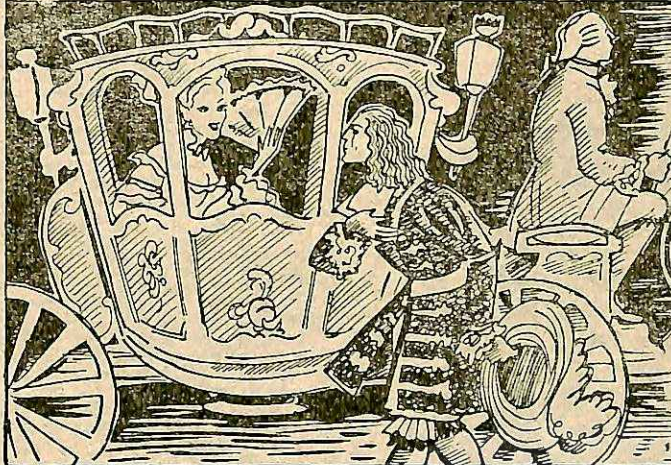
Μη τού πητε όμως ότι σάς άνέφερα τίποτε, κατέληξε.

Θαρρώ πώς είσαθε τρελλός, έξάδελφε, διαμαρτυρήθηκε η Σεβινιέ, άν νομίζετε πώς μπορώ να παρπονέθω στον άνδρα μου γιατί έρωτοτροπεί με την Λανκλό. Η είσαθε τρελλός, ή με περνάτε για τρελή...

Τρελή θα ήσαθε, άσφαλώς, άν δεν άκούσατε την συμβούλη μου και δεν τιμωρήσατε τον μαρκήσιο για την περιφρόνηση πού σας δείχνει. Έκδικήθηκε τον μαζί μου, ώ-ραία μου έξάδελφε.

Η μαρκησία ντέ Σεβινιέ έγέλασε περιφρονητικά.

Σας εύχαριστώ, αγαπητέ κόμη, για την προσφορά σας. Άλλά δεν είμαι, σάς δεβαίω,

Α διαφορά τελείως για τον κόσμο! Έλ'τε, έλ'τε τώρα στ' άμάξι μου

Τόσο άγανακτισμένη με τον άνδρα μου, όπως πιστεύετε!...

Ατυχ η ενέργεια

Ο Μπυσσύ έφυγε για μιάν άκόμη φορά άπρακτος, ταπεινωμένος από το σπίτι της τιμίας έξάδελφής του. Στ' άπομνημονεύματά του μάς άναφέρει ότι η έξάδελφή του έκανε φρικτά παράπονα στον άνδρα της και ότι την έπομένη ο μαρκήσιος πήγε και τον έρθηκε για να τον μαλώσει για την άκριτομυθία του.

Άλλά η φλόγα του πάθους έκανε άσθεστο στην έρωτευμένη καρδιά του Μπυσσύ.

Εκάσπτε, λοιπόν, κ' έγραψε στην κ. Σεβινιέ ένα γράμμα γεμάτο έπιπλήξεις, αλλά και τρυφερότητες.

Ο έρως του συζύγου σας, της έλευε, για την Λανκλό, είναι άθεραπευτος. Ο μαρκήσιος σας άπατά έπισημως και κηλεύωνει την άσπλη ως χθές άρετή σας. Πρέπει να τον τιμωρήσετε...

Και κατέληγε:

Αν κάμετε τον άνδρα σας να ξαναγυρίσει κοντά σας, βεβαίω-ήθε ότι η άγάπη πού νοιώθω για σας είναι τόση, ώστε θα μου δώση το θάρρος να ξαναρχίσω τον ρόλο του... κατασκόπου σας και να θυσιασθώ για την εύτυχία σας.

Αν όμως είναι μοιραίο να μην μπορέσατε να τον φέρετε στον έ-σιο δρόμο, τότε άγαπήστε με, καλή μου έξάδελφε, κι εγώ θα σας βοηθήσω να τον έκδικήσετε, λατρεύοντάς σας έφ' όρου ζωής.

Άλλά και αυτή τη φορά ο Μπυσσύ στήθηκε άτυχος. Είχε στείλει το γράμμα στην κ. ντέ Σεβινιέ μ' έναν ύπηρετη. Άλλά την ώρα πού ο ύπηρετης έμπαυε στο σπίτι της βρέθηκε μπροστά του ο μαρκήσιος

ΤΟΚΑΛΟ-τό παλληκάρι...

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Για τη γνωστή αυτή παροιμία: «Το καλό το παλληκάρι ξέρει κ' άλλο μονοπάτι, υπάρχει η έξής παράδοσις:

Μία μέρα ένας κλέφτης περνούσε από ένα μοναστήρι, μπροστά στην πόρτα του όποιου στεκόταν ένας καλόγηρος. Ο κλέφτης άγριοκυττάζε τον καλόγηρο και τοίπε:

Το καλό το παλληκάρι πούχει σπάθα και κοντάρι και χαντάκι στο ζωνάρι, με ποίον πρέπει να τα ρολά;

Τότε ο καλόγηρος, χωρίς να του άπαντήσει, τον άρπαξε απ' τη μέση, τον έρριξε κάτω και τοδωσε ένα γερό έγυλο, πού το θυμόταν σ' όλη του τη ζωή.

Ύστερα από το έγυλοφόρτωμα αυτό ο κλέφτης έφυγε τρομογεμένος.

Στο δρόμο πού πήγαινε όμως είδα από μακριά ένα καμμένο κούτσουρο και το πέρασε κ' αυτό για καλόγηρο.

Να περάσω, καλόγηρε; του φώναξε.

Έπειδή όμως το κούτσουρο δεν άπαντούσε κ' ο κλέφτης φρόδων μην πάθω τά ίδια, έκρινε φρόνιμο ν' αλλάξει δρόμο, λέγοντας:

Το καλό το παλληκάρι ξέρει κ' άλλο μονοπάτι. Κι από τότε η φράσις αυτή έμεινε στο λαό μας ως παροιμία.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Το άλάτι

Το μαγειρικόν έλας έχει θαυμάσιες ιδιότητες. Όταν το μεταχειρίζεσθε ως δονοτόκρεμα από καρπού εις καιρόν λευκαίνει και στερεοποιεί τους όδοντας και χρωματίζει τα ούλα ροδόχρα. Είς τα τονωτικά λουτρά το μεταχειρίζεσθε ως έξης:

Όταν έμπνηστε το πρωί, πλύνετε με άρκετο θερμό νερό και σαπούνι. Έπειτα παίρνετε μία φούχτα λεπτό άλάτι, με το όποιο τρίβετε δυνατά άφου προηγουμένως σπογγίζετε τα νερά. Κατόπιν ξεπλένεσθε με κρύο νερό, έξακολουθώντας να πλύνεσθε και τρίβετε. Εάν έχετε κάνει πολλούς δρόμους και τά πόδια σας έχουν πρησθή, κάνατε ένα ζεστό ποδολούτρο με άλάτι και η κούρασις θα έξαλειφθή άμέσως.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

Εάν έχετε καταρροή, δώτε να άναπνεύτε από το στόμα και να μιλάτε με τη μύτη. Λυώνετε λίγο άλάτι μέσα σε ζεστό νερό και κάνατε εισπνοές. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας θα μπορέσετε να μιλάτε και ν' άναπνεύτε έλεύθερα.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΖΗΤΙΑΝΟΙ

Σ' ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο, το «Ματίνο 'Ιλ-λουστράτ» έξηγει κατά ποιόν τρόπο τὰ ζωά των Ζωολογικών Κήπων έπατούν την τροφή τους. Μία περιεκτική τού άρθρου αυτού, δημοσιεύουμε κατωτέρω χάριν των αναγνωστών μας:

Το λιοντάρι δέν ζητιανεύει. 'Η έπατεία είνε πολ- λή κατωτέρη απ' την αξιοπρέπεια τού βασιλέως των ζώων. 'Υπερήφανο, ακατάδεχτο, πηγαινεύεται στο κλουβί του και τού βλέμμα του κυττάζει αγέρωχα τὸ πλῆθος σάν νά τὸ άγνοῦ. Τό ίδιο συμβαίνει με τὰ μεγάλα πτερωτά αρπακτικά, τούς άετούς και τὰ γεράκια. 'Αν ή έπατεία είνε γιά τούς ανθρώπους, γιά τὸ λαό, τὸ ίδιο άκριβώς συμβαίνει και με τὰ ζωά.

Υπάρχει όμως μία διαφορά. Πολλές φορές γίνεται μεταξύ των ζώων σαστή μάχη γιά ένα καλό κομμάτι.

Οι καμήλες είνε πολύ λαιμαργοί και ταπεινοί ζητιάνοι. 'Ακόμα και όταν είνε χαμένες σέ μία ζεστή γωνιά της καλύβης τους γιά νά προφυλαχθού από τὸ κρύο, άρκει νά τασακώσετε ένα κομμάτι χαρτί γιά νά τρέξουν στο θόρυβο. Κουνούν τὸ κεφάλι, ύποκλινόνται, γλεί- φουν χέρια.

Οι όταρίες γαυγίζουν δυνατά μόλις έμφανισθῇ κανείς στὸν όρι- ζόντα, ιδίως όταν ο επισκέπτης αυτός είνε φιλεύσπλαχνος δωρητής. 'Η άπληστία τους έκδηλώνεται μ' ένα σπασμοδικό τρεμούλιασμα τού γυ- αλιστέρου και λείου κορμιού τους.

Ο ζέβρος προσπαθεί νά φωνή χαριτωμένως, κάνει άκροβατικά γυ- μνάσματα με την έλπιδα νά επισυρῇ κατ' αυτόν τὸν τρόπο την προσο- χή τού έλεημονού κοινού κι' όταν παρατηρήσῃ πώς μαζεύτηκαν άρκετοί περίεργοι μπροστά στη γυρίλλα του, πλησιάζει και ζητεί την άμειβή του. Και τὸ διακρίνει τὸ ζητιάνο άν κραιτούσε, δέν θά ήταν πιά έκ- φραστική ή συμπεριφορά του.

Καί αυτός άκόμη ο ύποπτος, όσο όγκώδης και αδέξιος και άν είνε, μετ' ένα έκπραστικό κίνησι των πελωρίων σιαγόνων του, ξέρει καλά νά ζητιανεύη κανένα κορότο.

Ο χιμπατζής γεμίζει χόδια τὸν φύλακά του, γιάτί ξέρει πολὺ καλά πὸς άν τὸν καλοπιάσῃ, θά τὸν φυλάξῃ καμμιά μανάνα παραπάνω. Ο νεαρός έλέφανς είνε πιά τολμηρός και πιά πονηρός. Χώνει την άκρη της προσβολίδος του όπου μαντεύει πὸς βρίσκονται λιχουδιές. 'Υστερα την άποσύρει μ' ένα κομμάτι ζάχαρι πού σπένδει νά χόσῃ στο στόμα του. Ξέρει, όμως, νά ευχαριστῇ τούς δωρητές του, παίζον- τας άρμονικά και κάνοντας άκροβατικά γυμνάσματα.

Τὰ πιά δειλά ζωά είνε και τὰ πιά... έπιρρηπῇ στην έπατεία! 'Αφοῦ βλέπει κανείς τὰ τρυφερά και χαριτωμένα ζωράκια νά χώνουν τις μουσοειδές τους άνάμους στα κάγκελα γιά νά ζητιανέψουν κανένα κομμάτι ψωμί, πού άγαποῦν όλως ιδιαιτέρως.

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΛΗΣΜΟΝΙΑΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΒΑΣΑΝΑ ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΑΓΑΠΗ

Μιά φορά κι' ένα καιρό, σ'τά πα- λιά χρόνια, πού οί βασιλοπούλες ύφαιναν στὸν άργαλειό κι' έγγε- θαν τίς ρόκες τους, ζούσε μία άρ- χόντισσα όμορφη σάν τὸν ήλιο και όροσερή σάν τὸ τριαντάφυλλο. Σ'τὸ μαρμαρένιο κάτασπρο παλάτι της είχε τὰ καλά τὸ Θεοῦ, πιά αὐτὴ ώστόσο κλεισμένη στην κάμερά της, έκλεινε κρυφά, γιάτί ο άγα- πημένος της την είχε λησμονήσει και δέν της είχε στείλει οὔτε ένα μήνυμα άπ' τὸ ταξίδι του.

Μιά μέρα έμαθε άπ' την πιστό- τηρ δούλα της πὸς έκεί κοντά βρισκόταν ένας μεγάλος μάγος, ζακωστός σ' όλο τὸ βασίλειο, πού μπορούσε νά κάνει τούς ανθρώπους νά λησμονοῦν τὸν πόνο πού τους έφταναν οί έρωτικοί καημοί. 'Ελε- γε μόνο κάμποσα μαγικά λόγια στούς θλιμμένους, τούς έδινε νά πουν άπό τὸ νερό του κι' άμέσως οί φτωχές καρδιές ξεχνούσαν τή λύπη τους και δέν θυμινόταναν πιά οὔτε την ατία της, οὔτε τις άπά- τες, οὔτε τις στενοχώριες πού δο- κίμασαν, οὔτε τις πίκρες, οὔτε τις τὲς όμοια θλίψεις, γιάτί έχουν φύγει γιά πάντα.

Σ' την άρχή, ή δυστυχισμένη άρ- χόντισσα μόλις τάκουσε έμεινε σπ- λητισμένη. 'Ο νόος της ήταν πάν- άγχαρμένο της πού την είχε άφή- σαν και τις πιά μικρές θυμώ- σευσιμῆς της άγάπης σκηνές της ταν κατακαρδιά γι' αὐτὴ.

Απὸ την άλλη μεριά πάλι είχε άγάπης της θά ξαναγύριζε της ρα κοντά της και πάλι καιρό έ- γλυκεία μοναχή της μ' αὐτή την Μά ο πόθος της ήταν τόσο με- γάλος, πού φοβήθηκε μή πρελλάθῃ άλλα γειτόνιασά της έρωτισμένη, γιά γυναικά τὸν έπάρχοι, πού γκε- μίστηκαν άπό την ψηλότηρ κορυφή τού πύργου της και τήν άγνή την θρῆκαν κομμάτια οί δούλες της, δίχως νά μάθῃ κανένας τὸ μυστικό της, πού κυρθε στην καρδιά της...

Αὐτὰ συλλογίστηκε ή όμορφη άρ- χόντισσα και την άλλη μέρα ση- κώθηκε τὰ χαράματα, άλλαξε ρού- χα κι' έτρεξε νά βρῇ τὸ μάγο στή σπηλιά του.

Στὸ πέρασμά της έβλεπε όλό- γυρα τούς πρσίσιους κάμπους κι' άκούγε τὰ χαρομένα τραγούδια πού σκοποῦσαν τὰ πουλιά, μὰ δέν στεκόταν καθόλου σὸν δρόμο της, γιάτί βιαζόταν ν' ανταμώσῃ έκει- νον πού θά γιάτρειε την πληγω- μένη της καρδιά.

Κοντά σὸν μεσημέρι έφτασε στή σπηλιά τού μάγου και μόλις δρασ- κέλιος τὸ κατόφλι της, είδε ένα γέρο με κάτασπρα γένια, ζαρωμέ- νο πρόσωπο και τριμμένο ράσο πού καθόταν σκυμμένος σ' ένα χαμηλὸ τροπέζι και διάδεσε σιγανὰ ένα κατακίτρινο θιόλιο. Μόλις άκουσε τὰ πατήματα σήκωσε άργά τὸ κε- φάλι του κι' ἀντικρύζοντας τή φο- βισμένη ξένη, της έγνεψε νά πλη- σισῇ και της είπε:

— Τί θέλεις νά ξεχάσης, κόρη μου;

— Πρώτα - πρώτα πάρε μου άπό τὸ νοῦ τὰ σκληρά λόγια πού μοῦ- γραφε οί άγαπημένοι μου γιά νά με είδοποίησῃ πὸς δέν μ' άγαπάει πιά...

— Ο γέρος έκανε δυο-τρία παρὰ- ξένα σχήματα με τὸ κακκαλιάρικο χέρι του, φύσηξε έλασρά σὸν μέ- τωπο της όμορφης άρχόντισσας και της είπε:

— Πάει αὐτό. Τί άλλο;

— Κάμε νά ξεχάσω, καλέ μου πτετέρα, έκείνου πού μοῦπε κάποτε σὸν μικρὸ ποτάμι, πὸς δέν πρέπει νά τὸν ξαναδῶ πιά...

— Έγινε κι' αὐτό. Τί άλλο θέ- λεις;

— Αφοῦ έσθυσαν πιά οί κακές θύ- μωρες, άπόμειναν τώρα οί καλές, άλλα ήσαν κι' αὐτές σκληρές, γιά- τί ζωντάνευαν συχνά μία περασμέ- νη εὐτυχία. 'Η όμορφη άρχόντισ- σα δέν άποφοίσε νά ζητήσῃ και γι' αὐτές τή λησμονία, μὰ πνοῦ- σε τόσο πολὺ...

— Πάρε μου τώρα, τή θυμῆσι της πρώτης πού εξομολογήσεως.

— Θυμάσαι τί σοῦ είχε πῇ τότε;

— Μπορὶ νά μὴ τὸ θυμάμαι; 'Α-

κόμα τ' άκούω: «Σ' άγαπῶ μ' ό- λη μου τή καρδιά, φῶς μου, χάνο- μαι γιά σένα!» 'Ετσι μοῦπε.

— Μὰ γιάτί νά τὸν πιστέψης κό- ρη μου; 'Όλοι τους τὰ ίδια λένε και ξεγελοῦνε τις άνίδεες κοπέ- λες.

— Δέν μπορούσε νά τὸ πῇ άλλος με 'τέτοιον τρόπο σάν κι' αὐτόν. 'Επρεπε νάξερεις πόσο τὸν άγαπού- σα και δέν θά με ρωτοῦσες πιά...

— Ο μάγος της έδωσε τότε νά πῇ άπό μία χαμητένια γασθάα λίγο καθαρὸ νερό κι' έπειτα άπό μία σιτημὴ τὰ πλάνα λόγια είχαν λη- σιμονηθῇ.

— Θέλω άκόμα νά ξεχάσω τὸ έ- ρωτικό του θέλημα, όταν τὸν κύτ- ταζα σὸν μάτια γιά πρώτη φορά...

— 'Ετσι σιγά - σιγά έλεγε οἱ θυ- μῶταν άπό την έρωτική της περι- πτεία, άπαρτιόταν σκληρά όλες τις μικρές της θύμωρες και σέ λι- γὸ τὰ ξεχάσε όλα.

— Μιά μέρα, πού περπατούσαμε άγκαλιασμένοι σὸν δάσος, έκοψε ένα λουλούδι και μὸς τὸ κάρφωσε στὰ μαλλιά μου, συνέχισε ή άρχόν- τισσα.

Κι' έθγαλε άπό τὸν κόρφο της ένα λουλούδι μαρμαμένο άπό καιρό. 'Ο μάγος τὸ πήρε άπό τὰ χέρια της, τὸ έβάλε πάνω σ' ένα μαγικό τρίποδο και σέ λίγο τὸ φτωχὸ λου- λούδι χάθηκε μέσα σέ μία μεγάλη φλόγα πού πετάχτηκε ξαφνικά, ένῶ ή άρχόντισσα άφηνε μία δυνατὴ κραυγὴ τρόμου.

— Την ίδια μέρα, έξηκολούθησε ή κοπέλλα, μὰς έπιασε σὸν δρόμο βροχή και σταθήκαμε κάτω άπο μία όξυά. 'Εκείνος τότε με τὸ μι- κρὸ του μαχαίρι χάραξε στή φλου- δα τὸν δένδρου τὰ δυο μας όνό- ματα πού μένουν άκόμα μαζί.

— Γιά νά τὸ ξεχάσης κι' αὐτό, θάπρεπε νά πάω μόνος καμμιά μέ- ρα κοντά σ' έκείνου τὸ δέντρο και νά θυγῶ τή φλούδα. Τότε θά τὸ λησμονήσῃς.

Πολλή ώρα άκόμα ή όμορφη άρ- χόντισσα έμεινε στή σπηλιά τού μάγου πίνοντας σταλαγματιά-στα- λαγματιά τὸ θαυματουργὸ νερὸ της λήθης. Δέν θυμόταν πιά τίποτα άπ' τις περασμένες λύπες, πούχαν σβύστη γιά πάντα άπ' τή θυμῆσι της και τίποτα πιά δέν θύριανε τὸ στήθος της. 'Όσοσο άναστένανε κάποτε πικρά.

— 'Εχεις άλλα τίποτα νά μοῦ πῆς, κόρη μου; τή ρώτησε σὸν τέ- λος ο μάγος.

— Όχι...

— Δέν πονεῖς τώρα;

— Έκείνη τότε έφερε τὸ χέρι της πρώτα σὸν μέτωπο κι' ύστερα στή καρδιά ψιθυρίζοντας:

— Πάντα πονῶ...

— Ξέρεις γιάτί;

— Γιάτί θυμάμαι πὸς ζῇ και δέν μ' άγαπάει πιά αφοῦ δέν γυρίζει έπὶ τὸς πόδας κοντά μου. 'Αν πέβαινε άγαπώντας με, θά ήταν άλλωδης, δέν θά με πονοῦσε τόσο. 'Ενῶ τώρα...

— Γι' αὐτό πρέπει νά θυγῇ όλό- τελα άπ' τὸ νοῦ σου αὐτὸς ο άπί- στος. Στάσου μία στιγμή και όλα τελεωώσαν.

Κι' άπλωσε με τὰ χέρια τὸ νερὸ της λήθης, δίνοντας της νά πῇ.

— Δέν θά τὸν συλλογίζομαι πιά; ρώτησε αὐτή.

— Καθόλου! 'Η μορφή του θά σβύσῃ γιά πάντα άπ' τή θυμῆσι σου. Δέν θά θυμάσαι πιά άν τὸν ανταμώσης ποτέ σου κι' άν τὸν δῇς σὸν δρόμο, δέν θά μπορέσης νά τὸν γνωρίσης.

— Αὐτό, πατέρα μου, δέν γίνε- ται! Τότε θά εἰμαι σάν πεθαμένη.

— Όχι εἶ, μὰ ή θυμῆσι σου.

— 'Η όμορφη άρχόντισσα όμως σά- πιναι και, καθώς έξω άπό τή σπη- λιά άφηνε ένα μελωδικὸ μουρμού- ρισμα τ' άγέρη περνώντας μέσα ά- πὸ τὰ κλαδιά τῶν πεύκων, αὐτὴ θυ- μόταν τή χαϊδεμένη του φωνή, τὸ γλυκὸ του χαμόγελο, τὰ τρυφερά του λόγια.

— Και θά τὰ ξεχάσω όλα; θα- ναρώτης.

— 'Όλα!... Τίποτα δέν θά θυμά- σαι άπ' αὐτόν.

— Καί τότε τί μοῦ χρειάζεται ή ζωή;

— Μὴ θλαστήμας, κόρη μου. Θά θρῆς τή γαλήνη, πού άξίζει πιά πολ- λό άπό κάθε χαρὰ τού κόσμου. 'Η καρδιά σου δέν θά χτυπήσῃ πιά δυ- νατά και θά δοκιμάσῃ την αιώνια άνάπαυσι της ήσυχης νύχτας.

— 'Η όμορφη άρχόντισσα σήκωσε τότε τὰ δακρυσμένα μάτια της.

— 'Αγαπήσες ποτέ σου, πατέρα

ΧΙΟΥΜΟΙ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΕΥΤΕΣ

Δυο Μαρσεγιέζοι ψαράδες, περί- φημοι δηλαδή λογάδες, συζητούν γιά τὰ κατορθώματά τους.

— Έγώ, λέγει ο πρώτος, έχω πιάσει ένα σκυλόψαρο μάκρους δέ- κα μέτρων.

— Άστεία πράγματα! βεβαίοι οί άλλος. Πέρυσι άκόμη έπιανα τίς φάλαινες δυο-δυο.

Καί τί είνε οί φάλαινες! δι- αμαρτύρεται ο πρώτος με ύφος γε- μάτο περιφρόνησι. 'Εγώ τις φάλα- νες τις χρησιμοποιώ γιά δόλωμα!

— 'Ημερολόγιο περιηγητρίας ΔΕΥΤΕΡΑ.— Ταξιδεύω στή θά- λασσα. 'Ο καιρός είνε άσχημος. 'Η παρέα όχι και τόσο εύχάριστη.

ΤΡΙΤΗ.— 'Ο καπετάνιος είνε πολ- λὸ άξιαγάπητος. Μοῦ προσφέρει την καρδιά του και τὸ χέρι του. 'Αρνήθηκα.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—'Ο καπετάνιος είνε άπαρηγόρητος. 'Απειλεί αὐτοκτο- νίαν, θουαλιάζοντας τὸ καράβι μαζί με τούς τριακσίους έπιβάτες του! ΠΕΜΠΤΗ.—'Εσώσα τή ζωή των τριακσίων έπιβατών.

Λογική

—'Ο θεατρικός συγγραφέας, θλέ- ποντας τὸ θέατρο άδειο, λίγο πρίν άπ' τή παράστασι, μονολογεί:

— Καί νά σκεπτεται κανείς πὸς υπάρχουν τόσοί άνεργοι πού ζητοῦν πὸς και πὸς μιά... θέσι!...

Τὸ λάθος τού φαρμακοποιού

—'Ο π. ε. λ. α. τ. η.ς (μπαίνει έ- ξαλλος σὸν φαρμακείο και όρον- τοφωνάει σὸν φαρμακοποιό): 'Α- θεόφοβε! Τὰ σκονάκια πού μοῦδω- σες γιά τὸν πονοκέφαλο ήταν άρ- σενικό!

—'Ο φ. α. ρ. μ. α. κ. ο. π. ο. ι. ό.ς (έκπληκτος).— 'Αρσενικό!... Τότε μοῦ χρωστάτε άκόμα δέκα δραχ- μές!

Μεταξύ συζύγων

— Αῦριο, άγαπητέ μου, κλείνουν είκοσιέντε χρόνια άπ' την ήμερά πού στεφανώθηκαν. Πρέπει νά έ- ορτάσουμε την είκοσιενταετηρίδα τού γάμου μας.

Δέν περιμένουμε άλλα πέντε χρόνια, έρῃ γυναικα;

— Γιατί;

— Γιά νά εορτάσουμε τὸν «τρια- κονταετή» μας πόλεμο.

Διότι άγάνηπα

—'Όταν άπέθνηκα ή περιώνυ- μος διά τούς πολλούς φίλους της Σοφία 'Αρνου και πήγε ο ίερέυς νά την μεταλάβῃ τότε είπε:

— Κύριε έφημέριε, εἰμαι 'Α- μαρτωλή σάν τή Μαγδαληνή! 'Α- φεθῇσονται μοι αἱ άμαρτίαι, ότι πολὺ ηγάπησα!

μου; τότε είπε.

Καί δίχως νά περιμένη άπάντησι του, ξανάπε:

—'Αν έλξης άγαπήσει κι' έσύ, δέν θά με συμβούλευες ποτέ νά ξεχάσω αὐτόν πού τὸν χάρισα την καρδιά μου. Καλύπτω νά τὸν θυ- μάμαι, νά τὸν ξαναδῶμαι νά τὰ μάτια της ψυχῇ μου κι' άς πονά.

Καί εναγούρισε γρήγορα σὸν μαρμαρένιο κάτασπρο παλάτι της, κρατώντας σφιχτὰ νά τὰ χέρια την καρδιά της, σάν νάθελε νά κρα- τήσῃ έκεί γιά πάντα τή θυμῆσι τού άπιστου, πού την έκανε τόσο νά πο- νῇ και νά ύποφεί.

—'Αλλοίμονο!... Είνε γλυκειά ή άγάπη. Είνε έπιθυμητή, είνε ή φω- τία πού μάς καίει κι' όμως κρα- τοῦμε τις φλόγες της σφιχτά μέσα στὰ στήθη μας.

Είνε γλυκειά ή άγάπη κι' όταν μάς σκοτώνῃ κι' όταν μάς προδί- νει, κι' όταν μάς κάνει νά συρ- θούμε σὸν χῶμα.

Αὐτὴ έδημιούργησε τὸν κόσμο κι' αὐτὴ κρατεῖ τή ζωή πάνω στή γῇ...

—'Η άγάπη, ή μεγάλη άγάπη εἴ- νε ή πνοή τού Θεοῦ!...

Ντομάτες!

—'Ενα καφάσι με ντομάτες κατέβασαν μπρο- στὰ στην πόρτα της Ζαμφῶς σὸν Ποδονίφτη.

—'Η Ζαμφῶ βγήκε στήν πόρτα.

— Λάθος κανείς, παλληκάρι μου, είπε σὸν νεό με τὸ κάρφο πού έφερε τὸ κορίνι. Δέν εἴ- ναι ντομάτες.

— Είνε δέκα όκάδες, κυρά μου. Τις στέλ- νει ο κύρ 'Ανέστης ο Μάρκας, άπό τὰ Λιό- δι, την κυρά Τερψιθέα.

—'Η Ζαμφῶ άνοιξε τὰ μάτια και χαμογέλα- σε:

—'Α, έτσι; Είνε τὴ κουνιάδας μου τὸ λοιπόν;

Καί τρέχοντας μέσα ξεφώνισε:

— Τερψιθέα! Καλέ Τερψιθέα! 'Ελα κάτω. Ριγάλα! Θέλω τὰ μουστολουκία μου!

—'Ερχομαι! άκούσθηκε ή φωνή της Τερψι- θέας άπό πάνω.

Σέ λίγο φάνηκε ή γεροντοκόρη, γεμάτη γλύ- κες και χαμόγελα.

— Άπό πού είνε, καλέ;

— Άπό τὸ κουμπάρο σου τὸν κύρ 'Ανέστη

τὸ Μάρκα.

—'Αχου! 'Ηκατάλαβα. Τὸν πρεβολάρη πού τὸν βάφτισα τὸ παιδί.

—'Ερσάλε τὸ μικρὸ νά ανεβάσῃ έπάνω τὸ κα- φάσι με τις ντομάτες και άνέρηκε ξωπίσω τρε- χάτη.

—'Εδωσε τὸ δῶρο σὸν νεό και τὸν συνόδεψε ὡς την πόρτα κατόπιν γιά νά τὸν παραγγεί- λῃ:

— Χαιρετίσματα και τὸν εύχαριστῶ νά πῆς. Νά μοῦ φιλῇ την κουμπάρα και τή βαπτισί- μιά μου.

—'Όταν έφυγε τὸ παλληκάρι ή Ζαμφῶ της είπε:

— Δέν σοῦστελε, μπάρμε, λίγο άπό όδους, παρὰ μονάχα ντομάτες; Τί θά τὸν κάνει τό- σες ντομάτες, Χριστιανή μου;

—'Η Τερψιθέα την έκύτταξε μισοκλείνοντας τὰ μάτια.

— Τί θά τσοί κάνω; Κάποιανου χαρίζανε γιάτσορο κι' ήλπεσε και τὰ δόντια του. Θά μα- γνηώσω, θά κάνω σαλάτα και όσες περισσεύ- σουνε τσοί στίβω και τσοί κάνω μπλετί.

—'Η Ζαμφῶ δέ μίλησε, δάγκωσε μόνο τὰ χείλη της άπό θυμό, γιάτί δέν της έδωσε οὔτε μιά ντομάτα.

— Είδες έκεί την καμῖρα! είπε μέσα της. Καλέ τόσο ντομάτα θά τὸν σαπίσῃ, νά τή φῶ οί κουνούπες μέσα στην κάμαρα.

—'Επειτα άπό λίγο άνέρηκε στήν ταράτσα και

57ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ' θεοκόμματα, τέκνον της 'Αφροδίτς

ποῦν ή γλυκάδα κι' τὸ φ'λί σ' Αὐγουστιανός ροδίτς!

Μοι γράφς πὸς πήγες σὸν χωριὸ σὸν πατρικό σ' τὸ σοί.

Καί με έπλεξες πού κολυμβῶ μέσα σ' άρχοντολόι.

Κι' ήγῶ σοί λέω βλαχιατί κι' εἰς πλήρην καθαρεύουσαν, πὸς όσο πάω σ'αχνοῖμου.

Ινατόδωσ την πρωτεύουσιν. Οἱ μὸδες μάς γείναν μπαῖν μίε, σέ δρόμους και σολάνια.

Μάθε πὸς παρακόντωναν τ' άντρικά παντελόνια.

—'Οσο τὸ θέρος προχωρεῖ, κονταίνουμε βροκάκια, κι' άγνήδια γειναιμε,

με τὰ γυνά μπατζάκια. Καθένας μάς σὸν γυνωμό την έννοια έχει όλη τ'

Δεξά - ζερβά γυροβολοῦν ξεμπράτωτ' ή ευπύλου.

Πορὶ νά σέ είχα νά τρῶς τὰ γλέντια σὸν Περσά!

Ψαράδες νά χοροπιδῶν ευπύλουτ' στην παρέα.

μάζεψε ρούχα πλυμένα και μπῆκε μέσα σὸν δω- μάτιο πού ζούσαν οί κουνιάδες της, με την έλ- πίδα πὸς κάτι θά της δινανε.

—'Εκείνης όμως άγρὸν άγόρασαν. Δυο γειτό- νισσες ήρθαν νά ζητήσουν τή μηχανή τού κι- μά.

— Σκέπασε τὸ καφάσι, είπε ή Ζαμφῶ, γιά- τί έρχεται ή 'Ελέν; καὶ Γκαλέ και ξέρεις τὸ μάτι τσι; Τή φοβράν 'Υγής οί κόμος.

—'Η 'Ελένη με την άδελφή της ήρθαν γιά τή μηχανή και έπιασαν τις κουβέντες γιά τή μιά και την άλλη τὸ συνοικισμό.

—'Η Ζαμφῶ σὸν σιχείο της. 'Αρχισε τὸ έ- δάφιο της Βίβλου γενέσας;

— Κάτος, καλέ Ζαμφῶ, νά σέ δοῦμε, είπε ή γειτόνισσα. 'Εμεῖς με τή ξένη δουλειά δέ σέ βλέπουμε καθόλου. Μὰ δέν έχει άλλη καρέ- κλα.

— Δέν πειράζει, 'Ελένη μου, εἶνῶ δέν εἰμαι βίζιτο. Κεθόμαι όπου νάνε.

Καί κάθισε έπάνω σὸν σκεπασμένο μ' ένα πανί καφάσι.

—'Η Τερψιθέα της έγνεψε, έκείνη όμως καμῶ- θηκε πὸς δέν καταλάβαινε.

—'Ηταν μεσημέρι και σκόλασαν τὰ παιδιά της. —'Όλα έτρεξαν έπάνω.

— Καλέ, πὸς ήμεγαλώσαμε εί

Ανέλιπτος — ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Ο κύριος Νάντο Μπέλλι είχε φθάσει πρό τριών ημερών στη φημισμένη λουτρόπολη. Είχε βγει για να περπατήσει λίγο. Καθώς λοιπόν, περνούσε απ' τη μεγάλη λεωφόρο, είδε μια κομψή κυρία να περπατά μόνη της κάτω απ' την πυκνή δένδρσοια. Κι' άλλοτε την είχε ξεχωρίσει, αλλά το πρωί εκείνο τού φάνηκε άκομα πιο καυτητική. Πήρε, λοιπόν, θάρρος και την πλησίασε:

— Μου φαίνεται, δεσποινίς, ότι έχω γνωριστεί κάπου!

— Όχι, κύριε, κάνετε λάθος! Τότε ήρθε η στιγμή να γνωρισθώ. Αυτή είχε από καιρό η κρυφή μου επιθυμία.

— Δεν είνε όμως και η δική μου, κύριε. Αφ' ότου με σάς παρακαλώ.

— Δεσποινίς, είσθε πολύ κακιά.

— Λυπούμαι, κύριε, αλλά δεν είμαι δεσποινίς.

— Συμφωρά μου, είσθε παντρεμένη;

— Μάλιστα.

— Και ο σύζυγός σας είνε μα-

ζί σας;
— Όχι. Είμαι μόνη μου εδώ.
— Μά, τότε, κύριε μου, τίποτε δεν μπορεί να μās ξεποδάρει να κάνωμε λίγη συντροφιά; Ο ένας στον άλλο. Ακούστε με: Θά μπορούσαμε να πούμε πως είμαστε αντράγγιο, πως είμαι ο σύζυγος, που ήλθε να σάς ανταμώση...
— Η άμορφη κυρία ξέσπασε σε γέλια, και γέλια αβρότητα και πολύ χαρούμενα. Εκείνος επέμεινε:

— Σας παρακαλώ! Σκεφτήτε το καλά. Είμαι τρομερά ξρωτεμένος μαζί σας. Σας αγαπάω μέχρι τρέλλας. Σας ζητώ μάλιστα συγγνώμη που δεν συστήθηκα ακόμα. Λέγομαι Νάντο Μπέλλι και κατοικώ στο «Ξενοδοχείο των Φοινίκων». Σκεφθήτε το καλά. Είμεθα και οι δυο τελειώς άγνωστοι στην πόλιν αυτήν, και θά μπορούσαμε κάλλιστα να περάσωμε για άνδργγιο.

— Με άλλους λόγους, κύριε, και χωρίς καμιά αιτία, με προσβάλλετε!

— Και η ώρα κυρία, χωρίς να τού δώσει καιρό να απαντήσει, τού γύρισε τις πλάτες και τον άφησε αναδύο.

Ο κ. Νάντο έκανε μερικά ακόμα βήματα για να ξεσκάσει κι' έπειτα επέστρεψε στο ξενοδοχείο του. Εκεί τον έριξε μια πολύ ευχάριστη έκπληξη. Τού παρέδωσαν ένα μισωμένο υπηλιετακι που τού είχε στείλει η ώραία κυρία που είχε συναντήσει προηγουμένως. Είχε σκεφθεί καλύτερα τα πράγματα και τώρα δεχόταν να τον ξαναείδη και μάλιστα επιθυμούσε να τον είχε και κοντά της.

— Ελάτε εδώ, στο ξενοδοχείο μου, κάθομαι στο «Μιράμωρ». Πέστε πως είσθε ο σύζυγός μου. Θά ζητήσετε ένα ιδιαίτερο δωμάτιο.

Σας επιτρέπω να το διαλέξετε στο δεύτερο πάτωμα όπου βρίσκεται και το δικό μου.
Τρελάος απ' τη χαρά του ο Νάντο Μπέλλι πήγε άμέσως τού στο ξενοδοχείο «Μιράμωρ», όπου από δεκαπέντε ηδη ημερών έμενε η περίφημη ύπαρξις που είχε συναντήσει τυχαίως. Ρώτησε τον θυρωρό:

— Έδώ μένει η κυρία Στίλνερ; Είμαι ο σύζυγός της. Δώστε μου, σάς παρακαλώ, ένα δωμάτιο κοντά στο δικό της.

Τού έρθηκαν ένα δωμάτιο στο δεύτερο πάτωμα και τού μετέφεραν τις άποσκευές του. Αλλάξε άμέσως ρούχα, στολίστηκε, ντύθηκε κι' όταν ετοιμάστηκε, κατέβηκε ένθουσιάζοντας με τον έαυτό του και με τη νέα του κατάσταση. Φώναξε άμέσως τού γκαρσόνι και τού είπε:

— Νά μου κρατήσης ένα τραπέζι στον κήπο, για την κυρία μου και για μένα.

— Για την κυρία σας; Για την κυρία Στίλνερ; Μά πως, δεν τ' ξέρετε; Θαρροόσα πως είχατε συνεννοηθή. Η κυρία Στίλνερ έφυγε προ δλίγου, την ώρα που ετοιμαζόσασταν.

— Έφυγε;... Έφυγε; Μά πως; Και δεν άφησε κανένα σημείωμα για μένα;

— Όχι, τίποτε! Μας είπε μόνο να σάς δώσωμε τον λογαριασμό των δύο τελευταίων έβδομάδων προς εξόφλησιν.

Και βλέποντας την απογοητευμένη έκφραση τού «κυρίου... Στίλνερ», προσέθεσε:

— Μας είπε ακριβώς τα εξής: «Δώστε στον σύζυγό μου τον λογαριασμό μου και πείτε του να τον εξοφλήση. Πέστε του επίσης να έλθη να με βρή όσο πιο γρήγορα μπορεί...».

Μιας μερίκα έτη αργότερα.

Ο πασίγνωστος Καλλιόστρος είχε προείπει στον Λουδοβίκο 16ο και στην Μαρία Αντουανέτα τον φρικτό θάνατο που τούς ανέμενε.

Η πιο παράδοξη προφητεία είνε όμως η εξής: Τό 1414 ο Πιέρ ντ' Αγιό, πρόεδρος τού Πανεπιστημίου των Παρισίων και ο μαθηματικός Τζερόνι, υπελόγησαν και έδημοσίευσαν στο έργο τους «Η εικόν του κόσμου», ότι πολιτική και θρησκευτική επανάστασις θά εξερρηγνύτο στην Γαλλία τó 1789!

Η επίδρασις των πλανητών

Οι θεωρητικοί της αστρολογίας σκέπτονται τις εξής: Αφού ολόκληρη η φύσις υπάγεται την επίδρασι των άστρων, όπως αποδεικνύεται από την άμικτων και την παλίστρια, πως είνε δυνατόν να εφύγη αυτών ο ανθρώπινος βίος;

Η επίδρασις κάθε άστρου εξαρτάται όχι μόνο από την θέσι του στον ούρανο, αλλά και από την σχέση του προς τα άλλα.

Σύγχρονοι αστρολόγοι

Κάι σήμερα μπορεί κανείς να δώση τó ώροσκόπιό του προς εξέτασιν. Οι σύγχρονοι αστρολόγοι εμφανίζονται, σοβαροί και άπεριτοί ως έπιστήμονες. Η τιμή της επισκέψεως είνε όριμένη. Επάνω σ' ένα τραπέζι έχουν άπλωμένο ένα περιεργό κυκλικό και πολύχρωμο χαρτί, επί τού οποίου είνε χαραγμένοι τέσσερες άλληλαλληλοι κύκλοι, διηρημένοι σε τετράγωνα εντός των οποίων εφύσκονται τα ζωδιακά σημεία και τα ιερογλυφικά που παριστάνουν τους πλανήτας. Μετά τις συνηθισμένες ερωτήσεις, οι τέσσερες κύκλοι περιτρέφονται και αναπαριστούν ακριβώς τις θέσεις των πλανητών στην διδομένη ήμερομηνία.

Μια κυρία μού έζητησε κάποτε τó ώροσκόπιό της. Της προείπαν κινδύνον, θάνατον, περί τó έλκοντον έκτον έτος, μεταξύ 22 Ιουλίου και 2 Αυγούστου, και να προσφιλιάσεται από τα μεγάλα ζώα.

Η κυρία παρ' όλίγον να πάη συγκαταίνε. Είχε μάλις όπνοναίμε συμβόλαιον με άπαιχτημοσίον ιεροδορίου για πειράματα όπνοναίμε όπνοναί, γιατί ήταν έξαιρε-

ΡΕΚΟΡ — πολυτεκνίας

Στη σημερινή εποχή οι οικογένειες είνε γενικώς ολιγαριθμικές και η αιτία πρέπει ν' αναζητηθή στην ακρίβεια της ζωής και στη βαθμιαία ανδροποίηση τού γυναικείου φύλου. Υπήρχαν όμως άλλοτε στην Εύρώπη αρκετές οικογένειες με είκοσι και περισσότερα παιδιά, και σάς αναφέρουμε χάριν περιεργίας μερικά ρεκόρ πολυτεκνίας:

Στά 1907 μια γυναίκα στο Βέλγιο γέννησε τόν ίδιο χρόνο έξη παιδιά, δηλαδή τρία τó Γενάρη και τρία τó Δεκεμβρή. Στά Παρίσι άλλη μία, γυναίκα ενός φοιτητή αυτή, γέννησε είκοσιένα παιδιά σε διάστημα έπτά έτων.

Ένας Σκώτος απέκτησε από τη γυναίκα του έβδομητά δύο και τα πενήντα απ' αυτά έζησαν περισσότερο από είκοσι χρόνια τó καθένα.

Ο Θωμάς Γρηγκάλ, διάσημος γιαντρός, είχε ζωντανά τριαντασέχτα άδέλφια του από τόν ίδιο πατέρα και την ίδια μητέρα.

Έπισήμια κάποια κυρία Χόνεβου, στο Κέντ, πού πέθανε στα 1620, είχε άφησει δεκαέξη παιδιά, 114 έγγονα, 128 δισέγγονα και έννέα τρισέγγονα, ήτοι έν όλω 367 άπογόνους.

Η Λαίδη Τέμπλ ήταν εύτυχέστερη γιατί πρόφασσε να χαϊδέψη τόν 799ον άπογόνο της.

Αλλά ούτε κι' αυτή είχε τó ρεκόρ της πολυτεκνίας: Ένα αγάλικο ήμερολόγιο τού 776 αναφέρει ότι κάποιος χωρικός από την Ουαλλίξ, 195 έτων, είχε άποκτήσει 30 παιδιά από την πρώτη του γυναίκα, 10 από τη δεύτερη και τέσσερα από την τρίτη κι' ο μεγαλύτερος γιός του περνούσε τó μικρότερο κατά την ηλικία 80 χρόνια. Ο ίδιος χωρικός εύτυχέσε να δώ 800 άπογόνους.

Στά 1900 η Ούρσουλα Λάιτφοντ, από την Άγγλία, άφησε πεθαίνοντας 163 άπογόνους, 5 άντρες και 158 γυναίκες, 5 ανήλικους και 148 έφηβους.

Αλλά τó ρεκόρ της πολυτεκνίας τόχει άσφαλώς κάποιος Ουέμπ, ο οποίος μετηνέσσερες στην Αμερική πού έκκον τρία-κόνα έτών από τού οποίου η οικογένεια μετά τρεις γενεές αριθμεί 1600 μέλη!

Οι σύγχρονοι αστρολόγοι έχουν και συγχρονισμένο πνεύμα. Αρνούται συνηθώς να πούν την τύχη. Πιστεύουν ότι η αστρολογία πρέπει να εξακαθαρισθή από τις φανταστικές δεισιδαιμονίες που εισάγαν οι άγριοι και να καλλιεργηθή κατά την κριτική μέθοδο των νεωτέρων έπιστημών.

Πολλά αστρολογικά περιοδικά έπροφήτευαν σημαντικά γεγονότα, π.χ. την ήμερομηνία τού θανάτου της βασιλεύσας Βικτωρίας. Ο Έβανς Χού στο τεύχος τού Απριλίου τού 1901, τού άπροσεχί γεγονότος, άνηγγειλεν ότι η στέψις τού Έδουάρδου Ζ' δεν θά γινώσκη.

Τα άμερικανικά περιοδικά περιηγήσαν ότι ο κομήτης 15 Έβανς παρουσιάσθηκε μεταξύ Ιανουαρίου και 15 Ιουνίου 1865. Τον 15ην Αυγούστου ο Πρόεδρος τών Ηνωμένων Πολιτειών Άλντολν έδολοφονήτο. Σαναπανοιεύεται την 20 Αυγούστου 1881: ο Πρόεδρος Γκρόβερ κλόφονεϊται τόν Σεπτέμβριον. Επανέρχεται τόν Αυγούστου τού 1901 την δην Σεπτέμβριου ο Πρόεδρος Μάκ Κίνλεϊ δολοφονείται.

Και όμως πολλοί εξακολουθούν να διερωτώνται αν τα γεγονότα αυτά είνε πορίσματα ακριβούς γνώσεως ή καταληκτικές συμπτώσεις.

Για να γνωρίσετε — τόν χαρακτήρα σας

Ζ'. Τό χέρι και ο χαρακτήρ

Όπως κάθε πρόσωπο έχει την ιδιαίτερη έκφραση του, έτσι και για τó χέρι μπορεί να πη κανείς ότι έχει την δική του. Όπως πολλές φορές καταλαβαίνουμε τούς ανθρώπους απ' τη μορφή τους, έτσι μπορούμε να τούς καταλάβωμε και απ' τó χέρι τους.

Υπάρχουν χέρια που έκφράζουν ένα σωρό αισθήματα και πάθη, όπως π.χ. φιληδονία, θάρρος, δειλία, φιλαρέσκεια, απλότητα, καλωσύνη, κακία, δύναμις, αδυναμία κλπ.

Από τó χέρι έπισης φαίνεται αν ένας άνθρωπος είνε όληγής ή όχι. Όσο πιο λεπτό είνε ένα χέρι, όσο πιο λεπτά και μακρύτερα είνε τα δάχτυλά του, τόσο πιο ευγενικός και ιδεολόγος είνε ο κάτοχός του.

Τά πολύ λεπτά και κονδυλωτά στις άκρες δάχτυλα φανερώνουν μέν ψυχική καλλιτεχνική, αλλά σε γυναικεία προ πάντων χέρια, προδίδουν φιλαρέσκεια και κάποια ματαοδοξία. Έπίσης έχει να κάνει τó σχήμα των νυχιών και ο χρωματισμός τους. Τα άμυδαλα νύχια φανερώνουν ψυχρή καλλιτεχνική. Τα ρόδινα νύχια ύβεια, τά άσπρα άναμια και νευρικότητα. Τα γαμψά και γυριστά προς τα μέσα νύχια είνε σημεία κακής ύβειας και προδιαθέσεως στην φθισι. Έπίσης τά νύχια που σπάσουν εύκολα δεν άνήκουν σε ύβειες ανθρώπους.

Νά φοβόσθαι τόν άνθρωπο πού έχει χέρια με πλατεία παλάμη, κοντά και χοντρά δάχτυλα και κοντά και πλατεία νύχια. Είνε ύπουλος, ύποκριτης, πονηρός και όλιστης. Έπίσης να μην έχετε άμπιστοσύνη στους ανθρώπους τών οποίων ο αντίχειρ είνε πολύ κοντά στον δεικτη. Όσο πιο μακρύτερα είνε τó μεγάλο δάχτυλο απ' τó δεικτη, τόσο πιο ευγενικά και πιο ιδεολόγος είνε η ψυχή.

Η σαρκώδης και κοκκινωπή παλάμη σημαίνει φιληδονία και έγωισμό. Η άσχημη και όληγη παλάμη εύαισθησία και ιδανικότητα. Οι νευρασθενικοί έχουν χέρια άδύνατα και νευρώδη.

Τό χέρι και ο χαρακτήρ

Όπως κάθε πρόσωπο έχει την ιδιαίτερη έκφραση του, έτσι και για τó χέρι μπορεί να πη κανείς ότι έχει την δική του. Όπως πολλές φορές καταλαβαίνουμε τούς ανθρώπους απ' τη μορφή τους, έτσι μπορούμε να τούς καταλάβωμε και απ' τó χέρι τους.

Υπάρχουν χέρια που έκφράζουν ένα σωρό αισθήματα και πάθη, όπως π.χ. φιληδονία, θάρρος, δειλία, φιλαρέσκεια, απλότητα, καλωσύνη, κακία, δύναμις, αδυναμία κλπ.

Από τó χέρι έπισης φαίνεται αν ένας άνθρωπος είνε όληγής ή όχι. Όσο πιο λεπτό είνε ένα χέρι, όσο πιο λεπτά και μακρύτερα είνε τα δάχτυλά του, τόσο πιο ευγενικός και ιδεολόγος είνε ο κάτοχός του.

Τά πολύ λεπτά και κονδυλωτά στις άκρες δάχτυλα φανερώνουν μέν ψυχική καλλιτεχνική, αλλά σε γυναικεία προ πάντων χέρια, προδίδουν φιλαρέσκεια και κάποια ματαοδοξία. Έπίσης έχει να κάνει τó σχήμα των νυχιών και ο χρωματισμός τους. Τα άμυδαλα νύχια φανερώνουν ψυχρή καλλιτεχνική. Τα ρόδινα νύχια ύβεια, τά άσπρα άναμια και νευρικότητα. Τα γαμψά και γυριστά προς τα μέσα νύχια είνε σημεία κακής ύβειας και προδιαθέσεως στην φθισι. Έπίσης τά νύχια που σπάσουν εύκολα δεν άνήκουν σε ύβειες ανθρώπους.

Νά φοβόσθαι τόν άνθρωπο πού έχει χέρια με πλατεία παλάμη, κοντά και χοντρά δάχτυλα και κοντά και πλατεία νύχια. Είνε ύπουλος, ύποκριτης, πονηρός και όλιστης. Έπίσης να μην έχετε άμπιστοσύνη στους ανθρώπους τών οποίων ο αντίχειρ είνε πολύ κοντά στον δεικτη. Όσο πιο μακρύτερα είνε τó μεγάλο δάχτυλο απ' τó δεικτη, τόσο πιο ευγενικά και πιο ιδεολόγος είνε η ψυχή.

Η σαρκώδης και κοκκινωπή παλάμη σημαίνει φιληδονία και έγωισμό. Η άσχημη και όληγη παλάμη εύαισθησία και ιδανικότητα. Οι νευρασθενικοί έχουν χέρια άδύνατα και νευρώδη.

Τό χέρι και ο χαρακτήρ

Όπως κάθε πρόσωπο έχει την ιδιαίτερη έκφραση του, έτσι και για τó χέρι μπορεί να πη κανείς ότι έχει την δική του. Όπως πολλές φορές καταλαβαίνουμε τούς ανθρώπους απ' τη μορφή τους, έτσι μπορούμε να τούς καταλάβωμε και απ' τó χέρι τους.

Υπάρχουν χέρια που έκφράζουν ένα σωρό αισθήματα και πάθη, όπως π.χ. φιληδονία, θάρρος, δειλία, φιλαρέσκεια, απλότητα, καλωσύνη, κακία, δύναμις, αδυναμία κλπ.

Από τó χέρι έπισης φαίνεται αν ένας άνθρωπος είνε όληγής ή όχι. Όσο πιο λεπτό είνε ένα χέρι, όσο πιο λεπτά και μακρύτερα είνε τα δάχτυλά του, τόσο πιο ευγενικός και ιδεολόγος είνε ο κάτοχός του.

Τά πολύ λεπτά και κονδυλωτά στις άκρες δάχτυλα φανερώνουν μέν ψυχική καλλιτεχνική, αλλά σε γυναικεία προ πάντων χέρια, προδίδουν φιλαρέσκεια και κάποια ματαοδοξία. Έπίσης έχει να κάνει τó σχήμα των νυχιών και ο χρωματισμός τους. Τα άμυδαλα νύχια φανερώνουν ψυχρή καλλιτεχνική. Τα ρόδινα νύχια ύβεια, τά άσπρα άναμια και νευρικότητα. Τα γαμψά και γυριστά προς τα μέσα νύχια είνε σημεία κακής ύβειας και προδιαθέσεως στην φθισι. Έπίσης τά νύχια που σπάσουν εύκολα δεν άνήκουν σε ύβειες ανθρώπους.

Νά φοβόσθαι τόν άνθρωπο πού έχει χέρια με πλατεία παλάμη, κοντά και χοντρά δάχτυλα και κοντά και πλατεία νύχια. Είνε ύπουλος, ύποκριτης, πονηρός και όλιστης. Έπίσης να μην έχετε άμπιστοσύνη στους ανθρώπους τών οποίων ο αντίχειρ είνε πολύ κοντά στον δεικτη. Όσο πιο μακρύτερα είνε τó μεγάλο δάχτυλο απ' τó δεικτη, τόσο πιο ευγενικά και πιο ιδεολόγος είνε η ψυχή.

Η σαρκώδης και κοκκινωπή παλάμη σημαίνει φιληδονία και έγωισμό. Η άσχημη και όληγη παλάμη εύαισθησία και ιδανικότητα. Οι νευρασθενικοί έχουν χέρια άδύνατα και νευρώδη.

Τό χέρι και ο χαρακτήρ

Όπως κάθε πρόσωπο έχει την ιδιαίτερη έκφραση του, έτσι και για τó χέρι μπορεί να πη κανείς ότι έχει την δική του. Όπως πολλές φορές καταλαβαίνουμε τούς ανθρώπους απ' τη μορφή τους, έτσι μπορούμε να τούς καταλάβωμε και απ' τó χέρι τους.

Υπάρχουν χέρια που έκφράζουν ένα σωρό αισθήματα και πάθη, όπως π.χ. φιληδονία, θάρρος, δειλία, φιλαρέσκεια, απλότητα, καλωσύνη, κακία, δύναμις, αδυναμία κλπ.

Από τó χέρι έπισης φαίνεται αν ένας άνθρωπος είνε όληγής ή όχι. Όσο πιο λεπτό είνε ένα χέρι, όσο πιο λεπτά και μακρύτερα είνε τα δάχτυλά του, τόσο πιο ευγενικός και ιδεολόγος είνε ο κάτοχός του.

Τά πολύ λεπτά και κονδυλωτά στις άκρες δάχτυλα φανερώνουν μέν ψυχική καλλιτεχνική, αλλά σε γυναικεία προ πάντων χέρια, προδίδουν φιλαρέσκεια και κάποια ματαοδοξία. Έπίσης έχει να κάνει τó σχήμα των νυχιών και ο χρωματισμός τους. Τα άμυδαλα νύχια φανερώνουν ψυχρή καλλιτεχνική. Τα ρόδινα νύχια ύβεια, τά άσπρα άναμια και νευρικότητα. Τα γαμψά και γυριστά προς τα μέσα νύχια είνε σημεία κακής ύβειας και προδιαθέσεως στην φθισι. Έπίσης τά νύχια που σπάσουν εύκολα δεν άνήκουν σε ύβειες ανθρώπους.

Νά φοβόσθαι τόν άνθρωπο πού έχει χέρια με πλατεία παλάμη, κοντά και χοντρά δάχτυλα και κοντά και πλατεία νύχια. Είνε ύπουλος, ύποκριτης, πονηρός και όλιστης. Έπίσης να μην έχετε άμπιστοσύνη στους ανθρώπους τών οποίων ο αντίχειρ είνε πολύ κοντά στον δεικτη. Όσο πιο μακρύτερα είνε τó μεγάλο δάχτυλο απ' τó δεικτη, τόσο πιο ευγενικά και πιο ιδεολόγος είνε η ψυχή.

Η σαρκώδης και κοκκινωπή παλάμη σημαίνει φιληδονία και έγωισμό. Η άσχημη και όληγη παλάμη εύαισθησία και ιδανικότητα. Οι νευρασθενικοί έχουν χέρια άδύνατα και νευρώδη.

Τό χέρι και ο χαρακτήρ

Όπως κάθε πρόσωπο έχει την ιδιαίτερη έκφραση του, έτσι και για τó χέρι μπορεί να πη κανείς ότι έχει την δική του. Όπως πολλές φορές καταλαβαίνουμε τούς ανθρώπους απ' τη μορφή τους, έτσι μπορούμε να τούς καταλάβωμε και απ' τó χέρι τους.

Υπάρχουν χέρια που έκφράζουν ένα σωρό αισθήματα και πάθη, όπως π.χ. φιληδονία, θάρρος, δειλία, φιλαρέσκεια, απλότητα, καλωσύνη, κακία, δύναμις, αδυναμία κλπ.

Από τó χέρι έπισης φαίνεται αν ένας άνθρωπος είνε όληγής ή όχι. Όσο πιο λεπτό είνε ένα χέρι, όσο πιο λεπτά και μακρύτερα είνε τα δάχτυλά του, τόσο πιο ευγενικός και ιδεολόγος είνε ο κάτοχός του.

Τά πολύ λεπτά και κονδυλωτά στις άκρες δάχτυλα φανερώνουν μέν ψυχική καλλιτεχνική, αλλά σε γυναικεία προ πάντων χέρια, προδίδουν φιλαρέσκεια και κάποια ματαοδοξία. Έπίσης έχει να κάνει τó σχήμα των νυχιών και ο χρωματισμός τους. Τα άμυδαλα νύχια φανερώνουν ψυχρή καλλιτεχνική. Τα ρόδινα νύχια ύβεια, τά άσπρα άναμια και νευρικότητα. Τα γαμψά και γυριστά προς τα μέσα νύχια είνε σημεία κακής ύβειας και προδιαθέσεως στην φθισι. Έπίσης τά νύχια που σπάσουν εύκολα δεν άνήκουν σε ύβειες ανθρώπους.

Νά φοβόσθαι τόν άνθρωπο πού έχει χέρια με πλατεία παλάμη, κοντά και χοντρά δάχτυλα και κοντά και πλατεία νύχια. Είνε ύπουλος, ύποκριτης, πονηρός και όλιστης. Έπίσης να μην έχετε άμπιστοσύνη στους ανθρώπους τών οποίων ο αντίχειρ είνε πολύ κοντά στον δεικτη. Όσο πιο μακρύτερα είνε τó μεγάλο δάχτυλο απ' τó δεικτη, τόσο πιο ευγενικά και πιο ιδεολόγος είνε η ψυχή.

Η σαρκώδης και κοκκινωπή παλάμη σημαίνει φιληδονία και έγωισμό. Η άσχημη και όληγη παλάμη εύαισθησία και ιδανικότητα. Οι νευρασθενικοί έχουν χέρια άδύνατα και νευρώδη.

Χέρια μάλλον μεγάλα, με μακρύτερα δάχτυλα, με πλατεία και μακρύτερα νύχια, άνήκουν σε άνδρες άγαθόν, έλκρινή και θετικόν.

Όσο πιο άνοιχτά, πιο άπλωτά είνε τά νύχια, τόσο περισσότερη έλκρινεία φανερώνουν. Τά πολύ στενά νύχια προδίδουν γοστό άρεκτα καλλιτεχνικά, αλλά και μουσικοπάθεια, μελαγχολία και όχι πολλή έλκρινεία.

Τά πολύ μαλακά και πολύ άπαλά στην άφή χέρια, φανερώνουν φιληδονία, ναυέλεια, όληγεια και όχι μεγάλη φιλαρέσκεια. Οι έφουλοι και οι κακογύροι έχουν τόν δεικτη κανονικότερο και λεπτότερο στην άκρη από τά λοιπά δάχτυλα τού χεριού των, τά όποια είνε συνήθως χονδρά στις άκρες.

Ο Λομπρόζο, λέει πως ο έκ γενετής κλέπτης, ο κλεπτομανής, έχει τó δεξί του χέρι μακρύτερο απ' τó άριστερό. Δηλαδή, έτσι τόν έπλασεν ή φύσις για να κλέβη.

Τά τετράγωνα χέρια με τά τετράγωνα στις άκρες δάχτυλα και νύχια, άνήκουν σε ανθρώπους πρακτικούς και εργατικούς. Τά πολύ μικρά χέρια, τά σχεδόν παιδικά φανερώνουν καλή καρδιά, αλλά όχι πολύ έξυπνάδα. Αυτή είνε σε λίγες γραμμές ή ψυχολογία των χεριών.

Και οι κινήσεις

Υπάρχουν όμως και οι κινήσεις των χεριών που προδίδουν πολύ εύκολα την ψυχή και τόν χαρακτήρα.

Δυσπιστείτε προς τούς ανθρώπους που κάνουν πολύ μεγάλες χειρονομίες όταν μιλούν, αλλά δυσπιστείτε και προς εκείνους που κινούν μόλις και πολύ άργά τά χέρια τους. Οι πρώτοι είνε υπερβολικοί, ψεύτες, εύξαστοι, τεραστοί, αλλά και οι δεύτεροι είνε ύποκριται, ύπουλοι, φθονεροι.

Έπίσης και ο τρόπος με τόν όποιον δίνει κανείς τó χέρι του φανερώνει εύκολα τόν χαρακτήρα. Όσοι τείνουν με έμφασι τó χέρι και σφίγγουν πολύ δυνατά και για πολλή ώρα τó χέρι τού άλλου, είνε και αυτοί υπερβολικοί. Όσοι δίνουν θαρρετά τó χέρι τους και σφίγγουν άρκετά ένκάρδα τó χέρι τού άλλου κτερίζοντας τόν κατ' εύθειαν στα μάτια, είνε έλκρινή, σταθεροί και δυνατοί χαρακτήρες.

Μην έχετε ποτέ έμπιστοσύνη σε κάποιον άνθρωπο που δεν σάς άπλώνει θαρρετά τó χέρι

Συμβουλές — για τήν ύβεια σας

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ, ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ, ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Εάν άποφεύγετε όσο μπορείτε τó πιπέρι. Είνε επιβλαβές και μάλιστα τώρα τó καλοκαίρι.

Τελειώνετε κάθε μέρα τó φαγητό σας μ' ένα ρόφημα ζεστό. Μην εργάζεσθε ποτέ μετά τó φαγητό σας. Αφήστε μισή ώρα τó στομάχι σας ήσυχο για να χωνέψη.

Λένε ότι ή πολλή κρεωφαγία δίνει θάρρος και ενέργεια. Συγχρόνως όμως κάνει τόν άνθρωπο πιο νευρικό και θυμώδη.

Θέλετε ν' άποφύγετε τις ρυτίδες και να γίνετε δραστήριος; Έχετε καλή καρδιά, διάθεσι και εύθυμία. Γελάτε όσο μπορείτε. Τό γέλιο είνε τó ζαναναιώμο σας τó γιαντρικό. Μια μέρα ή κοινωνία θά στήνη άνδριαντάς στους αστυρικούς και εύθυμογράφους. Είνε οι σωτήρες της ανθρωπότητας.

Όταν περάσετε την ηλικία των πενήντα έτών, συνηθίστε να τρώτε τις τροφές σας με πολύ λίγο αλάτι. Τό αλάτι πού είνε τόσο θαυμάσιο για τήν νεύτσια, είνε πολύ επιβλαβές για τά κουρασμένα νεφρά.

Μη παίρνετε ποτέ καθαρκτικό στην άρχή της προσβολής της γρίπης. Η βάσις της θεραπείας της γρίπης είνε άγών κατά της εξασθενησεως τού σώματος και τó καθαρκτικόν είνε εξασθενητικόν.

Ανάγκη είνε συνώνυμο με τó άθελώ να γίνω καλός. Η άποθήρρυνσις είνε ο μεγαλύτερος κίνδυνος κατά της ζωής και της θεραπείας τού ασθενούς.

του, αλλά σάς τó δίνει με δυσταγμό, και δεν σάς τó δίνει ολόκληρο, αλλά μόλις με την άκρη των δακτύλων υψύει τó δικό σας χέρι, χωρίς να τó σφίξη ένκάρδα και χωρίς να σάς κυτ' αζή στα μάτια. Ο άνθρωπος αυτός είνε καχύποπτος, ύπουλος, άνελκρινής, φθονερός.

Οι τεινόντες τó χέρι τού κάτω είνε ύποτακτικοί, ταπεινοί, μετριόφρονες.

Ο ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Είνε γραμμένη στ' άστρα — Η ΜΟΙΡΑ ΜΑΣ;

ΑΠΟΚΡΥΦΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Περί τά τέλη τού 18ου αιώνος, στον αριθμό 13 της όδοσ «Πηγάδι τού Έρμιόιτου», ζούσε ένας γέρος, που όλλοι τον έλεγαν τρελά και όλλοι μάγο. Τό σπίτι του ήταν ψυχρό και ψυχρό, οι δέ τοίχοι του είχαν χαραμάδες από την σπαύλα. Στο γυμνό δωμάτιο τού πέμπτου πατώματος, όπου έμενε ο κυρταμένος και ρυτίδιαμένος γέρος, ένα παλιό τραπέζι ύπεστηριζε τά παλιά χειρόγραφα και τούς ιερογλυφικούς χαρτάς. Ο υπάλληλος - Πέτρος, έτοιμ τόν φώναζαν στη γειτονία, ήταν άλλοτε μοναχός Βενεδικτίνος και ή κατάρρησις των μοναχικών ταγμάτων, τó 1709, τόν είχε διώξει απ' τó μοναστήρι του.

Μια μέρα τόν έπισκέπτεται ένας νέος είκοσιπέντε περίπου έτών, άδύνατος, χλωμός, με ίσια μαλλιά και άυστηρό προφίλ. «Έρχομαι να συμβουλευθώ τις διαβολοσυταγές σου!» τού λέει άπότομα.

Ο γέρος χαμογέλει, τού δίνει ένα δελτίο για να γράψη τó όνομα και τó έπώνυμό του, την άκριβή ήμερομηνία της γεννήσεώς του και τού προλέγει, σύμφωνα με τούς άστρονομικούς και τούς κοινούς περ τών ήμερών εκείνων, την ύβιστη τού δόξα και την μεγαλύτερη πτώσι. «Θά βασιλεύσης!»

«Είσαι τρελός! Φωνάζει ο νέος. Είμαι πτωχός, άξιώματικός και με διεγύρασαν από τις τάξεις τού στρατού. Ο Ναπολέων Βοναπάρτης δεν είνε π

ΠΡΟΙΟΧΗ

Για κάθε απάντηση των επι-
στημονικών συνεργατών μας:
Γιατρού δερματολόγου, Δόκτο-
ρος Κάμα και Γενικό Χειρουργό,
δικαίωμα δημοσιεύσεως όριζε-
ται έφεξης σε

ΔΡΑΧΜΑΙΣ 150

